

สาระวิชา

สัจจะแห่งอวิชา

(๑) อนาคตไทยไหนจึงบ้า	เกินคิด
พุทธมิน่าวิปริต	ประหลาดแท้
เลวสุดบ่สร้างผิด	บาปชั่ว
เพราะฉลาดเกินคาดแล้	เรื่องนี้ฟังคะนิง
(๒) ซึ่งฉลาดนี้แหละร้าย	เกินนึก
หลงฉลาดเลยจมลึก	หล่มบ้า
แจกฉลาดหาญฮึก	เพราะกิเลส
เสียดิตปีกผงาดฟ้า	กิเลสกล้าฉลาดคุณ
(๓) เพิ่มพูนชั้นชั่วซ้ำ	ซ้อนซ้ำ
ทุจริตยิ่งถมทับ	ท่วมทัน
กิเลสยิ่งคะนองนับ	บ่หวาด ไหวเลย
ปฎิภาควิวีสัน	โง่ซ้อนเนกา
(๔) ประดาความฉลาดล้ำ	โลโก้
ยิ่งฉลาดโลภหลงทวี	โกรธร้าย
ยิ่งหนักปากห้วมี	แต่โลก- ธรรมแล
แจกฉลาดให้ทำย	โง่ซ้ำถล่ำไถล
(๕) ทิ่มลงไปก้นหุบ	เหวลึก
ฉลาดคิดยิ่งชั่วคึก	คะนองบ้า
จึงยิ่งโง่เกินนึก	หลงหนัก
เห็นหุบเหวว่าฟ้า	เชื่อคะนี้จึงทราม
(๖) ความเชื่อที่ยึดนี้	อุปาทาน
เป็นทิวฐิผิตมานาน	ยากรู้
มันทำชั่วล้างผลาญ	สุขสงบ โลกแฮ
สัจจะนี่คือผู้	ฉลาดล้วนอวิชา

“สไมย์ จำปาแพง”
๑๑ มี.ย. ๒๕๕๕

สาระวิเศษ

มีคำถามมาว่า ระหว่างตำรวจที่รีดไถ ปล้นชาวบ้าน ปล้นธนาคาร กับตำรวจปลอมที่หลอกหลวงชาวบ้าน อย่างไหนเลวร้ายกว่ากัน? คำตอบคงดูได้จากคนที่แห่กันไปสมัครเป็นตำรวจ แม้จะต้องทุจจริตจ่ายเงินก็แสนก็ยอม ! เพราะ “ตำรวจ” เป็นที่มาของเงินและอำนาจทั้งยังมีกฎหมายคุ้มครองในการใช้อำนาจได้อีก ถ้าใครได้จบสุดยอดวิชาตำรวจระดับ “ดร.ทางอาชญวิทยา” คนคนนั้นต้องไม่ธรรมดา ยิ่งได้สุดยอดวิชาเลือดเย็นของพ่อค้า แคมด้วยวิชาไร้เทียมทานของนักการเมือง

๓ สุดยอดวิชาอยู่ในตัวของคนคนเดียว

ต่อให้คุณพ่อวิชาขออย่าง**ทศกัณฑ์** ที่มีโลก-โกรธ-หลง ร้ายกาจแค่ไหนก็สู้ไม่ได้ ! และสุดยอด “อวิชา” ก็คือ**สุดยอดแห่งความฉลาดที่สามารถสนองความโลภ-โกรธ-หลง ให้แก่ตนเองได้อย่างจัดหนัก จัดเต็ม** (เต็มไปด้วยความบรรลัษย์วินาศสันตะโร) และสุดท้าย**ทศกัณฑ์**และ**บริวาร**ก็ต้องวิบัติย่อยยับไปด้วยกัน..กับ “ความโลภ-โกรธ-หลง” ดุจปลีกล้วยฆ่าต้นกล้วย ดุจขุ่ยไฟฆ่าต้นไฟ โลก - โกรธ - หลงที่เกิดมาย่อมฆ่าผู้มีวิชานั้น ๆ “อวิชา” จึงเป็น**ความฉลาดระดับเรือ (ship) หาย หรือฉลาดหาย**นะ ที่นำความพังพินาศวอดวายให้เกิดขึ้นทั้งตนเองและผู้อื่น

น่าเสียดายที่ปีนี้รัฐบาลทุ่มงบประมาณไปมากมายเพื่อฉลองพุทธชยันตี ๒,๖๐๐ ปี แต่ชาวพุทธชยันตีกลายเป็นเรื่องคนไทยหูดหวัดจะได้ตักกันเป็นข่าวใหญ่ไปทั่วโลก เพราะรัฐเร่งผลักดันกฎหมายล้างผิดนักการเมืองซีโง แทนที่จะเร่งรณรงค์ให้เลิกโกงกัน ประเทศไทยได้ชื่อว่าเป็นศูนย์กลางพุทธศาสนา ที่มี “วิชา จรณสัมปันโน สุกโต โลกาวิทู ฯ...” แต่เพราะไม่ได้ศึกษา “วิชาและจรณะ” ที่จะทำให้ผู้คนฉลาดลด โลก-โกรธ-หลง ลงไป สังคมไทยจึงพากันเจริญด้วย “อวิชา อจรณสัมปันโน ทุกโต โลกาวินาศ” ด้วยประการฉะนี้ ๕

● จริงจัง ตามพ่อ

การ์ตูน น.ส.พ. ผู้จัดการ ๒๐ มิ.ย. ๒๕๕๕

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๒๖๔ เดือน กรกฎาคม ๒๕๕๕

เอโกปี หุตวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรมา อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเรี สุประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดทำนาย
กัณฑ์ ๖๔๔ ขอยนวินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัณฑ์
๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๙
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : สัจจะแห่งอวิชา

สไมย์ จำปาแพง

4 คนบ้านนอกบอกกล่าว

จริงจัง ตามพ่อ

5 คุณนิตคิดหน่อย

จำลอง ศรีเมือง

6 จากผู้อ่าน

บรรณาธิการ

8 บ้านป่านาดอย

บรรณาธิการ

12 สีสันชีวิต (สอ เสถบุตร)

จำลอง

18 การ์ตูน

ทิม สมอ.

20 ข้าพเจ้าคิดอะไร

วิสูตร

25 จากใจถึงใจ

สมณะโพธิรักษ์

26 คิดคนละชั่ว

สำนักพิมพ์กัณฑ์

31 การค้าเสรี

แรงรวม ชาวหินฟ้า

36 กำปั้นทุบดิน

พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต

40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โศกสลด

ดังนั้น วิมุตตินันทะ

52 ชีวิตนี้มีปัญหา

สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์

52 ซาดกทันยุค

สมณะโพธิรักษ์

54 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง

ฉวมพุทธ

56 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่

ฟ้าสาง

63 เวทีความคิด

ผู้จัดการออนไลน์

64 พุทธศาสตร์การเมือง

นายนอก ทำเนียบ

66 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

ฉวมพุทธ

70 ชีวิตไร้สารพิษ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

73 แคคิดก็หนาว

ล้อเกวียน

74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน

นายชิง วินเทอร์

76 กติกาเมือง

ฟอด เทพสุรินทร์

80 ปิดท้าย

ประคอง เดกฉัตร

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สีสันชีวิต

12

การปกครองระบอบประชาธิปไตยซึ่ง
เขาได้ต่อสู้จนต้องได้รับความทุกข์
ทรมานอยู่ในขณะนี้ ได้สูญสิ้นโดย
เด็ดขาดแล้วหรือ ประชาชนคนไทย
โฉนดจึงยอมงอมืองอเท้าอยู่ใต้อำนาจ
เผด็จการโดยไม่ยอมท้วงติงถึงเพียงนี้

วันสำคัญยิ่งของพุทธศาสนาคือวันวิสาขบูชา เป็นวันประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สำหรับปีนี้วันวิสาขบูชาพิเศษที่สุดในชีวิตเราเป็นวันเฉลิมฉลอง**พุทธชยันตี** ครบรอบ ๒,๖๐๐ ปีแห่งการตรัสรู้

ทางราชการน่าจะโหมการประชาสัมพันธ์ไว้ล่วงหน้านาน ๆ อย่างน้อยก็จะต้องตั้งกระหึ่มตั้งแต่ปีที่แล้วว่าวันวิสาขบูชา ๔ มิถุนายนปีนี้ เป็นวันพิเศษจริง ๆ

ชาว**กองทัพธรรม**หรือนักปฏิบัติธรรมชาว**อโคศ** โชคดีที่สุดได้จัดงานเฉลิมฉลอง**พุทธชยันตี** ณ บริเวณลานพระบรมรูปทรงม้า ซึ่ง ณ ที่แห่งนั้นจัดแต่งงานรัฐพิธี งานใหญ่ ๆ เท่านั้น เอกชนอย่างชาว**กองทัพธรรม**จะจัดงานบริเวณนั้นแทบจะไม่มีโอกาสเลย

โรงเรียนนายร้อยเก่าอยู่ที่ถนนราชดำเนิน นักเรียนนายร้อยต้องไปร่วมสวนสนามที่ลานพระบรมรูปทรงม้า ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ โรงเรียน สวนสนามร่วมกับหน่วยทหารรักษาพระองค์ทุกหน่วยเป็นประจำทุกปี ในเมืองไทยไม่มีที่ไหนเหมาะสำหรับการสวนสนามเท่างานใหญ่ ๆ ของรัฐก็จัดที่นั่น มีการจัดงานทางพุทธศาสนาบ่อยเหมือนกัน เช่น ทำบุญตักบาตร แต่เป็นช่วงระยะเวลาสั้นๆ เพียงครึ่งวันเท่านั้น คราวนี้ชาว**กองทัพธรรม**จัดทั้งกลางวันและกลางคืนรวม ๙ วัน ถ่ายทอดสดสถานี**โทรทัศน์เพื่อมวลมนุษยชาติ** (เอฟเอ็มทีวี)

ชาว**กองทัพธรรม**ทำบุญถูกต้องตามหลักพระธรรมวินัยทำเพื่อลดกิเลส ไม่ใช่เอาสวรรค์ขึ้นมาล่อ ไม่มีการใส่บาตรด้วยเงิน ด้วยข้าวสารอาหารแห้ง หรือด้วยดอกไม้ รูป เทียน อาหารที่ใส่บาตรเป็น

อาหารมังสวิรัตเท่านั้น

เป็นเรื่องบุญหล่นทับแท้ ๆ ไม่เคยคิดที่จะเผยอไปจัดงานบุญในสถานที่โอ้อ่าอย่างนั้น จู้ ๆ ก็มีการเสนอให้รัฐสภาออกกฎหมายปรองดอง วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ซึ่งจะทำให้บ้านเมืองเสียหายมาก กองทัพอธรรมต้องไปร่วมชุมนุมกับ**กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย**เหมือนอย่างเคยโดยตั้งโรงครัวบนทางเท้า ริมนานพระบรมรูปทรงม้า ทำอาหารเลี้ยงผู้ชุมนุมหน้ารัฐสภาทั้งหมด และเตรียมจัดงานวันวิสาขบูชาในที่ชุมนุมเหมือนครั้งก่อน ซึ่งเคยจัดในการชุมนุม ๑๙๓ วัน และ ๑๕๔ วัน คราวนี้ได้เตรียมจัดที่สันติอโคศไว้ก่อนแล้วก็ต้องเปลี่ยนกะทันหัน

ยังไม่เคยมีครั้งไหนที่ชาวประชาไปร่วมชุมนุมหน้ารัฐสภาจำนวนมากมาเท่าครั้งนี้ ทำให้รัฐสภาต้องประกาศเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน เลื่อนการประชุมออกกฎหมายปรองดองออกไปโดยไม่มีกำหนด กองทัพอธรรมจึงต้องจัดฉลอง**พุทธชยันตี**ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า ตั้งแต่วันที่ ๒ ถึงวันที่ ๑๐ มิถุนายน เพราะกลับไปจัดที่สันติอโคศไม่ทัน

จัดสถานที่เป็นระเบียบเรียบร้อย ขณะจัดงานรถผ่านได้สะดวกมาก ที่จอดรถกว้างขวาง ทุกวันมีการทำบุญตักบาตร มีการขายของแบบ**“บุญนิยม”** (ต่ำกว่าราคาทุน) มีรายการธรรมะครบครันบนเวที วิทยากรที่ขึ้นพูดบนเวทีถึงกับขอภาพไว้เป็นที่ระลึก เพราะหลังเวทีสวยงามมาก สวยด้วยพระที่นั่งอนันตสมาคม พระที่นั่งจริง ๆ ไม่ใช่เขียนเป็นฉากไปปะปะไว้ข้างหลังเหมือนเวทีทั่ว ๆ ไป

ผู้ไปร่วมงานเฉลิมฉลอง**พุทธชยันตี**ที่ลานพระบรมรูปทรงม้าทุกคนประทับใจมาก คงจะเป็นครั้งเดียวเท่านั้นที่องค์กรเอกชนจัดงานวันสำคัญ ๆ ที่นั่นได้ เราตั้งใจทำดีก็มักจะโชคดีอย่างนี้เอง **๒**

➤ บ้านป่านาดอย

จำลอง

*ความฮึกเหิมเชื่อมั่นในตัวเองสูง
หลงผิดคิดว่าเหยียบแผ่นดินไทยไว้ได้ฝ่าเท้า
ทำให้พ.ต.ท.ทักษิณพลาด จนกลายเป็นคนไร้แผ่นดิน*

➤ ชาดกทันยุค

ถนอมพุทธ

*นกหัวขวานตัวนี้หลงตนนัก เคยแต่เจาะต้นไม้แห้งที่ไม่มีแก่น
ภายหลังเมื่อมาได้เจาะต้นตะเคียนที่เป็นไม้แก่น
ก็ถึงกับหัวแตกสมองถูกทำลายในทันที*

สมาชิกสภานิติบัญญัติจำนวนหนึ่งและบริวารแวดล้อม
ซึ่งล้วนเป็นคนไทย
แต่ยอมตนเป็นทาสรับใช้นักโทษพเนจรทั้งสิ้น

ทวิ ประจวบลาภ

เมื่อ “ทวิ ประจวบลาภ” อธิบดีผู้พิพากษา
ศาลอาญาได้แจ้งข้อกฎหมายไว้ชัดเจน “ในข้อ
เท็จจริงแล้วแม้ศาลรัฐธรรมนูญไม่ใช่คู่ความ แต่
คำร้องที่ศาลรัฐธรรมนูญเสนอมานั้น มีผลกระทบ
ต่อสังคม และพฤติการณ์ของนายจตุพรตามที่
ร้องมา ก็มีการเผยแพร่ออกทางสื่อมวลชนที่
สามารถเห็นและรับรู้ได้

ถึงศาลรัฐธรรมนูญไม่มีคำร้องมา ศาลอาญาก็มีสิทธิเรียกตัวมาสอบสวนได้ และการพิจารณา
เรื่องการถอนประกันนั้นก็ไม่ได้นำประเด็นจาก
เอกสารที่ศาลรัฐธรรมนูญมาเป็นประเด็น
พิจารณาหลัก แค่อ้างส่วนประกอบเท่านั้น วันที่ ๒๓
กรกฎาคม ก็จะเรียกนายจตุพรมาสอบถามความ
จริงว่าที่ปรากฏในสื่อเป็นข้อเท็จจริงแค่ไหน”

บนเวทีเสี้ยวแดง “๘๐ ปี ยังไม่มีประชาธิปไตย”
เมื่อ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ ณ ย่านอนุสาวรีย์
ประชาธิปไตย ถนนราชดำเนิน เดิมทีแกนนำ
หลายคนคงหมายใจถล่มศาล รธน.เดิมที แต่พอ
เจอกรณีจตุพรก็ยับยั้งชั่งใจ คลายความร้อนแรง
ลงไป ไม่ว่าจะ ก่อแก้ว พิกุลทอง ยศวีริศ ชุกกล่อม
(แจ้ง ดอกจิก) วรวุฒิ วิชัยดิษฐ์ ส่วนวีระกานต์
มุสิกพงศ์ ยังคงร้อนแรงเหมือนเดิม ก็คอยดูต่อไป
ว่าจะมีอะไรตามมาหรือไม่

“อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย” คือสัญลักษณ์
อำนาจของปวงชน อำนาจนั้นต้องเป็นอารยธรรม
และปวงชนนั้นก็ต้องเป็นอารยชน หากใช้อานา-
รยธรรมและอานารยชนไม่

กระบวนการประชาธิปไตย แยกแยะการใช้
อำนาจอธิปไตยไว้ ๓ วิธี

- อำนาจตุลาการ
- นิติบัญญัติ
- อำนาจบริหาร

ขณะนี้สมาชิกสภานิติบัญญัติจำนวนหนึ่งและ
บริวารแวดล้อม ซึ่งล้วนเป็นคนไทยแต่ยอมตน
เป็นทาสรับใช้นักโทษพเนจรทั้งสิ้น น่าละอายยิ่งที่
เกิดเป็น “มนุษย์” อันสภา...สถานที่ทำหน้าที่เพื่อ
แผ่นดินอยู่ตรงกันข้ามกันสวนสัตว์ ที่เป็นเสมือน
สิ่งกระตุ้นเตือนสติปลุกสำนึกรู้สึกผิดชอบอยู่เป็นนิจ
แต่ไหน “มนุษย์” เหล่านี้จึงถึงกับสิ้นไร้ทิวไรโอดตปปะ
มิช่วยเงินอายุต่อสรรพสัตว์เดรัจฉานเหล่านั้นบ้าง
หรือไร ท่านผู้ทรงเกียรติเอ๋ย !!

“หากสยามยังอยู่ยั้ง ยืนยง
เราก็เหมือนอยู่คง ชีพด้วย
หากสยามพินาศลง เราอยู่ ได้ฤ
เราก็เหมือนมอดม้วย หมดสิ้นสกุลไทย”

☞

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

คิดถึง-คิดไม่ถึง

อ่านข่าว น.ส.พ.แล้วคาดไม่ถึงว่า พล.อ.ธรรมรักษ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา นอกราชการ ซึ่งเจียบหาย ไปจากวงการเมืองนานแล้วจะกลับมาดังอีก แต่ตั้ง คราวนี้น่าสังเวชในชะตากรรมยามสูงอายของผู้เคยมียศถาบรรดาศักดิ์ ซึ่งบั้นปลายของชีวิต กลับมาต้องคดี ต้องคำพิพากษาถึงจำคุก ๓ ปี ๔ เดือนโดยไม่รอลงอาญา ถึงแม้จะขอประกันตัว ออกมาเพื่อสู้คดีในศาลอุทธรณ์ได้ ก็ไม่แน่ว่าจะรอด

เรื่องนี้ น่าจะเป็นตัวอย่างแก่นักการเมืองและ ข้าราชการกังฉินที่รับใช้นักการเมืองกินเมืองทั้งหลาย ให้ได้คิดกันบ้างที่จะต้องไปชดใช้กรรมในเรือนจำ ไม่วันใดก็วันหนึ่ง มีตัวอย่างให้เห็นมาเยอะแล้ว

- ทหารเก่าและแก่ กาญจนบุรี

เรื่องนี้ น.ส.พ.เล่นพาดหัวข่าวรองว่าจำคุก “ธรรมรักษ์” ตายเดี่ยวจ้างพรรคเล็ก และรายงานข่าวว่า “...ศาลออกนั่งบัลลังก์อ่านคำพิพากษาคดีที่พนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีพิเศษ ๕ เป็นโจทก์ฟ้อง พล.อ.ธรรมรักษ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา อดีต รมว.กลาโหมและกรรมการบริหารพรรคไทยรักไทย..... เป็นจำเลยที่ ๑-๕ ตามลำดับ ในความผิดฐานกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ” ตัดสินจำคุก “ธรรมรักษ์” ๓ ปี ๔ เดือน ข้อหาจ้างพรรคเล็กลงเลือกตั้ง

อกุศลกรรมก่อไว้	ฤาสูญ
วิบากกรรมสนองพูน	เพียบล้า
ตามฐานะบริบูรณ์	อำนาจ เรื่องแสบ
ทหารแผ่นดินคุณค้ำ	มันแท้ไหนหนอ?

กลายเป็นรัฐ

นับตั้งแต่โต๊ยกเข้าร่วมชุมนุมประท้วงเป็นต้น

มา หนังสือ “เราคิดอะไร” กลายเป็นหนังสือ แสดงความคิดเห็นทางการเมือง ไม่ใช่เรื่องผิดหรือถูก ที่เป็นอย่างนี้ เพียงแต่อยากให้มีการนำเสนอ ข้อมูลให้มากขึ้น ไม่ใช่มีแต่ความคิดเห็นมีอารมณ์ รุนแรง จนใครคิดต่าง กลายเป็นคนเลวไปหมด ใครคิดตรงกันเป็นคนดี อะไรมันจะตัดสินได้ง่าย ๆ อย่างนี้ อโศกเรียกร้องนานาสังวาสเพื่อแยกตัว เป็นอิสระจากการควบคุมของคณะสงฆ์ไทย แต่ ไม่ต้องการความคิดหลากหลายในองค์กร ถ้าเชื่อ ฟังเป็นผู้มีปัญญา ไม่เห็นด้วยกลายเป็นมีอัตตา องค์กรโตขาดความหลากหลาย ย่อมเติบโต ได้ยาก

- พรรษา กุลมาตย์ ชุมพร

ขอบคุณ ที่เล็งเห็น
แจ้งประเด็น เด่นการเมือง
จำต้อง คัดกรองเรื่อง
พิจารณา เนื้อหาพล้น
พิเคราะห์ ตรวจสอบทาน
ทบทวนงาน ที่สร้างสรรค์
หลากหลาย ความคิดนั้น
จักสมควร ประการใด

จำคุก-ริบสุกแก๊งซิ่ง

พนักงานสอบสวน นำตัวผู้ต้องหาแก๊งซิ่ง มอเตอร์ไซค์ ๒๕ คน ส่งอัยการฟ้องศาลแขวง พระนครเหนือ จำเลยรับสารภาพ

ศาลพิพากษาจำคุก ๒ เดือน ลดรับสารภาพ เหลือ ๑ เดือน ไม่รอลงอาญา ให้ริบรถจักรยานยนต์ของกลาง เปลี่ยนโทษเป็นกักขัง โทษนี้ ออกจะรุนแรงเกินไปไหมสำหรับความผิดเพียงแค่นี้ และก็ไม่มีส่วนเสียหาย บาดเจ็บ ล้มตาย อะไรเลย

- แม่ไม่มีลูก กทม.

☞ ดูเดิน ๆ เหมือนไม่ร้ายแรง ไม่ก่อความเดือดร้อน ไม่เป็นภัยต่อสังคม และไม่เป็นภัยแก่ตนเอง เพราะยังไม่เกิดเหตุร้ายแรงให้เห็นชัด ๆ

แต่ถ้าคิดให้ลึกซึ้งและมองระยะยาวแล้วจะเห็นลึกลงว่าภัยร้ายแรงของชีวิตเริ่มต้นจากการปล่อยปละละเลยให้เชื้อพันธุ์เลวร้ายก่อตัวแต่เยาว์วัย โดยประมาทว่า “ภัยนี้น้อยนัก” กว่าจรรู้ตัวก็เติบโตกล้าใหญ่หลวงเกินกำลังจะเยียวยาแก้ไข และแล้ววันนั้น แม่ก็ต้องสูญเสียลูกที่รักปานดวงใจ ชาตีกี่ต้องสูญเสียทรัพยากรของแผ่นดิน คนดี ๆ ก็จะต้องเดือดร้อนทุกข์เข็ญเพราะคนหลงทางชีวิตเหล่านี้

ทั้งการศึกษา ทั้งศาสนา นำฉนวน
โฉนหนอคน จึงไร้ธรรม ข้าโศดเขลา
ไม่รู้ผิด ไม่รู้ชอบ ใฝ่แต่เอา
“นักการเมือง-ของเรา”..... ไยกินเมือง ?

โทรศัพท์ผู้ศาลรัฐธรรรมบุญ

ข่าวว่าแจ้ง ดอกจิกประกาศแจ้งเบอร์โทรศัพท์ และที่อยู่ประธานศาลรัฐธรรมนูญและตุลาการประธานศาลและตุลาการก็ถูกคุกคาม เรื่องนี้ป่าเถื่อนมากคะที่ไม่ต่อสู้กันตามวิถีทางการเมืองและกระบวนการยุติธรรม เจ้าแจ้ง ดอกจิกก็มีตำแหน่งหน้าที่อยู่ในคณะรัฐบาล ยังจะใช้อำนาจป่าเถื่อนอีก

ความจริงฝ่ายรัฐบาลก็ได้เปรียบอยู่หลายขุมแล้ว ไม่น่าจะใช้วิธีการอย่างนี้ หรือมันเป็นเชื้อโรคร้ายที่ติดมาตั้งแต่สมัยเผด็จการค้ำกลางเมืองหลวง เผด็จการกลางและอะไร ๆ จิปาถะฉันทเองมีน้องชายเป็นพวกนี้อยู่คนหนึ่ง ก็ไม่ได้ว่ากล่าวอะไรเขาหรอก เมื่อเขาไร้สำนึกก็ปล่อยไปตามทางของเขา ได้แต่สังเวชว่าเขาเกิดมาหนัก

แผ่นดินจริงหนอ และส่งสารลูกหลานของเขาที่ต้องซึบซับความเห็นผิดและห่างเหินญาติพี่น้องไปด้วย

•ขวัญแก้ว บางปะกง ฉะเชิงเทรา

☞ การที่ศาลรัฐธรรมนูญอาจหาญประกาศจุดยืนหยัดอย่างนั้น แสดงว่าพร้อมเผชิญหน้าทุกสถานการณ์ เพราะฉะนั้นสาธุชนทั้งหลายพึงตระหนักและชื่นชม เป็นกำลังใจเคียงข้างท่าน นำเห็นใจที่โดยอาชีพท่านเป็นฝ่ายบุ๋น จึงนำห่วงใยอยู่เหมือนกันที่ถูกรัฐบาลระราน แต่ตำรวจก็ต้องคุ้มครองป้องกันอยู่ตลอดเวลาตามหน้าที่สถานการณ์อย่างนี้ ในยุคที่ผมรับราชการอยู่ในตำแหน่ง สวป.สภ.อ.พนัสนิคม ชลบุรี (รับราชการ ๒๐ ปีแล้วลาออกในตำแหน่ง สวญ.๗)

เมื่อไปล้อมจับมือปืนตามคำสั่งของกองบัญชาการตำรวจภูธร ๑ ผบก.ก.๒ ไปร่วมปฏิบัติการด้วย และมือปืนยิงตัวตายเองขณะที่ผมและตำรวจติดตามคุ้มกันคนหนึ่งวิ่งผ่านชานบ้านถีบประตูห้องพังเข้าไปจับ พ่อของมือปืนซึ่งอยู่ไกลออกไปหลาย กม.แต่ใกล้บ้านพ่อแม่ผม เข้าใจว่าผมยิงลูกเขาตาย ก็จะไปถล่มบ้านพ่อแม่ผม ผมต้องวิทยุให้ตำรวจไปชี้แจงความจริง เหตุที่มือปืนยิงตัวตายเพราะเคยบอกให้มามอบตัว มิฉะนั้นถ้าต่อสู้จะจับตาย และก่อนบุกขึ้นไปจับตัวก็บอกให้ยอมมอบตัวแต่ไม่ยอม นี่แหละคือชีวิตของคนทำงาน ! จุดยืนหยัดของเราย่อมมีผลกระทบต่อสมาชิกในครอบครัวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ต้องถามใจเราว่าเราพร้อมจะเสียสละด้วยประการทั้งปวงหรือไม่

ราชการ คืองาน ราชกิจ

เพื่อประสิทธิ ประสาทผล แต่ชนผอง

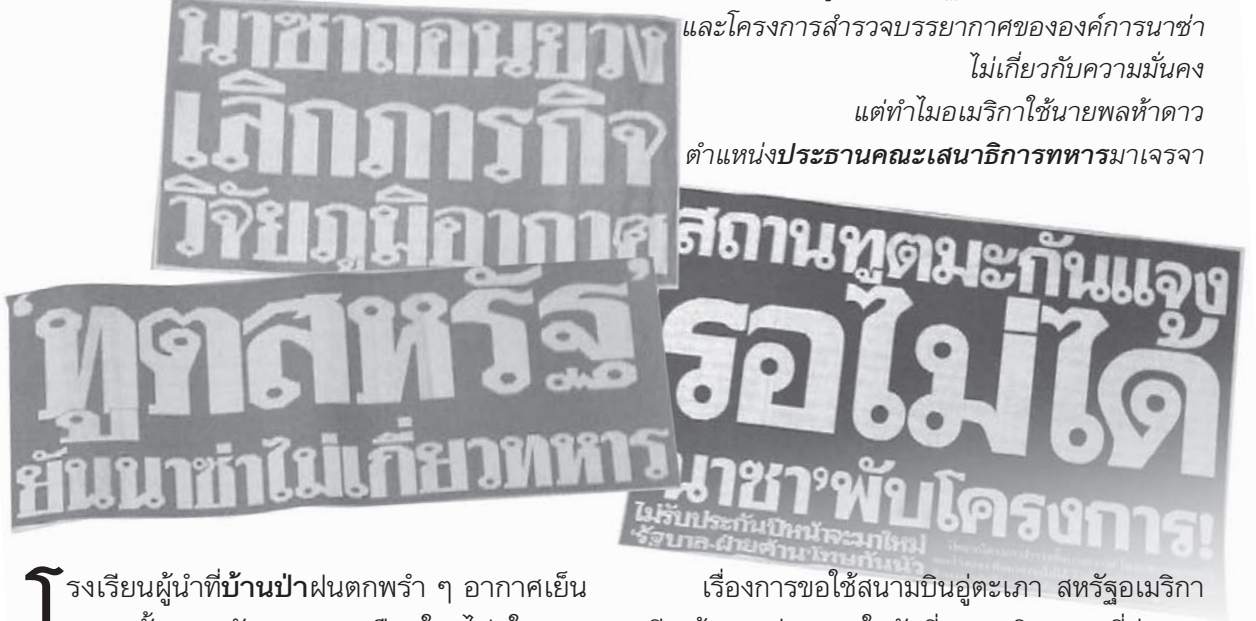
มีหน้าที่ ทำหน้าที่ ตามครรลอง

มันสนองไทยร่มเย็น เป็นราชพลี

☞ ussna@icm

พวกเราที่คัดค้าน ไม่ได้เสี่ยงว่า
โครงการที่อเมริกาขอใช้สนามบินอู่ตะเภาไม่มีประโยชน์
ประโยชน์นั้นมีแน่แต่ไม่คุ้มเสีย มีข้อสงสัยมากมาย
โครงการเตรียมใช้อู่ตะเภาเป็นฐานช่วยเมื่อเกิดภัยพิบัติ
และโครงการสำรวจบรรยากาศขององค์การนาซา
ไม่เกี่ยวกับความมั่นคง
แต่ทำโมอเมริกาใช้นายพลห้าดาว
ตำแหน่งประธานคณะเสนาธิการทหารมาเจรจา

โรงเรียนผู้นำที่บ้านป่าฝนตกพำ ๑ อากาศเย็น
สบายทั้งกลางวันและกลางคืน ใครไป ใครชม
บางคนเปรยออกมาดัง ๆ ให้เพื่อนได้ยินกันทั่ว
“ทำยังไงจะได้มาอยู่ในที่สบาย ๆ อย่างนี้บ้าง”

พวกผมคงมีมงคลข้อ ๑ ใน ๓๘ ข้อ “มีบุญ
วาสนามาก่อน” สำหรับตัวผม “บุญก็ไม่เชิง กรรม
ก็ไม่ไซ้” อายุ ๗๗ ปีเต็ม เลยอายุเฉลี่ยของผู้ชาย
ไทย อีกไม่นานก็ไปที่ชอบ ๆ แล้ว ทำไมจึงไม่อยู่
ให้สบาย ๆ ในบ้านปลายของชีวิต

คงเป็นเพราะมีความอดทนน้อย เห็นใครทำ
อะไรไม่ถูกไม่ต้องมักจะออกไปท้วงติง คัดค้าน
ต่อต้านเขาทุกที กินนอนบนถนน ๓๘๘ วัน ๓๘๘
คืน คือต่อต้านเบียร์-เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์ ๙
วัน เรียกร้องให้นายกรัฐมนตรี ๓ คนออกจาก
ตำแหน่ง และต่อสู้เรื่องดินแดน ๓๘๔-๕ วัน (๕
วันที่เอาไปลบเพราะเปลี่ยนที่นอนจากนอนบน
ถนนไปนอนในคุกลาดยาว)

เมื่อความอดทนมีไม่มากพอ ก็ออกไปช่วยเขา
คัดค้านต่อต้าน เท่าที่จะทำได้ ซึ่งต้องติดตามข่าว
บ้านการเมืองอย่างกระชั้นชิดตลอดเวลา จึงพอจะมี
อะไร ๆ มาเล่าบ้างในหนังสือ “เราคิดอะไร” นี้

เรื่องการขอใช้สนามบินอู่ตะเภา สหรัฐอเมริกา
ขีดเส้นตายว่า ภายในวันที่ ๒๖ มิถุนายนที่ผ่านมา
ถ้าไทยยังไม่ตอบตกลงจะยกเลิก หลังจากวันกำหนด
๒ วัน คือ วันที่ ๒๔ มิถุนายน องค์การนาซา
(ชื่อเต็มเป็นภาษาไทยว่า “องค์การบริหารการบิน
และอวกาศแห่งชาติ”) ประกาศยกเลิกโครงการขอ
ใช้สนามบินอู่ตะเภาเป็นศูนย์ปฏิบัติการสำรวจชั้น
บรรยากาศ โดยอ้างว่าเพราะไม่ได้รับอนุญาตจาก
ประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคนี้ (ไม่ใช่ประเทศไทย
ประเทศเดียว)

เรื่องนี้เป็นประเด็นร้อนของประเทศไทย
ติดต่อกันมาหลายวัน รัฐบาลจะตอบตกลงตั้งแต่
แรก ยืนยันว่าไทยจะได้ประโยชน์อย่างนั้นอย่างนี้
ไม่กระทบความมั่นคงของชาติ ไม่เป็นเหตุให้เสีย
สัมพันธไมตรีกับประเทศต่าง ๆ ที่ไม่ไว้ใจอเมริกา
ประชาชนกลุ่มต่าง ๆ รวมทั้งพรรคฝ่ายค้านออก
มาท้วงติง ตั้งคำถามมากมาย รัฐบาลไม่เคยตอบ
ล้าพองใจว่าเป็นรัฐบาล มีเสียงท้วงทันทันในสภา จะ
รวบรัดให้ลงเอยเร็ว ๆ ตามอำเภอใจเสียอย่าง
หนึ่ง ใครจะทำไม

พวกเราที่คัดค้าน ไม่ได้เสี่ยงว่า โครงการที่

อเมริกาขอใช้สนามบินอู่ตะเภาไม่มีประโยชน์ ประโยชน์นั้นมีแน่แต่ไม่คุ้มเสีย มีข้อน่าสงสัยมากมาย ผมพูดให้เอเอสทีวีประจำหกโมงเย็น ของวันเสาร์ครั้งหนึ่งว่า อเมริกาอ้างโครงการเตรียมใช้อู่ตะเภาเป็นฐานช่วยเมื่อเกิดภัยพิบัติ และโครงการสำรวจบรรยากาศขององค์การนาซ่า ไม่เกี่ยวกับความมั่นคง แต่ทำไมอเมริกาใช้นายพลห้าดาว ตำแหน่ง **ประธานคณะกรรมการทหารมาเจรจา** ทั้ง ๆ ที่น่าจะเป็นคนอื่น ตำแหน่งอื่นมากกว่า ถ้าไม่เกี่ยวกับความมั่นคง

เรื่องนี้นับเป็นความพ่ายแพ้ของ **ฝ่ายทักษิณ** ครั้งสำคัญอีกครั้งหนึ่ง ก่อนหน้านี้หนังสือพิมพ์รายวัน **“ผู้จัดการ”** ประจำวันที่ ๒๑ มิถุนายน ได้สรุปสถานการณ์ถดถอยของ **ฝ่ายทักษิณ** ไว้ว่าอ่านในบทความเรื่อง **“เจ๊งแล้วครบนาย”** สมาชิก **“เราคิดอะไร”** หลายท่านคงไม่ได้อ่านผมจึงขอนำมาเผยแพร่ต่อ

เจ๊งแล้วครบนาย

การแก้ไขรัฐธรรมนูญ และการผลักดันร่าง พ.ร.บ.ปรองดองต้องหยุดชะงักลงชั่วคราว หลังจากถูกกระแสนักเคลื่อนไหวอย่างหนักชนิดเป็นอะไรเป็นกัน จนรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ต้องล่าถอยไปตั้งหลัก

แต่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร คงไม่ยอมเลิกราง่าย ๆ และรอคอยโอกาสเหมาะที่จะส่งลูกสมุนเดินทางแก้รัฐธรรมนูญ รอจังหวะเวลาผลักดันร่าง พ.ร.บ.ปรองดอง เพื่อล้างมลทินให้ตัวเองอีกรอบ พ.ต.ท.ทักษิณไม่มีอะไรที่ต้องเสีย เพราะถ้าไม่สามารถล้างความผิดของตัวเองได้ ก็เสวยสุขอยู่ต่างแดนต่อไป

ดังนั้น ไบลังด์ตันทุรังแก้รัฐธรรมนูญและออก พ.ร.บ.ปรองดองยกใหม่ คงจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ และมวลชนคนเลื้อแดงจะเป็นจะตายบ้านเมืองจะลุกเป็นไฟอย่างไร คนอย่าง “ทักษิณ” ไม่มีวันสำนึก เพราะไม่ต้องรับผิดชอบอะไร อย่างมากก็ชนตระกูล “ชินวัตร” ออกนอกประเทศเท่านั้น

และอาจสั่งอพยพครอบครัว ก่อนสั่งให้ลูกสมุนและคนเลื้อแดงออกไปตายแทน เช่นเดียวกับเหตุการณ์เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ก็ได้ แต่ชาตินี้ พ.ต.ท.ทักษิณจะสมหวัง ได้กลับบ้านอย่างไร้มลทินหรือ

เพราะการแก้ไขรัฐธรรมนูญและผลักดันร่าง พ.ร.บ.ปรองดองในยกแรก ต้องล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง แม้จะทุ่มเทอย่างสุดตัวก็ตาม

พลังของ พ.ต.ท.ทักษิณแทบไม่เหลือแล้ว บรรดาลูกสมุนก็ सबักสะบอมตาม ๆ กัน โดยไม่รู้ว่าจะใครจะติดคุก ฐานคิดล้มล้างระบบการปกครองบ้าง

ความพยายามล้มล้างกฎหมายเปลี่ยนผิดให้เป็นถูก ฟอกตัวนักโทษที่หนีคดีอาญาให้เป็นวีรบุรุษ พ.ต.ท.ทักษิณเดินทุกหมากแล้ว ไม่ว่าจะใช้วิธีพวกมากลากไป ใช้เสียงข้างมากในสภาฯ เป็นตัวขับเคลื่อน หรือระดมมวลชนคนเลื้อแดงมาสนับสนุน

แต่ไม่มีใครยอมให้ออกกฎหมายเพื่อช่วยคนผิดเพียงคนเดียว และลูกฮือขึ้นมาต่อต้านกันทั้งแผ่นดิน

ไม่เพียงแต่กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเท่านั้น แต่ประชาชนทุกภาคส่วนต่าง ๆ ก็ออกมาเคลื่อนไหว ทั้งกลุ่มเลื้อหลากหลาย กลุ่มสยามสามัคคี หรือแม้แต่ “สีน้ำ จัง” ซึ่งชูธงชนกับคนเลื้อแดง ชนิดตาต่อตา ฟันต่อฟัน

พรรคประชาธิปัตย์เอง ก็ปลุกมวลชนขึ้นมาสู้ ประชาชนทุกกลุ่มยอมไม่ได้ที่จะปล่อยให้ พ.ต.ท.ทักษิณอยู่เหนือกฎหมาย เวทีการต่อต้าน พ.ต.ท.ทักษิณจึงมีผู้ชุมนุมอย่างล้นหลาม

ขณะที่การระดมมวลชนคนเลื้อแดงกลายเป็นงานกร่อย คนโหดเหี้ยมจนต้องเกณฑ์เจ้าหน้าที่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืชหลายพันคนเข้าร่วมเป็นกองหนุน

มวลชนคนเลื้อแดงอยู่ในภาวะที่อ่อนล้าเต็มทน เพราะส่วนหนึ่งกลับใจ ส่วนหนึ่งหุดตาสว่าง และรู้ว่าแล้วว่า พ.ต.ท.ทักษิณไม่ใช่เทพเจ้าอย่างที่เคย

หลงผิด

ส่วนลูกสมุนที่ยอมเป็นทาสรับใช้ ไม่ว่าจะ เป็นข้าราชการหรือนักการเมือง ก็กำลังทยอย ชดใช้กรรมเพราะความผิดในการช่วยเหลือ พ.ต.ท.ทักษิณ ล่าสุดคือ นายยงยุทธ วิชัยดิษฐ รัฐมนตรีมหาดไทยก็ถูกสอยคดีที่ดินสนามกอล์ฟ อัลไพน์

ข้าราชการที่แสดงตัวชัดเจนว่าสวามีภักดิ์ พ.ต.ท.ทักษิณ ลั่นบุญรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ เมื่อไหร่ มีสิทธิ์ถูกเช็กบิลตาม ๆ กัน ไม่ว่าจะอภิตี กรรมสรรพากร อภิตีกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือ แม้แต่อภิตีกรมอุทยานแห่งชาติฯ

อัยการสูงสุดซึ่งเอียงกระเท่เร่ ก็ถูกกระแส ลังคมกดดันหนัก จนเริ่มเปลี่ยนชิวหันมาเล่นงาน พ.ต.ท.ทักษิณแล้ว

การแก้รัฐธรรมนูญและออกกฎหมายปรองดอง เพียงเพื่อช่วย พ.ต.ท.ทักษิณให้พ้นผิดไม่น่าเชื่อว่า จะปลุกประชาชนให้ลุกฮือขึ้นมาต่อต้านกันทั้ง ประเทศ และทำให้กระแส พ.ต.ท.ทักษิณตกวูบลง

คนเสื้อแดงซึ่งเคยเป็นอาวุธสำคัญของ พ.ต.ท.ทักษิณในการกดดันและคุกคามสังคม ปัจจุบันกลายเป็นมวลชนที่อ่อนล้า ไม่สามารถ แสดงตัวเป็นอันธพาลครองเมืองเหมือนก่อน และกำลังถูกกระแสสังคมนรกกลับ

จากกลุ่มคนที่เกี่ยวไต่คุกคามสังคม กลับ ตกอยู่ในฐานะที่สังคมนักกักคุกคาม ปราบฏกาการณ์ ที่เด่นชัดคือ กลุ่มผู้ร่วมพัฒนาชาติไทย หรือ สหายนคอมมิวนิสต์เก่า ซึ่งนัดแสดงพลังที่ศาลา กลางจังหวัดขอนแก่น และยกกองทัพสหายนเก่า บุกเมืองหลวง เสื้อแดงภาคอีสานที่จังหวัดอุดรธา พร้อมประกาศจุดยืนต่อต้านการแก้รัฐธรรมนูญ

กองกำลังของ พ.ต.ท.ทักษิณหดลงทุกวัน โดยเหลือจำกัดจำเขี่ยแค่บรรดาลูกสมุนที่ไม่ แตกต่างจากหมาหัวเน่าซึ่งต้องสู้อย่างหัวชนฝา เพราะถ้า พ.ต.ท.ทักษิณไม่มีอำนาจ หมาหัวเน่า เหล่านี้จะไม่ยี่นในสังคม

และถ้าออกกฎหมายปรองดองลบล้างความ

ผิดในอดีตไม่ได้ หมาหัวเน่าเหล่านี้คงต้องเดินเข้า คุกกันเป็นแถว เพราะก่อกบฏร้ายแรงไว้ โดยเฉพาะการปลุกกระดมให้คนเสื้อแดงเผาบ้าน เผาเมืองตนเอง

ในยามที่ พ.ต.ท.ทักษิณเข้มแข็งที่สุด มี อำนาจล้นฟ้า ข้าราชการแทบทั้งแผ่นดินต้องก้ม หัวให้ กลไกรัฐแทบทุกส่วนยอมเป็นทาสรับใช้ มวลชนเสื้อแดงแฟนฟานเป็นอันธพาลครองเมือง และรุกไล่บดขยี้ฝ่ายต่อต้านจนติดกระดาน ยัง เอาชนะไม่ได้ ออกกฎหมายล้มผิดให้ตัวเองไม่ได้

ยามนี้พ.ต.ท.ทักษิณแทบไม่เหลือพลังอะไรแล้ว มวลชนเสื้อแดงก็แตกสะบั้น รัฐบาลนางสาว ยิ่งลักษณ์ก็เสื่อมลงทุกที ข้าราชการเริ่มลังเล ไม่กล้ารับใช้อย่างสุดตัว เพราะชกไม่แน่ใจว่า

“ทักษิณ” จะกลับมาใหญ่คับประเทศได้จริงหรือ และที่สำคัญประชาชนทุกกลุ่มลุกฮือขึ้นมาอย่างมิดฟ้ามัวดิน เพื่อต่อต้านการล้างมลทิน พ.ต.ท.ทักษิณ จะเอาชนะคนทั้งประเทศได้อย่างไร ความฮึกเหิมเชื่อมั่นในตัวเองสูง หลงผิดคิดว่าเหยียบแผ่นดินไทยไว้ได้ฝ่าเท้า ทำให้ พ.ต.ท.ทักษิณพลาด จนกลายเป็นคนไร้แผ่นดินมาแล้ว และประวัติศาสตร์กำลังซ้ำรอย

การดันทุรังล้างความผิดให้ตัวเอง โดยหลงผิดคิดว่าใหญ่คับประเทศ หลงผิดคิดว่าน้องสาวตัวเองเอาอยู่ กำลังทำให้พลาดอีกครั้ง จนโลกทั้งใบไม่มีที่ให้ พ.ต.ท.ทักษิณยืนก็ได้

พลาดครั้งก่อน พ.ต.ท.ทักษิณยังจำคำพูดของ “เนวิน ชิดชอบ” ได้ไหม นายครึบ “จบแล้วครึบนาย”

พลาดครั้งนี้เตรียมรอลูกสมุนรายงานตรงสู่ดูไบได้ นายครึบ “เจ็งแล้วครึบนาย” เพราะ “ทักษิณ” เจ็งแล้วจริง ๆ

เมื่อกลางเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา คุณ**หมอประเวศ วะสี** หนีไม่ไหวกับเหตุการณ์ที่**ทักษิณ**ก่อให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายในประเทศ ท่านออกมาแนะนำให้**ทักษิณ**ตัดสินใจอยู่ต่างประเทศ (อย่างสงบ) อย่าก่อกรรมทำเข็ญด้วยการสั่งให้ลูกน้องรูดเรื่องนั้นเรื่องนี้เพื่อกลับมาเมืองไทยเลยที่จริงหมอประเวศท่านไม่ได้โกธเคือง**ทักษิณ** แต่ท่านแนะนำด้วยความหวังดีแท้ ๆ บรรดาลูกหาบของ**ทักษิณ**ก็ตาหน้ากันออกมาโจมตีท่าน

มีเรื่องสอน**ทักษิณ**เกิดขึ้นแล้ว อดีตนายกรัฐมนตรียุโรปตลิ่งใจยิ่งตัวตาย เพราะถูกศาลตัดสินจำคุก ๒ ปีเนื่องมาจากการทุจริตคดโกง (โทษติดคุก ๒ ปี เท่ากับ**ทักษิณ**เหยียบ) แล้วศาลสูงสุดปฏิเสธไม่รับคำอุทธรณ์ โชคดีนิด ๆ ที่ไม่ตาย ถูกนำส่งโรงพยาบาลได้ทัน

ทักษิณไม่ต้องใจเด็ดเหมือนอดีตนายกรัฐมนตรีโรมาเนีย ไม่ต้องพยายามยิงตัวตาย เพียงทำตามที่คุณหมอประเวศแนะนำ คนไทยส่วนใหญ่ที่รักชาติบ้านเมืองก็พอใจแล้ว

ตอนที่**ทักษิณ**หนีออกไปอยู่ต่างประเทศได้ ๖ เดือน คนสนิทของเขาก็ขอพบผม และขอคำแนะนำจากผมฝากไปให้**ทักษิณ** ผมแนะนำ ๑.ให้กลับมารับโทษเสียดี ๆ หรือ ๒.ถ้าจะอยู่ต่างประเทศก็อยู่เงียบ ๆ อย่าพูด อย่าเคลื่อนไหวอะไร **ทักษิณ**ไม่ทำเลยสักอย่าง

ถ้าทำ เราจะไม่มีการเผาบ้านเผาเมือง เผาศาลากลางจังหวัด ฆ่ากันตายถึง ๙๑ ศพ เสียเงินภาษีอากรของคนทั้งประเทศมาเยียวยาคพละ ๗ ล้าน ๗ แสน ๕ หมื่นบาท

และจะเสียหายอีกมากมายในอนาคต เป็นเวรเป็นกรรมแท้ ๆ

กรณีพยายามฆ่าตัวตายของอดีตนายกรัฐมนตรีโรมาเนีย เป็นบทเรียนสอน**ทักษิณ**โดยตรง ลูกน้องที่รัก**ทักษิณ**จริง ๆ รีบเตือนเจ้านาย

“เรามีกรรมเป็นของตน ทำกรรมใดไว้ ย่อมต้องรับกรรมนั้น”

จะเชื่อหรือไม่เชื่อ ช่างเขา ☹

**ขอพวกเราให้พยายาม
ผนึกรวมกัน
ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด
เราจะสร้าง
ความดี
ความประเสริฐ
จนหยดสุดท้ายของวินาที
แม้แต่คิดไม่ดีก็อย่าทำ**

● **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์**

**พจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

สอ เสถบุตร

คนดีที่ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้

บทนำ

สอ เสถบุตร ได้กำหนดชีวิตให้ดำเนินไปอย่างมีคุณค่า แก่นสาร สารระ ก่อทั้งประโยชน์แก่ตนและผู้อื่น เป็นตัวอย่างอันดีงามให้ประจักษ์แก่โลก ซึ่งนับว่าเขาได้เกิดมาทำหน้าที่สมบูรณ์แล้ว

ผู้เรียบเรียง

พิมพ์วัลค์ เสถบุตร (โรจนวิภาต) เป็นภรรยาที่ร่วมชีวิต และร่วมงานในช่วงสุดท้ายของชีวิต สอ เสถบุตร เธอเป็นธิดาของ นายโพยม โรจนวิภาต และหม่อมราชวงศ์สุพรรณพิมพ์ (ทองใหญ่) ได้รับความศึกษาในวัยต้นที่โรงเรียนคอนแวนต์ในปีนัง เพราะติดตามบิดาซึ่งลี้ภัยการเมืองในช่วงเปลี่ยนแปลงการปกครอง ต่อมาเข้าเรียนมัธยมที่โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ และมีมัธยมปลายที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ศึกษาต่อที่คณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองกำลังคุกรุ่น ได้ยุติการศึกษาไว้กลางคัน เข้าทำงานเป็นผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษ Liberty และต่อมาเป็นผู้สื่อข่าวรายวันบุกเบิกของ Bangkok Post แต่งงานกับ สอ เสถบุตร ในปี พ.ศ.๒๔๙๔ ได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขทั้งในด้าน การงานและชีวิตส่วนตัว พิมพ์วัลค์ จากไปด้วยโรคปอดอักเสบ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๓

ประวัติ

สอ เสถบุตร เกิดวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๔๕๖ ท่ามกลางความลำบากยากจนของบิดา มารดา ซึ่งแต่งงานด้วยความไม่เห็นชอบของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย บิดาคือ นายสวัสดิ์ เศรษฐบุตร ซึ่งเป็นลูกชายคนเล็กของพระประเสริฐ วาณิช เจ้าภาชีวังนกและเศรษฐีในสมัยนั้น มารดาคือ นางเกษร เหมะพุกกะ เป็นธิดาของนายหมวดทิม ซึ่งเป็นนายทหาร และนางแจ่ม บุตรสาวขุนพัฒน์ ผู้มีโรงบ่อนเบี้ยอยู่แถวคลองบางกอกใหญ่

ฝ่ายบิดามีชีวิตเบื่องตันอยู่ท่ามกลางความ พะเน้าพะนอ และได้รับการตามใจเยี่ยงลูกเศรษฐี ทั้งหลาย เป็นผู้ที่มีได้สนใจกับงานราชการหรือ อื่นๆ ขงขบกับยศถาบรรดาศักดิ์ใด ๆ หากพอใจ จะทำงานแต่เฉพาะในสิ่งที่ตนพอใจเท่านั้น สวัสดิ์ เศรษฐบุตร เป็นนักประดิษฐ์ และชอบทำงานอิสระ จึงไปทำงานประดิษฐ์แป้นตัวอักษรเครื่องพิมพ์ดีด ให้แก่บริษัท สมิท พรินทรีย์ ของพระอาจารย์ทศม (หม่อมจอร์จ แมคฟาแลนด์) ผู้แต่งปทานุกรม อังกฤษเป็นไทยที่แพร่หลายที่สุดในสมัยนั้น

ฝ่ายมารดามีนิสัยเป็นนักสู้อย่างลูกผู้ชาย

เพราะตามีบุตรชายสองคน คนหนึ่งก็พเนจรไป ไม่รู้หนเหนือหนได้ อีกคนก็เป็นสมณเพศตลอด ชีวิต แม่จึงต้องทำหน้าที่ช่วยเหลือตาเหมือนกับ เป็นบุตรชายคนหนึ่ง มีความบึกบึน อุตสาหะ พยายาม และกล้าหาญพอที่จะไม่ทำตามอย่าง ผู้อื่น เมื่อแม่ยังไม่พ้นรุ่นสาว ก็ชวนขวยเรียน หนังสือด้วยตนเอง โดยวิธีอ่านเรื่องสามก๊ก และ พระอภัยมณี แม่อ่านเขียนคล่องจนได้ช่วยตา เขียนหนังสือราชการ และปฏิบัติหน้าที่อย่าง สลัดดีด้วย

แม่เป็นคนหัวรั้น ทำให้แม่ฝ่าฝืนธรรมชาติ ประเพณี เรียนหนังสือจนสำเร็จ และทำให้แม่ แต่งงานกับพ่อ ทั้งที่ผู้ปกครองทั้งสองฝ่ายคัดค้าน แต่แม่ก็จัดการจนมีพิธีหมั้น และพิธีสมรสโดย ถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อแม่กับพ่ออยู่กินไปกันได้ ไม่นานเท่าใด ญาติทางฝ่ายพ่อก็นำตำรวจมาจับ พ่อไปบวชเป็นภิกษุที่วัดทองนพคุณ

พ่อบวชอยู่ได้ไม่ถึงสามเดือน ก็แหกพรรษา ออกมาอยู่กับแม่ ทั้งพ่อและแม่ไม่ยอมรับ อุปการะจากใคร ฉะนั้นทั้ง ๆ ที่พ่อเป็นลูกเศรษฐี ก็ชวนแม่ยอมลำบาก ไปตั้งร้านขายของชำอยู่ที่

ภาพ <http://www.dsinasia.com/Thailand/MalayaTrip.html>

ปากตรอกวัดกัลยาณมิตร ในระยะเวลาตัวเอง สอ เสถบุตรเกิดและอีกสิบสองปีต่อมา น้องสองคน ก็เกิดตามมา

การศึกษา

สอ เสถบุตร เริ่มเรียน ก ข จนอ่านออกเขียน ได้จากครูชู่ ซึ่งอยู่ข้างบ้าน แล้วเรียนต่อที่ โรงเรียนสุขุมาลัยใกล้บ้าน จนจบชั้นมัธยมสาม สอบได้ที่หนึ่งเสมอ จนบางครั้งก็เรียนข้ามชั้นไป พ.ศ.๒๔๕๔ เรียน ชั้นมัธยม ๔ ที่ โรงเรียนสวนกุหลาบ สมัยนั้นอาจารย์ใหญ่ชื่อ อาจารย์ เอ็น ชัตตัน (N.Suttan) และยังมีอาจารย์ชาว ต่างประเทศอื่น ๆ หลายคนสอนวิชาต่าง ๆ เช่น คำนวณ วิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ลากล ล้วนสอนเป็นภาษาอังกฤษ และนักเรียน ต้องนำแบบฝึกหัดในวิชาเลข พีชคณิต เรขาคณิต หรือตอบคำถามในวิชาวิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เป็นภาษาอังกฤษเช่นกัน

เมื่อเรียนอยู่ชั้นมัธยมปีที่ ๖ อาจารย์ใหญ่ได้ มอบหมายให้ดูแลห้องสมุด ซึ่งมีสรรพหนังสือ และบทกวีนิพนธ์ต่าง ๆ จึงเป็นโอกาสให้เขาได้ อ่านหนังสือมากมาย แปลก ๆ ในสาขาวิชาการ

ต่าง ๆ ส่งเสริมให้เขาเก่งภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น

เมื่อบิดาถึงแก่กรรม สอ เสถบุตร กำลังเรียน มัธยมปีที่ ๗ ต้องเป็นหัวหน้าครอบครัว รับผิดชอบต่ออนาคตของตัวเอง ของมารดา และน้อง ๆ เงินที่แม่หามาได้พอเลี้ยงครอบครัว แต่มีไม่พอจะให้เขาเรียนหนังสือต่อ เขาจึงไปหา อาจารย์ เอ.จี. โบมอนต์ (A.G.Beaumont) อาจารย์ประจำชั้นมัธยมปีที่ ๗ แจงให้ทราบถึงความจำเป็นต้องลาออกเพื่อหางานทำ อาจารย์ โบมอนต์ก็ได้พาเขาขึ้นรถตระเวนไปหาเพื่อนฝูง ชาวต่างประเทศหลายคน เพื่อแนะนำให้พวกนั้น เรียนภาษาไทย นับจากนั้นมาในเวลาเลิกเรียน เขาก็ได้ไปสอนภาษาไทยให้ชาวอังกฤษเหล่านั้น เป็นรายตัว ได้ค่าจ้างชั่วโมงละ ๒ บาทบ้าง ๔ บาทบ้างรวมแล้วเดือนหนึ่งมีรายได้ประมาณ ๗๐-๘๐ บาท นับว่าเป็นรายได้เทียบเท่าผู้ได้รับปริญญาตรี เมื่อมีอายุเพียง ๑๕ ปี

เขาได้เข้าเรียนต่อในชั้นมัธยม ๘ พร้อมกับ ตั้งความหวังไว้ว่า จะต้องสอบชิงทุนคิงสกอาร์ชิป (ทุนเล่าเรียนหลวง) ไปเรียนเมืองนอก ในครั้งนั้น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานทุนเล่าเรียน หลวงไว้สองทุน กำหนดให้ผู้ทีสอบไล่ชั้นมัธยม ๘ ได้ที่หนึ่ง และที่สองของนักเรียนทั่วประเทศ มี สิทธิจะเรียนต่อในมหาวิทยาลัยเมืองอังกฤษ โดย จะเลือกเรียนวิชาใด ๆ ก็ได้ เขาสอบได้เป็นอันดับ สอง ได้ออกเดินทางพร้อมนักเรียนไทยอีกเจ็ดคน เมื่อวันที่ ๑ กันยายน พ.ศ.๒๔๖๔

เขาสำเร็จปริญญา B.Sc (HONS) ทางธรณี- วิทยา และประกาศนียบัตร F.G.S. ในวิชา วิศวกรรมศาสตร์เป็นคนแรกของเมืองไทย

ในช่วงที่สองของชีวิต สอ เสถบุตร ระหว่าง อายุ ๒๓-๔๖ ปีนั้น หนังสือเราคิดอะไรได้ลงไป แล้วสองตอน คือ “กษัตริย์ผู้ทรงปิดทองหลังพระ” และ “น้ำตาในรัชกาลที่ ๗” ซึ่งเขาได้เข้าไป พัวพันอยู่ด้วย จนได้ชื่อว่าเป็นนักโทษการเมือง โดยถูกศาลพิเศษพิพากษาจำคุกตลอดชีวิต พร้อม

กับถอดยศและบรรดาศักดิ์เสียสิ้น เมื่ออายุ ๒๙ ปี ซึ่งเราจะสรุปถึงชีวิตของเขาในช่วงต่อไปนี้จนถึง ช่วงที่ก้าวสู่ช่วงสุดท้าย

ชีวิตในคุกบางขวาง

ภาพกำแพงคอนกรีตอันสูงทะมึน มีลวดหนาม ไฟฟ้าตรึงอยู่เหนือกำแพงโดยรอบ นี่แหละ คือคุก บางขวาง ซึ่งนับแต่นี้ไปจะต้องกลายเป็นที่อยู่อาศัยโดยปราศจากอิสรภาพ และความสะอาด สบายทั้งปวง หลังจากถูกคุมขังอยู่ในคุก บางขวางไม่นาน สอ เสถบุตร ได้ลักลอบต่อเครื่อง วิทยุเถื่อน และคืนหนึ่งในเดือนมีนาคม พ.ศ.๒๔๗๗ ได้รับข่าวที่ก่อความตื่นเต้นอย่างใหญ่หลวง นั่นคือ ข่าวการสละราชสมบัติของ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว

ข่าวสะเทือนใจนี้ทำให้ความหวังอันเลือนราง ของเขา ในข้อที่ว่ารัฐบาลอาจจะยอมโอนอ่อน ผ่อนตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัว ที่จะพระราชทานอภัยโทษแก่นักโทษการเมืองพลันดับวูบลง

เขาเริ่มสำนึกว่า เขาคงต้องอยู่ในคุกเป็น เวลานาน คนหนุ่มซึ่งมีอายุเพียง ๓๐ ปี ได้รับการศึกษามาดีเยี่ยม ไม่สมควรปล่อยเวลาให้ล่วง ไปโดยเปล่าประโยชน์ เขาตัดสินใจทำ พจนานุกรมเพื่อหารายได้เลี้ยงมารดาและน้อง ๆ การทำพจนานุกรมนั้น สอ เสถบุตร ได้รับความ ร่วมมือช่วยเหลือจากบรรดาเพื่อน ๆ รุ่นเด็ก จน อาจกล่าวได้ว่า หนังสือ New Model English-Thai Dictionary นี้เป็นผลงานที่เกิดจากมันสมอง และแรงงานของบรรดานักโทษการเมือง พ.ศ. ๒๔๗๖ โดยแท้

ความเป็นนักวิทยาศาสตร์และวิศวกรทำให้ สอ เสถบุตร อธิบายศัพท์วิทยาศาสตร์และ การช่างต่าง ๆ ได้อย่างแจ่มแจ้ง ความเป็น นักอ่านทำให้เขารอบรู้ในวรรณคดีต่าง ๆ ความเป็น นักหนังสือพิมพ์และนักการเมืองทำให้มีความรู้ รอบตัวอย่างกว้างขวางในวิชาการต่าง ๆ ความ

เป็นนักเขียนซึ่งเป็นพรสวรรค์ ทำให้มีความคล่อง ในการเขียนทั้งภาษาอังกฤษและไทย

เขารู้จักแบ่งเวลา และมีความอดสาหะวิริยะ อย่างยอดเยี่ยม เวลาทำงานเขาจะปฏิบัติตัวและมี ตารางเวลาเหมือนเด็กนักเรียน คือตื่นนอนเช้า เวลาหกโมง เริ่มทำงานเจ็ดโมงครึ่งจนถึงสิบเอ็ด โมงครึ่ง พักรับประทานอาหารแล้วเริ่มทำงานต่อ เวลาบ่ายสองครึ่งถึงห้าโมงเย็น เช่นนี้ทุกวันเป็น ประจำ และเมื่อนึกคำอะไรขึ้นมาได้ ไม่ว่าจะ เป็น เวลาสองยามหรือตีหนึ่ง เขาจะลุกขึ้นมาเขียนทันที

เมื่อพจนานุกรมไปได้ถึงตัว G พระยา นิพนธ์พจนารถ ซึ่งเคยเห็นฝีมือและเลื่อมใส ศรัทธาในตัว สอ เสถบุตร ด้วยเคยได้ร่วมรับ ราชการกันมาในกรมราชเลขาธิการได้แสดง เจตนาอย่างกล้าหาญที่จะพิมพ์พจนานุกรมเล่มนี้

การรับพิมพ์หนังสือโดยเฉพาะพจนานุกรมโดย ผู้เขียนอยู่ในคุกนั้นย่อมต้องเสี่ยงต่อการขาดทุน อย่างมากมาย หากผู้เขียนล้มหายตายจากหรือการ ส่งต้นฉบับต้องขาดตอนลง จะด้วยสาเหตุ ประการใดก็ตาม ผู้พิมพ์จำหน่ายจะต้องประสบ กับการขาดทุนย่อยยับ เพราะ Dictionary นั้นถ้า เขียนไม่จบถึงตัว Z ก็ไม่มีความหมายอันใด หาก เราไม่มีบุคคลเช่นพระยานิพนธ์พจนารถซึ่งรู้ คุณค่าทางวิชาการ และยอมกล้าเสี่ยงกับการ ขาดทุน เพื่อรับพิมพ์จำหน่ายหนังสืออันเป็น คุณประโยชน์และเป็นกุญแจเปิดไปสู่วิทยาการ สาขาต่าง ๆ ทุกแขนงเช่นนี้แล้ว พจนานุกรม ของ สอ เสถบุตร ก็คงจะไม่มีโอกาสได้ไปสู่มือ ประชาชนและทำคุณประโยชน์ทางวิชาการอย่าง สูงเช่นทุกวันนี้

เขาได้รับคำสั่งย้ายไปเกาะตะรุเตา เป็นเกาะ ไนมหาสมุทรอินเดีย ห่างจากจังหวัดสตูล ๔๓ กิโลเมตร เขาตกใจมาก เพราะเป็นการส่งไปสู่ ความตายชัด ๆ ความแห้งแล้งทุรกันดาร โรคภัย ไข้เจ็บและความตาย ขณะนั้นเขาทำพจนานุกรม ถึงตัว S จึงรู้สึกวิตกกังวลว่าจะมีโอกาสส่ง ต้นฉบับได้ถึงตัว Z ไหมหนอ และจะส่งด้วยวิธีใด

ภาพ <http://www.dsinasia.com/Thailand/MalayaTrip.html>

สงครามโลกที่สองปะทุขึ้นในเช้าตรู่วันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ.๒๔๘๔ ในระหว่างสงคราม การขาดแคลนน้ำมันทำให้เรือไม่อาจบรรทุกเครื่องอุปโภคบริโภคและยาไปยังเกาะ ต้องประสบกับภาวะขาดแคลน นักโทษการเมืองจึงต้องคิดอ่านช่วยตนเองด้วยการทำไร่ผัก และเลี้ยงเปิดไก่ที่ชายหาด ทั้งนี้โดยได้รับคำแนะนำทางทฤษฎีและวิธีปฏิบัติในการใส่ปุ๋ยและบำรุงรักษาจากหม่อมเจ้าสิทธิพร กฤษดาการ (นักโทษการเมืองผู้ร่วมชะตากรรม)

สอ เสถบุตร ได้ปลูกผักทำสวนครัวโดยใช้ปุ๋ยธรรมชาติ เขารับอาสาทำความสะอาดถังปัสสาวะตอนกลางคืน แล้วนำไปผสมน้ำอีกสองส่วนใช้รดร่องผัก ผลปรากฏว่าบวบยาวเท่าแขน แคนตาลูปก็มีรสหวาน บางคนทำอุตสาหกรรมสานตะกร้าฝีมือนำไปส่งออกไปขายทั่วจังหวัดภาคใต้ และอีกหลายคนก็ทำสิ่งที่ตนเองถนัดสินค้าที่ต่างคนต่างผลิตก็ใช้วิธีแลกเปลี่ยนกันโดยไม่ต้องใช้เงิน นอกจากนั้น สอ เสถบุตร ยังทำอุตสาหกรรมสบู่ ใช้ขี้ปัสสาวะสำหรับเกราะน้ำต่างจากขี้เถ้าซึ่งได้จากการถางป่า ผสมน้ำมันมะพร้าวหรือน้ำมันปลา จะได้สบู่สีน้ำตาล เป็นสีน้ำต่างโดยธรรมชาติ อีกชนิดเอาใบตะไคร้มาตำและคั้นน้ำสีเขียวมาผสมสบู่เพื่อเกิดสบู่สีเขียวกลั่นตะไคร้

สบู่ที่ผลิตได้เขานำไปแลกเครื่องอุปโภคบริโภคจากเจ้าหน้าที่เรือนจำ ซึ่งได้นำออกไปจำหน่ายที่จังหวัดสตูล ปรากฏว่าขายดีผลิตไม่ทัน เพราะคุณภาพดีกว่าสบู่อื่นในท้องตลาด

สงครามยืดเยื้อ ความขาดแคลนแม้แต่รองเท้าก็ไม่มีใส่ เพื่อสนองความต้องการนี้ เขาจึงคิดทำรองเท้าเป็นอีกอุตสาหกรรม ขณะนั้นเองรัฐบาลมีคำสั่งด่วนให้ย้ายนักโทษการเมืองจากเกาะตะรุเตาไปยังเกาะเต่ากลางอ่าวไทย ๑๙ เม.ย.๒๔๘๖ พวกเขามีเวลาเตรียมตัว ๒ วัน ข้าวของแม้ไม่มีค่างวดแต่ก็จำเป็นในการครองชีพ เขาขนกระทั่งโต๊ะและตู้เศษไม้ ซึ่งหอบหิ้วมาตลอด การขนย้ายทุลักทุเล ข้างเท้ายังถูกจำกัดรวมอีก ขณะขึ้นจากเรือที่อำเภอกันตัง นักโทษการเมืองพลาดเวลาขึ้นรถไฟจึงจำเป็นต้องนอนค้างที่สถานีรถไฟ ภาพนักโทษการเมืองซึ่งบางคนสวมเสื้อนอก แต่งตัวเรียบร้อย แต่ขาดถูกจำกัดรวมนั่งระเกะระกะอยู่ข้างทางรถไฟจึงเป็นภาพน่าขันและน่าสงสารระคนกัน

ชาวกันตังเมื่อทราบว่าเป็นนักโทษการเมืองก็มีน้ำใจขนข้าวปลาอาหารผลไม้มาแจก บางคนหากกระดาษเขียนจดหมายให้ส่งชาวคราวถึงบ้าน บางคนเห็นนักโทษนั่งห่อตัว ลั่นเทาเพราะพิษไข้มาเลเรียก็ไปหาซื้อยาแอดตาบริน และควินินมาแจก บางคนซื้อหนังสือพิมพ์มาให้อ่าน เล่าข่าวคราวให้ฟัง เขาจึงได้ทราบว่าจอมพล ป.พิบูลสงคราม “ท่านผู้นำ” ของชาติไทยขณะนั้นได้มีการปฏิวัติวัฒนธรรม เปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชนอย่างใหญ่หลวง ตามคำขวัญที่ว่า “เชื่อผู้นำชาติพ้นภัย” หากใครไม่เชื่อหรือคัดค้านจะถูกจับกุม

สอ เสถบุตร ได้ทราบเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยความประหลาดใจ ขณะเดียวกันเขาก็ยังเกิดความสลดหดหู่ว่า การปกครองระบอบประชาธิปไตยซึ่งเขาได้ต่อสู้จนต้องได้รับความทุกข์ทรมานอยู่ในขณะนี้ ได้สูญสิ้นโดยเด็ดขาดแล้วหรือ ประชาชนคนไทยโฉนจึงยอมงอมืองอ

ทำอยู่ใต้อำนาจเผด็จการของผู้เผด็จการโดยไม่ยอมทั้งตั้งถึงเพียงนี้ หรือว่าธรรมชาติและนิสัยของคนไทยที่ว่าง่ายและเฉื่อยชาจนยอมอยู่ใต้อำนาจกดขี่ของผู้ปกครองประเทศโดยไม่เดือดร้อนหรือคนไทยยังไม่พร้อมที่จะมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย

ในระยะเวลาแห่งความยากลำบากก็มีชาวนักโทษการเมืองได้รับพระราชทานอภัยโทษจอมพลป.พิบูลสงคราม ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเพราะแพ้คะแนนเสียงในรัฐสภานายควง อภัยวงศ์ เป็นนายกรัฐมนตรีแทน และคณะรัฐบาลใหม่ได้มีมติกราบบังคมทูลขอพระราชทานอภัยโทษนักโทษการเมืองทั้งหมดโดยกำหนดให้มีการปลดปล่อยในวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๔๘๗

ณ สถานีรถไฟบางกอกน้อย สอ เสถบุตร ได้บรรยายตอนที่พบมารดาไว้ว่า “...แม่มารับข้าพเจ้าที่สถานี แต่ก็เดินออกมาถึงขบวนรถไม่ไหว พอเห็นหน้าแม่ ข้าพเจ้าก็ใจหาย แม่มีหน้าตาทรุดโทรม ผิวพรรณเหี่ยวแห้ง ข้าพเจ้าตั้งใจว่าแต่นี้ต่อไปไม่ว่าจะไปไหน แม่จะต้องอยู่กับข้าพเจ้าเสมอ และข้าพเจ้าจะคอยปกป้องให้แม่มีชีวิตอยู่ยาวนาน ต่อมาสุขภาพของแม่กระเตื้องขึ้นเพราะสบายใจที่ข้าพเจ้าพ้นจากความทุกข์ทรมานมาได้ ในชีวิตช่วงหลังของข้าพเจ้า แม่มีบทบาทน้อยลงทุกที แต่จิตใจแม่ยังเป็นนักต่อสู้ อยู่เสมอ แต่สุขภาพไม่อำนวย มิช้านานพวกเราทั้งสามพี่น้องก็ต้องยอมรับว่าวันของแม่ใกล้มาถึงแล้ว แม่สิ้นชีวิตลงเมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๐๑ นับว่าชีวิตของข้าพเจ้าได้ผูกอยู่กับชีวิตของแม่มากกว่าใคร ๆ...”

การได้รับพระราชทานอภัยโทษนับเป็นการเริ่มชีวิตในส่วนที่สาม อายุ ๔๖-๖๗ ปี เขาตัดสินใจเข้าสู่วงการเมืองอย่างจริงจังด้วยการลงสมัครรับเลือกตั้งพร้อมกับเป็นผู้อำนวยการหนังสือพิมพ์ศรีกรุง และบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ Liberty ออกจำหน่ายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง เขาได้

ภาพ <http://www.dsinasia.com/Thailand/MalayaTrip.html>

เสี่ยงชีวิตต่อสู้กับอำนาจมืด และการคุกคามขู่เข็ญของบุคคลในคณะรัฐบาลสมัยนั้น

ในระหว่างผจญกับความลุ่ม ๆ ดอน ๆ ฐานะของเขาค่อนข้างฝืดเคือง เพราะอาชีพหนังสือพิมพ์บวกเข้ากับอาชีพผู้แทนราษฎรซึ่งต้องใช้จ่ายอย่างเศรษฐกิจ ความฝืดเคืองก็ยอมเป็นทวีคูณ นามสกุลเสถบุตรซึ่งเป็นคว้นหลงจากสมัยปฏิวัติอักขระกลับให้ผลดีเพราะเขาอ้างเสมอว่าไม่ใช่ลูกเศรษฐกิจ และไม่มีเงินสำหรับจะเลี้ยงใครเพื่อหาคะแนนเสียง เขาเริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายกับความล้มเหลวในชีวิตการเมือง ในขณะที่ชื่อเสียงของเขาในฐานะผู้แต่งพจนานุกรมกลับพุ่งขึ้นเป็นที่นิยมของประชาชน ในกลางปี พ.ศ.๒๔๙๔ สอ เสถบุตร ได้สมรสกับพิมพ์วัลย์ วิจารณ์ภักดิ์ มีบุตรธิดา ๙ คน เขาถึงแก่อนิจกรรมเมื่ออายุ ๖๗ ปี ในเช้าวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๑๓

ในงานพระราชทานเพลิงศพ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๑๔ สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินีในรัชกาลที่ ๗ ได้เสด็จพระราชดำเนินทรงเป็นประธานในงานพระราชทานเพลิงศพ เสวกโท หลวงมหาสิทธิโวหาร (สอ เสถบุตร) ณ เมรุวัดมกุฏกษัตริยาราม ๒

เขียนด้วยมือ สบด้วย...!

๑. เมื่อศิลปิน คือ เขียนด้วยมือ สบด้วย... "นม"

๒. เมื่อน้ำหน้าปฏิกิริยาอันน่าทึ่ง ถูกอำนาจที่ "ล้าง" ภาชนะ เข้ามาลบ

เก้าอี้ประธานสภาฯ

ไม่เอา ก.ม.ป.ร.สองตอน
กฎหมาย แยกแยกจัดจ
ห้ามหมิ่นสถาบันฯ

ห้ามล้มล้างรัฐธรรมนูญ

อหิวาตกโรค

คนผิดต้องถูกลงโทษ

รัฐทุ้มงมผลของพุทธชยันตี แต่กลับทำให้คนไทยหวาดงู ต่กัน

๓. เมื่อผลสองพุทธชยันตี ๒๖๐๐ปี ถูกสมด้วย พ.ร.บ. มิตรสัมพันธ์

นักส.เพื่อระชาธิปไตย
ใครไม่เห็นด้วย
เอาทส่วยไป!

แผล้ง ๗๗๗

Let it be!

ช่าง...มัน!

ไอ้!
ไอ้!
ท่านส.ช่า แจกกล้วยให้ศาล
งานนี้จะไ้รู้กันว่าใครหนุ้ใครจ่า..?

๔. เมื่อการเรียงทรงระชาธิปไตย ถูกสมด้วยของจะเพชรชาย

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๖๓)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้อธิบายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลुकุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลुकุณ**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการทำงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อหาของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แต่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกิยธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้อง

เป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลुकุณจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลुकุณยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามความจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลુถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อัตตนาถ ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

[ก่อนหน้านี ได้พูดถึง**“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน”** ซึ่งเป็น

“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยاب ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวานามยัญญู”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเห็น“สัมมาสมาธิ”เห็น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

นี่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตระมขั้นปรมาตถสังขะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้
ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้กับประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึกลับมาทีถวิลว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนาสาน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสังข) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๕๑๗ พระสารีบุตรตอบคำถามท่านพระอานนท์ไว้ เป็นการยืนยันลักษณะของ**“สัญญาเวทยตินิโรธ”**ได้อย่างชัดเจน

สมัยหนึ่งท่านพระสารีบุตร อยู่ ณ พระวิหารเชตวัน อารามของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี ฯลฯ ท่านพระอานนท์ได้เห็นพระสารีบุตรมาแต่ไกลจึงกล่าวกะท่านพระสารีบุตรว่า “อาวุโสสารีบุตร อินทรีย์ของท่านส่องใสนัก(มุขฉณฺเณ ปรีโยทโต) สีหน้าของท่านหมดจดผ่องใส วันนี้ท่านพระสารีบุตรอยู่ด้วยวิหารธรรมอะไร?”

ท่านพระสารีบุตรตอบว่า **อาวุโส ดังเราจะบอก เรา**

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

เข้าสู่สัญญาเวทียัตนิโรธ (สัญญาเวทียัตนิโรธัง อุปสัมปัชชะ) เพราะล่วงแนวสัญญานาสัญญาของตนเสียได้ โดยประการทั้งปวงอยู่ อาวุโส (๑) เรามิได้คิดอย่างนี้ว่า เราเข้าสู่สัญญาเวทียัตนิโรธอยู่ (สัญญาเวทียัตนิโรธัง สมาปัชชามัตติ) หรือว่า (๒) เราเข้าสู่สัญญาเวทียัตนิโรธแล้ว (สัญญาเวทียัตนิโรธัง สมาปนโนตติ) หรือว่า (๓) เราออกจากสัญญาเวทียัตนิโรธแล้ว (สัญญาเวทียัตนิโรธัง วุจฺจิสิตติ)

แท้จริง ท่านพระสารีบุตรถอนอหังการ มมังการ และมานานุสัยออกได้นานแล้ว ฉะนั้นท่านพระสารีบุตร จึงมิได้คิดอย่างนี้ว่า เราเข้าสู่สัญญาเวทียัตนิโรธอยู่ หรือว่า เราเข้าสู่สัญญาเวทียัตนิโรธแล้ว หรือว่า เราออกจากสัญญาเวทียัตนิโรธแล้ว

นั้นก็หมายความว่า พระสารีบุตรท่านได้รับผลที่เป็น“นิโรธ”มานานแล้ว ท่านไม่มีอะไรจะต้องทำเพื่อบรรลุ“นิโรธ”นั้นอีกแล้ว ท่านเสร็จเรื่อง“นิโรธ”นี้แล้ว มันก็เสร็จไป มีผลสัมบูรณ์แล้ว ไม่ต้องทำกันอีก เสร็จกิจที่จำต้องฝึกต้องเป็นอย่างนั้นกันอีก นี่ประเด็นหนึ่ง

และอีกประเด็นหนึ่ง ภาวะ“นิโรธ”ของพุทธนั้น ไม่จำเป็นที่จะต้อง“เข้านิโรธอยู่”ซึ่งเป็นการเข้าเพื่อจะต้อง“ออกจากนิโรธ” หรือ“เข้านิโรธแล้ว”แล้วก็ต้อง“ออกจากนิโรธ”นั้นกันแล้วๆเล่าๆ ทำแล้วเลิกแล้วทำใหม่

แต่ภาวะ“นิโรธ”ของพุทธ คือ“ดับกิเลส” กระทั่ง“กิเลสดับสนิท”ไม่เกิดอีก ก็สำเร็จเสร็จสิ้นจบสัมบูรณ์ ไม่ใช่เรื่อง“เข้า”เรื่อง“ออก”อะไรอย่างนั้น เพราะนิโรธพุทธ ไม่เหมือน“นิโรธ”ลัทธิอื่นที่ไม่ใช่แบบพุทธ

คำว่า “เข้า”ที่แปลจากคำบาลีที่ว่า“อุปสัมปัชชะ”นี้ ในความหมายของพุทธคือ ภาวะ“เข้าสู่ภาวะกิเลสดับเมื่อดับสำเร็จแล้วถาวรกิเลสก็หมดไปเลยไม่มีกิเลสให้ดับอีกแล้ว” ก็ไม่ต้องทำอะไรเพื่อดับกิเลสอีก

ซึ่งไม่ใช่ภาวะ“เข้าสู่การดับจิตหรือดับความรู้สึกของตนเองไม่ให้จิตทำหน้าที่รู้” แต่“จิต”มันก็ต้องกลับออกมาทำหน้าที่รับรู้ ก็ไม่มี“นิโรธ”นั้นแล้ว หากจะมี“นิโรธ”อย่างนั้นอีกก็ต้องทำการ“เข้านิโรธ”อีกใหม่

และไม่ใช่ภาวะ“เข้า” แล้วก็ต้อง“ออก”

แต่เป็นภาวะของผู้“ได้รับ”หรือ“บรรลุ”ซึ่งผลนั้นๆ เพราะภาวะกิเลสดับสิ้นแล้ว-กิเลสดับไม่มีแล้ว

อันคือ ภาวะของ“นิโรธ”นั้นท่านได้ทำสำเร็จเสร็จสิ้นลงแล้วสัมบูรณ์ จึงไม่มีอะไรให้ทำเพื่อความเป็น“นิโรธ”อีก

พูดให้ง่ายๆชัดๆก็คือ นิโรธหรือ“ความดับ”ที่เป็น“สัญญาเวทียัตนิโรธ”นี้ ไม่ใช่การเข้า-การออก และไม่ใช่การเข้าแล้ว-การออกแล้วจากภาวะ“นิโรธ” แต่เป็นภาวะการปรากฏความเป็น“นิโรธ”นั้นในตน เพราะท่านเดินทางไปถึง“ภาวะนั้น” ภาวะนั้นจึงเป็นจึงมีในตน และจบสิ้นเสร็จเรื่องนิโรธของท่านแล้ว ซึ่งไม่ใช่เรื่อง“การเข้า”แล้วก็ต้องมี“การออก”อะไรอย่างนั้นอีก

สัญญาเวทียัตนิโรธ คือ “การกำหนดรู้” (สัญญา) ภาวะนิโรธจบด้วย“สติปัญฐาน ๔”จนครบ“อรุปรมาณ ๔” ผู้ปฏิบัติให้บรรลุ“ฉาน-นิโรธ-สมาธิ”เจริญได้เท่าใดๆ จะสูงสุดแห่งที่สุดปานใดๆอีก หากได้ถึงขั้นมี“วสี ๕”ครบสัมบูรณ์ในความเป็น“ฉาน ๔”ก็ดี ได้ความเป็น“ฉาน”ถึงขั้นสัมบูรณ์ด้วย“วสี ๓” หรือได้ความเป็น“สมาธิ”ก็ตาม ไม่ต้องเข้าฉาน ไม่ต้องออกฉาน หรือไม่ต้องเข้านิโรธ ไม่ต้องออกนิโรธ เช่นกัน

ไม่ต้อง“ออกจาก”ฉานนั้น ไม่ต้อง“ออกจาก”นิโรธนั้นแต่อย่างใด ทว่าฉานและนิโรธนั้นยิ่งปฏิบัติ“จิต”ให้มีความเจริญฉานและนิโรธยิ่งตกผลึกแข็งแรง เป็นสัมมาสมาธิ จิตที่ตั้งมั่นยิ่งขึ้นคือ“ฉานและนิโรธ”

และ“ความสงบ”นี้คือ“ความไม่ทุกข์ไม่สุขในจิต” ซึ่งเป็น“อุเบกขา”ที่มีคุณสมบัติ ๕ ได้แก่ ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มุกุ-กัมมัฏเฐ-ปัสสวออยู่ตลอดเวลา จึงเป็น“ความสงบ”ที่พิเศษ เพราะเป็นอุเบกขาที่มี“องค์ ๕”อันเป็น“คุณพิเศษ”บริบูรณ์อยู่เป็นปกติกับชีวิต ไม่ใช่“ความสงบ”ที่หมายเอาแค่“ความเงียบ” หรือหมายเอา“การอยู่เฉยๆ” หรือการไม่สนใจอะไรเลย

แต่เป็น“ความสงบ”ที่ยิ่งสงบแนบแน่นแน่วแน่ (อัปปานา) ด้วยจิตมีคุณสมบัติที่ตั้งมั่น(สมาธิ)ยิ่งๆขึ้น และยิ่งมีประสิทธิภาพแห่ง“คุณสมบัติ ๕”นั้นสูงขึ้นๆ นั่นคือยิ่งเชี่ยวชาญ ยิ่งชำนาญพิเศษยิ่งๆขึ้นไปตามบารมี

ไม่ใช่ต้อง“ออกจากฉาน” หากจะมี“ฉาน”อีกก็ต้องกลับวนไปปฏิบัติเพื่อ“เข้าฉาน”แล้วก็“ออก”อีก และถ้าจะ“เข้าฉาน”ใหม่ ก็ปฏิบัติใหม่อีก มีแต่“เข้าๆ-ออกๆ”ไม่รู้เสร็จ ไม่ยั่งยืนเป็นปกติประจำชีวิตไปได้ทุกเวลาสักที

เช่น เมื่อ“เข้าฌาน๑”ได้ ก็“สงบ”สำเร็จระดับต้นมีคุณภาพหรือคุณสมบัติที่ชื่อว่า“คุณวิเศษ”(อุตริมนุสสรธรรม) เริ่มเข้ากระแสโลกุตระภูมิ นั่นคือ คุณก็ได้“หลุดพ้น”หรือ“สว่างพ้น”ออกมาจากโลกธรรมได้เป็นขั้นๆ หรือหลุดพ้น“ออกมาจาก”โลกีย์ระดับนั้นๆ ได้จริง

“ความหลุดพ้น”(วิมุตติ)หรือ“สว่างพ้น”(สมตติกมตติ)นี้ จึงเป็นเนื้อแท้ของ“การออกมา”(วุฏฐาน)จากที่เก่า จากแดนเก่า จากโลกเก่า จากความหลงติดเก่าได้แล้ว เข้าสู่สนามเรียนรู้ปฏิบัติฝึกฝน(เนกขัมมะ)ในฐานะที่เจริญใหม่ จนกระทั่งสามารถ“ตั้งขึ้น”(วุฏฐหติ)ใน“ฐานใหม่”หรือ“ออกจาก”(วุฏฐาน)ฐานเก่า ภพเก่า ภูมิเก่ามาได้จริง เป็นภูมิใหม่

ยังมีพฤติกรรมของกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ต่อไปอีกหรือทำงานต่อไปอีก ตามคุณธรรมที่เจริญแกร่งกล้าขึ้นไปตามลำดับ ย่อมเกิดคุณสมบัติหรือคุณธรรมที่วิเศษ“เข้าฌาน”ไหนได้ก็เจริญ“ฌาน”นั้น เพราะปฏิบัติเจริญก้าวหน้าขึ้น พ้นไปจาก“ฌาน”ไหนได้ก็คือ“ออกฌานหรือออกจากฌาน”นั้นไป สว่างพ้นไป เสริมสั่งผลไป จนถึง“ฌาน๔” จึงจะเริ่มนับว่า“เข้าสู่นิโรธ”ได้ เพราะมี“อุเบกขา”หรือ“กิเลสดับสนิท” ซึ่งไม่ใช่“ดับไปทั้งจิต”

“อุเบกขา”เป็นพื้นฐานของ“นิโรธ”หรือ“นิพพาน”จิตที่ว่างจากกิเลส ไม่มีสุขไม่มีทุกข์”(อุทฺทขมฺมฺ)จิตนี้ก็มิอารมณ์“อุเบกขา”คือ ว่างจากสุข-ทุกข์แบบโลกีย์นี้ นั่นๆได้แล้ว เป็นคุณสมบัติขั้นสูงสุดของ“ฌาน๔”นี้แหละคือพื้นฐานของนิพพาน “พ้นทุกข์อาริยสัง”ที่เคยมีมาได้ จึงมี“ผลจิต”เป็นเช่นนี้ ที่เรียกกันในภาษาว่า“ไม่ทุกข์ไม่สุข”อย่างที่เคยสุขเคยทุกข์แบบชาวโลกก็อีกแล้ว (อุทฺทขมฺมฺ) ใครยังหลงเสพหลงติดสุข(สุขัลลิกะ=สุขเท็จ)โลกีย์นี้อยู่ ก็ยังทุกข์กันต่อไป “พ้นทุกข์”ไม่ได้ “ผล”ของ“ฌาน๔” เป็น“การพ้นทุกข์”เช่นนี้เองคือ“พ้นทุกข์ อริยสังหรือดับทุกข์อริยสัง”ลงได้ จึงเป็น“สัมมานิโรธ”

ถ้าทำถึงขั้นสูงสุดก็เรียกว่า “สัญญาเวทิตนิโรธ”

เมื่อมี“สัญญาเวทิตนิโรธ”(คือนิโรธสำเร็จสัมบูรณ์) ก็ไม่ต้อง“เข้าฌาน”(อุปสัมปชชะ)เพื่อทำ“นิโรธ”ใหม่อีก เป็นผู้“พ้นทุกข์”ตลอดในชีวิต มี“ความดับ”ประจำอยู่ เป็นปกติชีวิตประจำวันทุกขณะ ไม่ต้องมีนิโรธสมบัติอีกแล้ว ไม่ต้อง“เข้านิโรธ”อีกใหม่ แล้วก็“ออกนิโรธ”ใหม่

กันอีกไม่เหมือน“มิจฉานิโรธ”ที่ต้องทำแล้วทำอีกไม่รู้จบ เพราะมันเป็นเช่นนั้นเอง(ตถตา) ไม่ต้องไปปฏิบัติหรือทำอะไรกับมันอีกแล้ว เนื่องจากมันเป็นได้เองเป็นอัตโนมัติแล้ว เป็นเองแล้ว และเป็นอยู่ประจำชีวิตเลย

เพราะ“ฌาน”นั้นบรรลุ“ผล”สัมบูรณ์แล้ว ไม่ต้อง“เข้าๆ-ออกๆ”อีก “ฌาน”มันก็“ตถตา”แล้วในตนเอง ถ้าปฏิบัติ“เข้าฌาน”นี้จนเจริญสูงยิ่งขึ้นๆถึงขั้นได้“ผล”คือ“นิโรธ” ก็เป็นการบรรลุ“สุดท้ายของฌาน”ที่มี“ผล”สงบสูงสุดแล้ว คือ“ไม่ทุกข์ไม่สุข”(อุเบกขา)หรือ“พ้นทุกข์อริยสัง”นั้นสัมบูรณ์แล้ว จึงไม่ต้องกลับเข้าฌานใหม่อีก เพื่อ“ทำฌาน”กันอีก ไม่ต้อง“เข้าฌาน-ออกฌาน”นั้นอีก เพราะได้“สว่างพ้น”(สมตติกมตติ) จาก การต้องเข้าฌานกันแล้ว “ฌาน”นั้นสัมบูรณ์ผลแล้ว ความสามารถของฌานก็จะเป็น“ฌาน”อยู่กับตนทุกเวลาปกติแล้ว นี่คือ“ตถตา”อันมีคุณภาพเป็นเช่นนั้นเอง(ตถตา)ประจำชีวิตแล้ว “ฌาน”นี้เป็น“ฌานเช่นนั้นเอง”อยู่ในกับชีวิตตนถาวรยั่งยืนแล้ว อย่างอัตโนมัติไม่ต้อง“ทำ”เอาอีก ไม่ต้องเข้าต้องออกอะไรอีกเลย

เพราะ“ฌาน”นั้นผู้ปฏิบัติได้มี“วสี ๕”แล้วคล่องชำนาญสมบูรณ์แล้ว คือได้ปฏิบัติจนชำนาญตั้งแต่ขั้นต้นของฌานและพิจารณาความเป็นฌาน(อวิชชนะ) กระทั่งการเข้าฌานหรือเข้าถึงความเป็นฌานได้เคล็ดคล่องเจริญขึ้นดีขั้นๆ(สมาปัชชนะ) -การสั่งสมผลฌานให้ตกผลึกตั้งมั่นขึ้นในจิต(อธิฏฐานะ) -การออกฌานหรือสว่างพ้นจากฌานขั้นต่ำสู่ฌานขั้นสูงจนจบ(วุฏฐานะ) -การพิจารณาตรวจสอบ ทบทวนความเป็นฌานให้บริสุทธิ์สุดสัมบูรณ์(ปัจจเวกขณะ)

“ฌาน”ที่เป็น“อุเบกขา”คือ“จิตที่บริสุทธิ์จากกิเลสนิวรณ์”(ปริสุทธา) เมื่อมี“วสี ๕”สัมบูรณ์ “อุเบกขา”ก็จะเจริญมีคุณสมบัติพิเศษด้วย“องค์ ๕”

“องค์คุณ๕ ประการของอุเบกขา” ได้แก่ ปริสุทธา (ความบริสุทธิ์จากกิเลสนิวรณ์) -ปริโยทาทา(แม้จะกระทบกระเทาะสัมผัสสัมพันธ์กับเหตุปัจจัยใดๆก็ยังคงความบริสุทธิ์ผุดผ่องคงที่อยู่) -มุกฺข(จิตจะ“หัวอ่อน”แว่วไวปรับตัวได้ง่าย) -กัมมัญญา(การงานก็ทำได้อย่างวิเศษใช้สัปปุริสธรรม ๗ ตามฐานะ) -ปภัสสรา(จิตบริสุทธิ์สะอาดผ่องแผ้วตลอดกาล แม้จะอยู่ในสภาพใด)

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๑๘ ปี ในฉบับที่ ๒๖๗ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๕ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “ธรรมที่เป็นพุทธ” มอบเป็นบรรณาการ

“ธรรมที่เป็นพุทธ” -อรรถาธิบายธรรมะโดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ เป็นการเจาะลึกขยายรายละเอียดความเป็นสัตว์ (สัตว์โอปปาติกะ) นานาชนิด ทั้งสัตว์นรกสัตว์เทวดาทางจิตวิญญาณ ซึ่งกบดานนิ่งลึกซ่อนพรางอยู่ในตัวเรา จนตัวมันกับตัวเราแทบจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพาเราทุกข์พาลังคมโลกทุกข์ อีกทั้งเวียนว่ายวัฏสงสารไม่สิ้นสุด ต้องมาศึกษารู้จักหน้าค่าตามัน และลงมือฝึกฝนเข้มข้นไปตามลำดับขั้น จึงจะเลื่อนชั้นมีฝีมือฆ่าสัตว์ได้เก่งขึ้น จนกระทั่งฆ่าสัตว์ร้ายหยาบ กลาง ละเอียดตายสนิท เพราะศาสนาพุทธเท่านั้นที่มีการศึกษากิเลสสัตว์โอปปาติกะล้างสังโยชนสิ้นสะอาด

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกอ่อนกึ่งปกแข็ง ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสาระด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือลงโฆษณาองค์กร หน่วยงาน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “ธรรมที่เป็นพุทธ” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

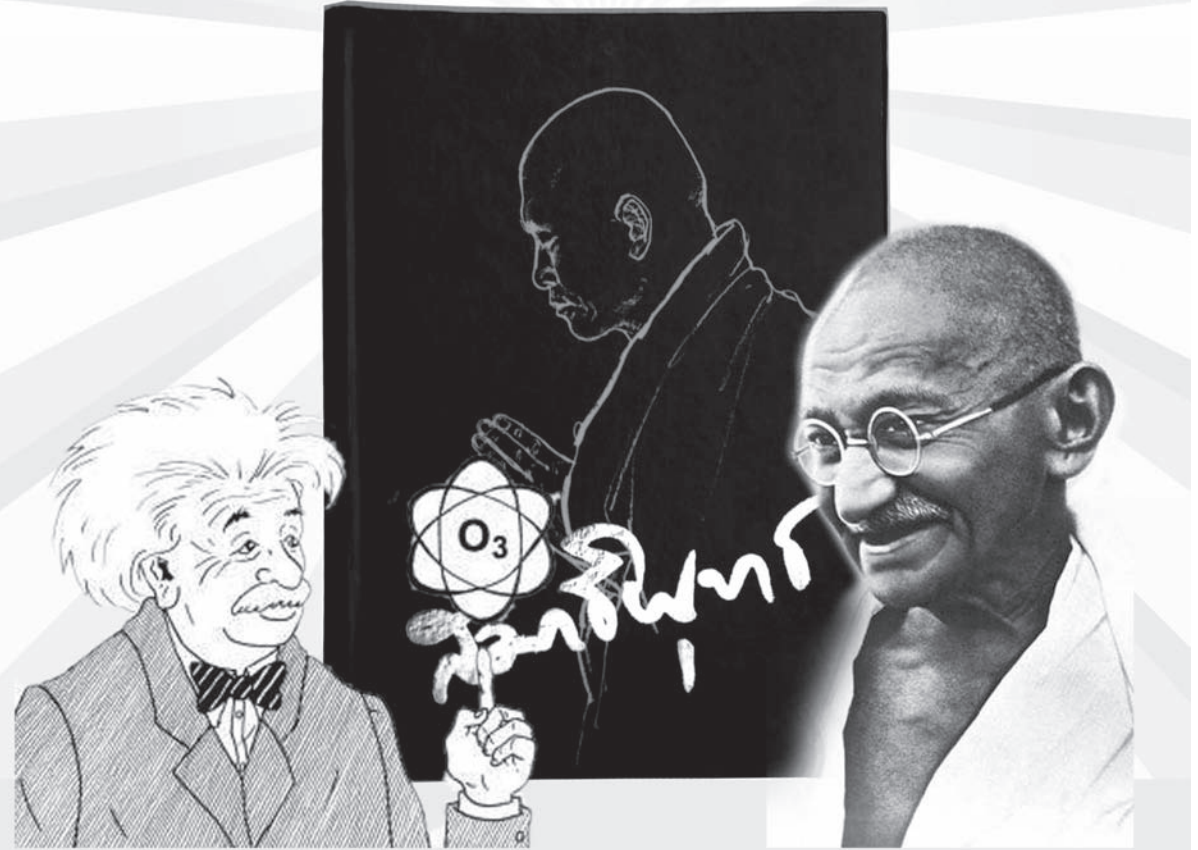
นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ก้านแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๓

● เนื่องในโอกาส “สัมมาสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี”
ขอกราบคารวะอย่างสุดซึ้ง แต่..โพธิสัตว์ทั้ง ๙ ระดับ
นับตั้งแต่โสดาบันโพธิสัตว์ สกิทาคามีโพธิสัตว์ อนาคามีโพธิสัตว์
อรหันต์โพธิสัตว์ อนุโพธิสัตว์ อนิยตโพธิสัตว์ นียตโพธิสัตว์
มหาโพธิสัตว์ และสัมมาสัมพุทธะ...ที่เลิกล้นด้วยเมตตากลับมา
ช่วยดับยุคเข็ญ อย่างไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยทุกข์ยากใดๆ

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๘

● ความประทับใจศาสนาพุทธกับ ไอน์สไตน์

ไอน์สไตน์ได้วางมุมมองถึงรูปแบบของศาสนาต่าง ๆ ไว้รวมเป็น ๓ รูปแบบ

๑. ศาสนาแห่งความกลัว เช่น พระเจ้าแห่งพายุ พระเจ้าแห่งไฟ

๒. ศาสนาเพื่อศีลธรรมและสังคม เป็นศาสนาของสังคมที่เจริญขึ้นแล้ว เช่น ศาสนาที่ประกอบด้วยพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นผู้ปกป้องรักษา ตบรางวัล และทำโทษได้ซึ่งครอบคลุมศาสนาส่วนใหญ่ในโลก เช่น ศาสนาคริสต์ ศาสนาฮินดู เป็นต้น..

๓. ศาสนาสากล เป็นศาสนาที่ถือกำหนดจากประสบการณ์ของอัจฉริยะบุรุษเยี่ยงพระพุทธเจ้า ไม่

นับถือพระเจ้า หรือคัมภีร์หากเน้นถึงการรู้ธรรม เฉพาะตนเช่น พระอรหันต์ ซึ่งศาสนาพุทธจัดอยู่ในกลุ่มนี้ และมีความโดดเด่นกว่าศาสนาอื่น ๆ (หนังสือ พุทธอัจฉริยะ ศาสตราจารย์นายแพทย์ คงศักดิ์ ต้นไพจิตร เขียน)

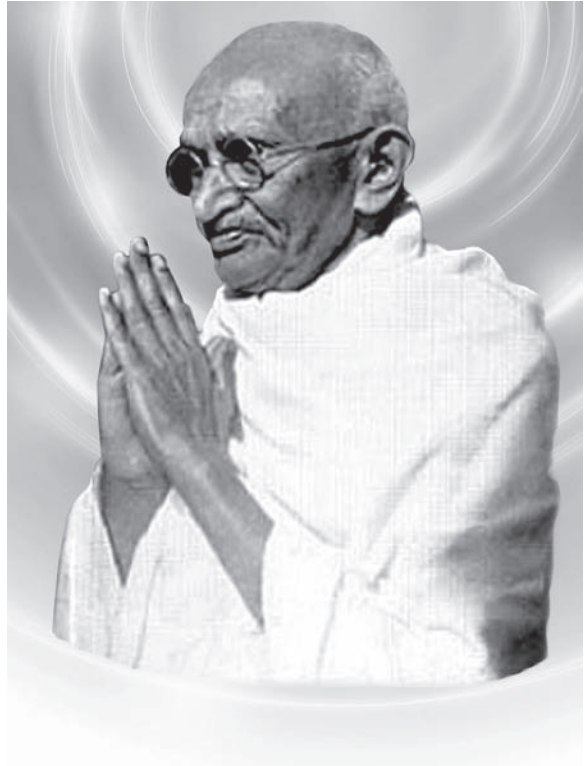
ทำไมไอน์สไตน์จึงเรียกพุทธศาสนาว่าศาสนา แห่งจักรวาล?

ในความเห็นของไอน์สไตน์ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ นักฟิสิกส์อัจฉริยะ มีความเห็นว่าศาสนาพุทธเป็น ศาสนาที่ “สอดคล้อง” กับวิทยาศาสตร์มากที่สุด

– “ศาสนาพุทธมีคุณสมบัติบางอย่างที่เป็นที่ คาดหวังได้ว่าจะเป็นศาสนาของจักรวาลแห่ง อนาคตได้: นั่นคือ **มีคุณสมบัติที่อยู่เหนือเรื่อง พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีเรื่องของหลักเกณฑ์ที่ไม่มี ข้อพิสูจน์ และหลีกเลี่ยงเรื่องเทววิทยา ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ครอบคลุมทั้งความ เป็นธรรมชาติและจิตวิญญาณ** และมีองค์ประกอบ พื้นฐาน การเป็นศาสนาที่บอกว่า ความปรารถนา เกิดจากการมีประสบการณ์ในสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็น ธรรมชาติและจิตวิญญาณที่รวมเข้าด้วยกันอย่าง มีความหมาย”

– “ถ้าจะมีศาสนาใดศาสนาหนึ่งที่จะสามารถ ตอบรับกับความต้องการทางวิทยาศาสตร์สมัย ใหม่ได้ ศาสนานั้นคือ ศาสนาพุทธ”

● ความประทับใจศาสนาพุทธ กับ คานธี

– “พระเป็นเจ้านั้นมีพระนามอยู่มากมาย แต่จะ ให้เลือกสักพระนามหนึ่งก็เห็นจะได้แก่ ลัตย คือ ความจริง ดังนั้นความจริงก็คือพระเป็นเจ้านั่นเอง”

– “ศาสนาจะมีใช้ศาสนา หากมันไม่ช่วยแก้ ปัญหาของโลกนี้ได้ทีนี้และเดี๋ยวนี้ หากศาสนา นำตัวเราให้ห่างไปจากชีวิตนี้และสังคมนี้แล้ว นั้นก็จะเป็นเพียงคำสอนให้หนีเอาตัวรอด เท่านั้นเอง”

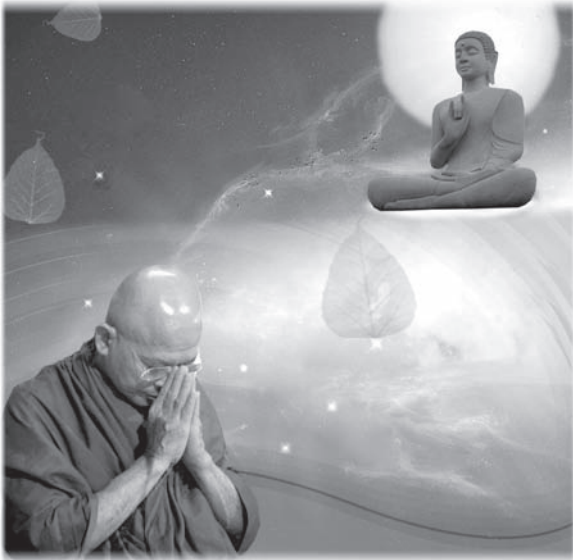
– “เราไม่ควรจะสร้างความพอใจให้แก่กิเลส ตัณหา เมื่อใดที่ได้ลงมือสร้างความพอใจให้แก่ กิเลสตัณหาแล้ว เมื่อนั้นก็เป็นการยากที่จะ เหนี่ยวรั้งกิเลสตัณหาไว้ได้ โดยทั่วไปแล้วเรา มักจะเหนี่ยวรั้ง (กิเลสตัณหา) ไว้ไม่ได้เลย”

– “ในยามที่เกิดความผันผวนขึ้นในอารมณ์ เช่นนี้ก็ขอให้เราระลึกไว้เสมอว่า การกระทบกัน ระหว่างอินทรีย์กับวัตถุซึ่งก่อให้เกิดอารมณ์นั้น เกิดขึ้นแล้วก็ดับไป ไม่จริงยั่งยืน เพราะฉะนั้นจง

ตั้งตนอยู่ในอุเบกขาธรรมเถิด”

-บรมครูผู้ยิ่งใหญ่

เพราะค่าที่พวกเราได้นำเอาหลักคำสอนของ พระองค์มาใช้ในชีวิตจริง พวกเราจึงควรถวยา การอภิวัตผลแต่พระองค์ว่า ข้าแต่พระผู้มี พระภาคเจ้า พระบรมครูของมวลมนุษย ์ตลอดเวลาที่โลกนี้ยังดำรงอยู่ ข้าพเจ้ามั่นใจ อย่างไม่หลงเหลือความเคลือบแคลงเลยแม้ แต่น้อยว่า พระองค์จะทรงดำรงฐานะ ประมาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของมวลมนุษยชาติ (มหาตมคานธี ใน “สุนทรพจน์ในพิธีพุทธชยันตี” ปี พ.ศ. 2496 เมืองกัลกัตตา ประเทศอินเดีย)

● ความประทับใจศาสนาพุทธกับ สมณะโพธิรักษ์

อิติปิโส ภควา อรหัง สัมมาสัมพุทธโ
วิชชาจรณสัมปันโน สุคโต โลกวิทู อนุตตโร
ปุริสทัมมสารถิ สัตถา เทวมนุสสานัง พุทโธ ภควาติ
ขอนอบยอบหมอบกราบคารวะ
ด้วยสุดเกล้า สุดเศียร สุดกระหม่อม ของข้านน้อยนี้
แนบ เช็ด เกสิอก ฐู รอง รับ อยู่ได้ละอองผงคลี
ฐูลีแห่งฝ่าพระบาทของสมเด็จพระ
ผู้เป็นพระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระผู้มี “พุทธคุณ” ดังกล่าวข้างต้น

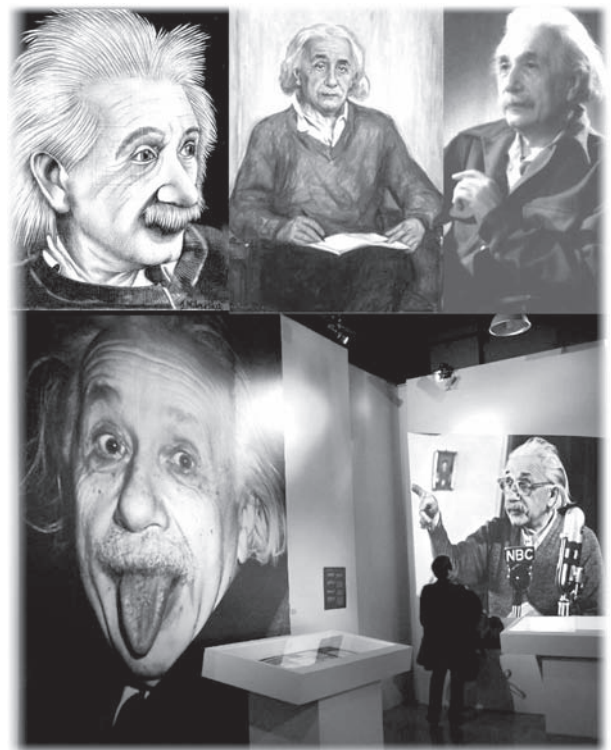
อย่าสุดเทิดสุดบูชายิ่ง

ข้านน้อยผู้เป็น ... “สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา เย อิมัญจ โลกัง ปรัญจ โลกัง สยง อภิญญา” สัจฉิกัตวา ปเวเทนตติ” ...ได้ทำ กิจแล้ว อันคือ “ยอมประกาศให้ผู้อื่นได้รู้ทั่ว ตามแล้ว” (ปเวเทติ) ตามที่ข้านน้อยได้ “ทำให้รู้แจ้ง แล้ว” (สัจฉิกัตวา) อย่างจริงๆ เป็นใจของตัวเอง จริง ๆ เป็นเจตนาแท้ของข้านน้อยเอง (สยง อภิญญา)

ด้วยสุดเกล้าสุดเศียรสุดกระหม่อม

ข้านน้อย “สัมมาสัมพุทธสาวก”

(อาศิรพจน์ในหนังสือ “ถอดจากหัวใจโพธิรักษ์”)

ศิลปะในทัศนะของไอน์สไตน์

-ศิลปะที่แท้จริงพึงพรูออกมาอย่างไม่หยุดยั้ง จากลักษณะนิสัยของศิลปิน

-ข้าพเจ้ามีความเป็นศิลปินมากพอที่จะวาด ภาพต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ ไปตามจินตนาการของ ข้าพเจ้า เพราะจินตนาการสำคัญกว่าความรู้

ความรู้มีขอบเขตจำกัด แต่จินตนาการไร้ขีดจำกัด

- ความลึกซึ้งที่สุดในโลกลนี้ คือ... การที่มันเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ ความรู้สึกบรรเจิดและลึกลับที่สุดคือ ความสามารถหยั่งถึงความลึกซึ้ง เพราะมันเป็นบ่อเกิดของศิลปะและศาสตร์ทั้งปวง

มีความเป็นไปได้ที่จะอธิบายทุกสิ่งให้เป็นวิทยาศาสตร์ แต่ก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร มันไม่มีอรรถรสเลยถ้าจะบอกว่า ซิมโฟนีของบีโธเฟนเป็นความแปรผันของแรงดันคลื่นที่แตกต่างกัน

ศาสนา ศิลปะ และศาสตร์ทั้งหมดล้วนเป็นกิ่งก้านของต้นไม้แห่งสัจจะเดียวกัน

-นักวิทยาศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจำเป็นต้องเป็นศิลปินที่ดีด้วยในขณะเดียวกัน

ระยิบระยับไปด้วยดวงดาว และมีความงามแผ่ไพศาลไปสุดสายตา ศิลปะซึ่งอุบัติขึ้นด้วยมือของมนุษย์จะไม่ช่วยให้ข้าพเจ้าได้ยลความงามของธรรมชาติเช่นที่ข้าพเจ้าได้รับในเมื่อแขนงคอบขึ้น ชมท้องฟ้าดั่งกล่าว ที่พูดเช่นนี้มีได้หมายความว่า ข้าพเจ้าจะไม่ยอมรับศิลปะซึ่งเกิดขึ้นด้วยมือของมนุษย์ ข้าพเจ้าต้องการเพียงแสดงความรู้สึกส่วนตัวว่า สิ่งเหล่านี้จะนำไปเปรียบเทียบกับความงามของธรรมชาติซึ่งมิให้เห็นเป็นนิจนิรันดรหาได้ไม่

คุณค่าของศิลปะอันเกิดด้วยฝีมือมนุษย์นั้นอยู่ที่ว่า ศิลปะจะต้องเกื้อกูลให้เราบรรลุสัจการแห่งตนเองได้

ศิลปะในทัศนะของคานธี

ศิลปะที่แท้จริงจะต้องช่วยวิญญานให้เกิดความสมบูรณ์ภายใน ในกรณีของข้าพเจ้าเองนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะไม่จำเป็นต้องอาศัยรูปแบบภายนอกเพื่อช่วยให้เกิดความสูงส่งทางจิตใจเลย ผนังห้องที่ข้าพเจ้าอยู่อาศัยจะว่างเปล่า ห้องของข้าพเจ้าอาจจะโล่ง ๆ ไม่มีหลังคา สภาพเช่นนี้จะช่วยให้ข้าพเจ้าแขนงคอบขึ้นชมพากฟ้าอากาศซึ่ง

เรามักจะเชื่อกันว่า ศิลปะไม่เกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของชีวิตส่วนตัว ข้าพเจ้าขอคัดค้านอย่างสุดความสามารถว่า ความคิดเห็นเช่นนี้ไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าใกล้จะสิ้นสุดการเดินทางแห่งชีวิตแล้ว และขอพูดด้วยประสบการณ์ทั้งหมดที่ได้รับมาว่า ความบริสุทธิ์สะอาดในชีวิตนั้นแหละเป็นศิลปะที่สูงสุดและจริงที่สุด ศิลปะแห่งการสร้างดนตรีที่ไพเราะด้วยการฝึกร้องเสียงเป็นเรื่องไม่สู้จะยากนัก แต่ศิลปะแห่งการสร้างดนตรีที่ไพเราะด้วยการมีความบริสุทธิ์ในชีวิตนั้นเป็นเรื่องยากมาก

ภาพนู้ด แพงที่สุดในโลก ของปิกัสโซ

ศิลปะในทัศนะของสมณะโพธิรักษ์

“ศิลปะ” เป็นมงคลอันอุดม

“อนาจาร” เป็นข้าศึกแก่ใจคน

ผู้ทำงานยั่วกิเลสนั้น จิตลึก ๆ ก็รู้ว่ามันก่อเกิดกิเลสมันไม่ดี จิตพรางลวงด้วยเล่ห์ ด้วยทำทีกลบเกลื่อนอยู่ในที ด้วยจิตวิทยาไม่ให้ความรู้ทัน แต่ก็คืองานยั่วให้เกิดกิเลส ผู้ทำอย่างนี้จึงชื่อว่า ทำ “อนาจาร”

ส่วน “ศิลปะ” คืองานที่เจตนาอย่างบริสุทธิ์ที่จะมุ่งให้ลดกิเลสแม้มีองค์ประกอบ (composition) ก็จะไม่ให้ก่อกิเลส จะไม่มีเชิงชั้นแฝงทำที่ใส่สีสิ้น ใส่อะไรต่ออะไรต่าง ๆ เป็นองค์ประกอบที่จะเป็นฤทธิ์แรงให้ก่อกิเลส

“ศิลปะ” นั้นใจผู้สร้างงานออกมาจะไม่แฝงความต้องการให้คนสัมผัสแล้วเกิด “ความอยาก” ที่เป็นกิเลสราคะ - โทสะ - โมหะ จึงเรียกงานนี้ว่า “ศิลปะ” เพราะเป็นมงคลอันอุดม บาลีว่า มังคลามุตตมัง

งาน “ศิลปะ” ต้องไม่ใช่งานที่ยั่วให้คนเกิดความอยาก ชนิดที่เกิดความอยากที่เพิ่มกิเลสถามเพิ่มกิเลสอวดตาให้แก่ใคร ๆ

ส่วน “อนาจาร” เป็นสิ่งไม่ดี ไม่ควรประพฤติ เพราะเป็นข้าศึกแก่ใจ เป็นข้าศึกแก่กุศล (วิสุททสสนา) ไม่ควรทำให้ใครรู้ใครเห็นใครสัมผัส

งาน “ศิลปะ” คือ งานที่ไม่ทำให้กิเลสอ้วนขึ้น-หนาขึ้น - มากขึ้น

คำว่า อ้วน หนา มาก โต ใหญ่ นี้ภาษาบาลีว่า “ปฺลฺกฺ”

ดังนั้น คนที่มีกิเลสเกิดขึ้นเสมอ ๆ จึงเรียกว่า ปฺลฺกฺชน

ความเป็น “ศิลปะ” จะต่างกับ “อนาจาร” ตรงข้ามกันเสมอ

“อนาจาร” จะสร้างภาพด้วยใจที่มีทิวฐิลามก (ปาปกัง ทิวฐิคตัง) คือ ยังมีกิเลสแฝงในใจ หลอกล่อให้คนเกิดกิเลสอยู่ยังไม่พาให้คนลดกิเลส งานที่ก่อให้เกิดกิเลสทั้งหลาย ล้วนชื่อว่างาน “อนาจาร” ทั้งสิ้น

“ศิลปะ” นั้นยังสัมผัส ยังเห็น ยังได้ยิน ยังได้รู้ ยังเกิดปัญญา รู้แจ้ง รู้จริง รู้ทัน ในความเป็นสัจจะว่า อย่างนี้ก่อกิเลส อย่างนี้ลดกิเลส

อย่างนี้พาเป็นทุกข์ อย่างนี้ไม่เป็นทุกข์ อย่างนี้เป็นโทษ อย่างนี้เป็นคุณ อย่างนี้พาเป็นสุขโลกีย์ซึ่งเป็นสุขก่อกิเลส เป็นความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ของจริง มันเป็น “สุขเท็จ” ภาษาบาลีว่า สุขัลลิกะ

ยังไม่ใช่ “สุขโลกุตระ” ยังไม่พาลลดกิเลส ไม่พาลลดทุกข์

ยังไม่ใช่ “สุขพิเศษ” ที่เป็น “สุขสงบจากกิเลส” (วุปสมสุข, ปรมังสุขัง)

“ศิลปะ” จะต้องพาสู่สุขสงบ “สุขพิเศษ” ที่สิ้น “ทุกข์อาริยสัง” จึงเรียกว่า เป็นมงคลอันอุดม

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัชณ์ ชูโต

คนบางกลุ่มบางพวกรู้สึกตื่นเต้นยินดีเมื่อมีการเอ่ยถึงคำ “โลกาภิวัตน์” (globalization) และ “หมู่บ้านโลก” (global village) เพราะมันช่างเป็นคำที่สร้างความรู้สึกความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ความสนิทชิดเชื้อ ความเอื้ออาทร และความสงบ สันติ...ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วคำดังกล่าวคือบ่อที่เขาขุดไว้ล่อปลา ???

การค้าเสรี (Free Trade)

ตอนจบ

● ท่านพุทธทาสภิกขุกล่าวไว้ว่า “ระบบการปกครองทุกระบบนั้นดีหมด ไม่ว่าจะเป็ระบบกษัตริย์คอมมิวนิสต์ สังคมนิยมหรือระบบประชาธิปไตย ตราบเท่าที่ระบบนั้น ๆ มีศีลธรรมอยู่ภายใน แต่ประชาธิปไตยที่ไร้ธรรมนั้นร้ายที่สุดยิ่งกว่าระบบใด เพราะคน ๆ หนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งสามารถยื้อแย่งต่อสู้และกระทำต่อผู้อื่นอย่างป่าเถื่อนที่สุด อย่างนี้

เรียกว่าประชาธิปไตยนายทุน มันยังมีทาสในประชาธิปไตยนายทุน มันยังมีทาสในประชาธิปไตยชนิดนี้ มีทาสโดยจำยอม ระบบประชาธิปไตยมันเป็นระบบที่ครองโลก ถ้าระบบนี้มันมีตมิตโลกก็จะมิตมิต แล้วมันกำลังจะมิตมิต ถ้าไม่มีศีลธรรมเป็นพื้นฐาน มันก็เป็นประชาธิปไตย “โกง” เฟ่งหาส่วนเกิน เฟ่งหาของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง นายทุน

รู้จักแต่สับสนเอาส่วนเกินของคนส่วนใหญ่!!!

๑๙. ทฤษฎีแบบตลาดเสรีของ อดัม สมิธ:

อดัม สมิธ คือนักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษ ผู้ให้กำเนิดทฤษฎีทุนนิยมและตลาดซึ่งถูกใช้เป็นการครั้งแรกในศตวรรษที่ ๑๘ หลังจากสมิธเสียชีวิตไปนานแล้ว “เขาเขียนหนังสือไว้ ๒ เล่มที่เกี่ยวกับ ทฤษฎีและตลาด หนังสือทั้งสองชื่อ The Theory of Moral Sentiments และ The Wealth of Nations ในเล่มแรกเขาเน้นว่า ความสุขเป็นสิ่งมีค่าสูงสุดและมนุษย์จะมีความสุขก็โดยการทำให้ผู้อื่นมีความสุข” ในเล่มที่สองเขาขยายความทฤษฎีแรกของเขาในขอบเขตของเศรษฐศาสตร์คือการ บริโภคนิยมคือปลายสุดและจุดประสงค์ของการผลิตผลประโยชน์ของผู้ผลิตสินค้าและบริการควรได้รับการช่วยเหลือจาก “รัฐ” ก็เฉพาะเมื่อสินค้าและบริการนั้น ๆ สนองความพึงพอใจของผู้บริโภค การแข่งขันของผู้ผลิตและเสรีภาพในการเลือกของผู้บริโภคจะร่วมกันสร้างรากฐานของตลาดเสรี ไม่ใช่เฉพาะการแข่งขันของผู้ผลิต (บริษัทข้ามชาติ) เท่านั้น บริษัทปรากฏตัวอยู่ในตลาดก็เพื่อ สนองความจำเป็น (need) ของผู้บริโภค และการอุทิศตนเพื่อความดีงามและความสุขของมวลมนุษย์ ผู้ผลิตจะได้รับกำไรจากสินค้าและบริการที่ให้ ฉะนั้นทุนนิยมแท้ ๆ คือการเชื่อมโยงระหว่าง “การผลิต” และ “ความจำเป็น” ในสินค้าสามัญ (common goods)

สรุปได้ว่าทฤษฎีทุนนิยมแบบตลาดเสรีของอดัม สมิธ นั้น ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความจำเป็น (need) ของผู้บริโภค อิสรภาพในการเลือก (free choice) และความพึงพอใจ (satisfaction) ของผู้บริโภค ศีลธรรม (moral) สินค้าและบริการ (product & service) ผู้ผลิต (producer) หรือบริษัท (company) และกำไร (profit) อย่างไรก็ตามในปัจจุบัน นักเศรษฐศาสตร์กระแสหลักของสหรัฐฯ และประเทศอุตสาหกรรม ได้บิดเบือนทฤษฎี “ตลาดเสรี” ของอดัม สมิธ ไปอย่างไร้ ยางอายเพื่อหาประโยชน์ให้ตนเองบนความทุกข์

ยากของชาวโลกส่วนใหญ่เพราะ:

● อดัม สมิธ ปรารถนาการผูกขาดทุกรูปแบบ เพราะเขาเกิดในระบบกษัตริย์และไม่เห็นด้วยกับการผูกขาดในระบบกษัตริย์ เขาไม่เห็นด้วยกับความโลภที่ไม่จำกัด ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่ เขาจะไม่เห็นด้วยกับเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาแต่ในปัจจุบันบริษัทข้ามชาติต่างแข่งขันกันควมรวมเพื่อผูกขาดและเจตนาที่คิดกันเพื่อกำไรสูงสุด!!

● อดัม สมิธ ระบุว่า “ราคาสินค้า” ต้องรวมต้นทุนทุกอย่างไว้แล้ว ต้องตอบแทนอย่างเป็นธรรมต่อทุน ที่ดินและแรงงาน และไม่ผลักภาระในเรื่องต่าง ๆ เช่น การกำจัดขยะและมลพิษ การรักษาสินแวดล้อมและสภาวะที่ดีของสังคมให้ชุมชนท้องถิ่น หรือรัฐบาลตั้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

● ทุนต้องมีรากฐานอยู่ในท้องถิ่น หรือประเทศ เจ้าของทุน และเจ้าของทุนต้องมีผลประโยชน์ร่วมกับอนาคตของชุมชน แต่ตรงกันข้าม ทุนในปัจจุบันมาจากที่ห่างไกล ชุมชนต้องฟังเสียงบงการจากเจ้าของทุน และเป็นเพียงแรงงานราคาถูกเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของเจ้าของทุนเท่านั้น!!

ที่น่าสลดใจก็คือผู้บริหารประเภท “คุณกล้วย” ของประเทศกำลังพัฒนาบางประเทศช่างหลงใหลได้ปลื้มกับทฤษฎีแบบตลาดเสรีที่บิดเบือนโดยพวก “ก๊ากว” อย่างหัวปักหัวปำ และรีบเร่งนำพาประเทศให้เข้าเป็นเหยื่อของระบบนี้อย่างไม่รู้เท่าทัน และเห็น “กงจักรเป็นดอกบัว”???

๒๐. หนังสืออ้างอิง

๑. ดร. กมล กมลตระกูล “อย่าร้องให้ตามอาร์เจนตินา” สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๔๙ กมลเขียนบทความให้หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจมาเกือบ ๑๐ ปี และยังเขียนให้หนังสือพิมพ์อื่นด้วย เขาเคยทำงานในสหรัฐฯ และเป็นนักเขียนที่เขียนจากการค้นคว้าข้อมูลอย่างถึงแก่น

๒. Jakrit Kuanpoth and colleagues, “Free Trade Agreements : The Thai Experience,

Pimdee Co.Ltd, Bangkok, Thailand, ๒๐๐๕

๓. Jakrit Garrison “America as Empire : Global Leader or Rogue Power ?” Berrett - Koehler-Publishers, Inc., San Francisco, USA, ๒๐๐๔ - จิม ดำรงตำแหน่งประธานของ “World Forum” ซึ่งตั้งขึ้นในปี ๑๙๙๕ (๒๕๓๘) ที่นครซานฟรานซิสโก สหรัฐฯ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างเครือข่ายผู้นำด้านต่าง ๆ เพื่ออุทิศให้กับการไต่สวนและใช้คุณค่าหลักการและการปฏิบัติที่จำเป็นเพื่อนำมวลมนุษยชาติไปสู่อารยธรรมที่ยั่งยืนของโลก ก่อนหน้านี้เขาเขียนหนังสือขายดีอีก ๕ เล่ม

๔. John Cavanagh และ Jerry Mander “Alternatives to Economic Globalization” ,Berrett-Koehler Publishers, Inc., ๒๐๐๔ - จอห์นและเจอร์รี่ เป็นบรรณาธิการและร่วมเขียนกับนักคิดนักเขียนและนักต่อสู้ทางสังคมและเศรษฐกิจระดับโลกอีก ๑๙ คน เช่นศาสตราจารย์วอลเคนเลลโล, ดร. เดวิด ซี. คอร์เทน. วันทนา คิวะ, แรนต์เฮลล์, โรบินบอร์ด, เดบบี บาร์คเคิร์ล

๕. จอห์น เพอร์กินส์, “เพศฆาตเศรษฐกิจ”, แปลโดยไพรัตน์ พงศพานิชย์, สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๔๔

๖. John Ralston Saul, “The Collapse of Globalization” Penguin Group, London & New York, ๒๐๐๕-จอห์น เป็นชาวแคนาดา เขาเป็นนักปรัชญาและนักเขียนซึ่งได้รับรางวัลระดับชาติและนานาชาติ เขาจบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยลอนดอน

๗. Joseph E, Stiglitz, “Making Globalization Work”, Penguin Books Ltd.,USA ๒๐๐๖ - โจเซฟ เป็นนักเศรษฐศาสตร์ที่ได้รับรางวัลโนเบลในปี ๒๕๔๔ เขาทำงานกับ ธนาคารโลกในตำแหน่งรองประธานอาวุโสและหัวหน้านักเศรษฐศาสตร์ระหว่างปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๓ และก่อนหน้านี้เขาเป็นประธานคณะที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจของประธานาธิบดีคลินตัน (๒๕๓๖-๒๕๔๐) เขาเป็นนักเศรษฐศาสตร์ระดับโลกที่ไม่

เห็นด้วยกับทุนนิยมเสรีและโลกาภิวัตน์ เขาเคยเขียนหนังสือขายดีเรื่อง Globalization and Discontents.

๘. Charles Derber, “Regime Change Begins at Home : Freeing America from Corporate Rule”, Berrett Koehler Publishers Inc., CA, USA, ๒๐๐๔ - ชาร์ลส์ เป็นศาสตราจารย์ทางสังคมวิทยาที่มหาวิทยาลัยบอสตัน สหรัฐฯ และเคยเป็นผู้อำนวยการโครงการปริญญาโททางด้านเศรษฐกิจสังคมและความเป็นธรรมทางสังคมด้วยเขาจบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยชิคาโกและเขียนหนังสือที่เป็นที่ยอมรับระดับโลก ๘ เล่ม เขาได้รับเชิญให้ไปพูดตามมหาวิทยาลัยในสหรัฐฯ บ่อย ๆ และถูกเชิญให้สัมภาษณ์โดยนิตยสารนิวสวีค บิสเนสวีค ไทม์ และอื่น ๆ อีกมาก เขาสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและร่วมมือกับขบวนการระดับรากหญ้าอย่างใกล้ชิด

๙. Ziauddin Sardar และ Merryl Werryl Wyn Davies, “Why Do People Hate America?”, Icon Books Ltd., UK, ๒๐๐๔ - ซิดดีน เป็นนักเขียน นักจัดรายการทางวิทยุและวิจารณ์ทางวัฒนธรรมเขาเขียนหนังสือหลายเล่มเกี่ยวกับ “ยุคหลังทันสมัยและวัฒนธรรม” เขาเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางเพราะเขาอุทิศตัวอย่างสม่ำเสมอให้กับหนังสือพิมพ์และนิตยสารระดับชาติและระดับสากล สำหรับเมอร์ริล เธอเป็นนักเขียนและนักมานุษยวิทยา เธอเคยเป็นนักจัดรายการโทรทัศน์ที่ทำงานกับวิทยุบีบีซี เธอเขียนหนังสือขายดีหลายเล่ม และหนังสือที่ทั้งสองคนร่วมเขียนเล่มนี้ถูกตีพิมพ์ซ้ำถึง ๘ ครั้งแล้ว

๑๐. เดวิด รอย, “ตลาด : ลัทธิใหม่ของศาสนา” แปลโดยพระชัยยล ยโสธโร สำนักพิมพ์มูลนิธิโกมลคีมทอง ๒๕๔๗ - เดวิด เป็นศาสตราจารย์ชาวอเมริกัน ที่สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยบุงเกียของญี่ปุ่น

๑๑. Noam Chomsky, “Hegemony or

Survival”, Griffin Press, South Australia, ๒๐๐๔ โนม เป็นศาสตราจารย์ด้านภาษาศาสตร์ที่สถาบันเอ็มไอทีและเขาก็เป็นนักคิดนักเขียนที่มีอิทธิพลในสหรัฐฯ ด้วย หนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทม์กล่าวถึงเขาว่าถึงเขาเป็น “นักแพร่กระจายความจริง”

๑๒. นพ. นีรันท์ พิทักษ์วัชระ, “บทเรียนของภาคประชาชน : จากเม็กซิโกสู่ไทย” วารสารออกไซด์เบอร์ เล่มที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๘ - นพ. นีรันท์ เป็นอดีตวุฒิสมาชิก

๑๓. นาโอมิ โคลน์, “รั้วแห่งการกีดกัน หน้าต่างแห่งโอกาส” แปลโดยพิภพ อุดมอิทธิพงษ์ สำนักพิมพ์มูลนิธิโกมลคีมทอง ๒๕๔๖ - นาโอมิ เป็นนักกิจกรรมเพื่อสังคมชาวสหรัฐฯ ซึ่งไปอาศัยอยู่ในประเทศคานาดา เธอร่วมประท้วงองค์กรการค้าโลกและไอเอ็มเอฟงานเขียนที่มีชื่อเสียงของเธอคือ “No Loco”

๑๔. เบอร์นาร์ด ลีตาร์, “เงินตราแห่งอนาคต แปลโดย จินตนา วิเศษกุลสำนักพิมพ์สวนเงินมีมา ๒๕๔๗ - เบอร์นาร์ด เป็นชาวเบลเยียมที่มีประสบการณ์มากมายเคยสอนวิชาการเงินระหว่างประเทศที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ และมหาวิทยาลัยอริโซนา เคยเป็นประธานระบบจ่ายเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ใหญ่ที่สุดในโลกและเคยเป็นผู้บริหารธนาคารแห่งชาติเบลเยียม ฯลฯ

๑๕. ศาสตราจารย์ นพ. ประเวศ วะสี, “หนทางฝ่าวิกฤตและทางรอดของสังคมไทย” สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ๒๕๔๔

๑๖. ปีเตอร์ รัสเซล, “รู้ตื่นให้ทันการณ” แปลโดยสุรพงษ์ สุวจิตตานนท์สำนักพิมพ์สวนเงินมีมา ๒๕๔๘ - ปีเตอร์เป็นนักควอนตัมฟิสิกส์ระดับโลก เขาเป็นศิษย์หัวแก้วหัวแหวนของนักฟิสิกส์ฟิสิกส์ชื่อ สตีเฟน ฮอว์กิง ผู้ได้รับการยอมรับจากนักวิทยาศาสตร์ทั่วโลกว่ามีความอัจฉริยะไม่แพ้ไอน์สไตน์

๑๗. พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต), “เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ” โรงพิมพ์บริษัท

สหธรรมกิจ, ๒๕๔๖

๑๘. พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต), “การพัฒนาที่ยั่งยืน”, โรงพิมพ์มูลนิธิโกมลคีมทอง ๒๕๔๖

๑๙. พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต), “เริ่มวิวัฒน์ที่กลางวิกฤติ”

๒๐. Patrick Hossay, “Unsustainable : A Primer for Global Environmental and Social Justice”, Zed Books Ltd., UK&NewYork, ๒๐๐๖ - แพตทริก ได้รับปริญญาเอกจาก New School for Social Reserch ในปัจจุบันเขาอาศัยและสอนวิชาการพัฒนาระดับสากลและการเมืองด้านสิ่งแวดล้อมที่ Richard Stockton College of New Jersey นอกจากนี้เขายังเป็นผู้ดำเนินการโครงการอาสาสมัครเพื่อการอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมในอเมริกากลางรวมทั้งร่วมต่อสู้เพื่อความเป็นธรรมด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมด้วย

๒๑. พริตจ็อฟ คาปรั้า, “โยงโยที่ ซอนเรน” แปลโดยวิศิษฐ์ - ฌ์ฐพล วังวิญญูและสว่าง พงศ์ศิริพัฒน์ สำนักพิมพ์สวนเงินมีมา ๒๕๔๘ - พริตจ็อฟ เป็นศาสตราจารย์ทางฟิสิกส์ที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ เขาเป็นนักคิดนักเขียนที่มีชื่อเสียงและเป็นผู้เขียนเรื่อง “จุดเปลี่ยนแห่งศตวรรษ” และ “เต่าแห่งฟิสิกส์” ที่โด่งดัง

๒๒. นิตรสาร ฟอর্বส์ ๒๕๔๘/๒๕๔๙

๒๓. Michael Moore “Stupid White Men”, Penguin Books London, England, ๒๐๐๒-หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือขายดีทั่วโลก ไมเคิลเป็นนักต่อต้านความรุนแรงและสงคราม เขาคือผู้ที่รับรางวัลตุ๊กตาทองในฐานะผู้สร้างภาพยนตร์สารคดีชื่อ “Bowling For Columbine”

๒๔. มาร์ติน วิลเลอร์, หนังสือชื่อ “เราคิดอะไร” ฉบับ 02/2547-มาร์ติน เป็นชาวอังกฤษ จบปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่งจากมหาวิทยาลัยลอนดอนเขามาเที่ยวเมืองไทย ได้พบรักและแต่งงานกับหญิงไทย เขาอาศัยอยู่ในเมืองไทยมา ๑๒ ปีแล้วและมีบุตร ๓ คนเขาไม่สอนลูก

ให้พูดภาษาภาษาเลย

๒๕. ไมเคิล ไรท์, “การศึกษาปัญหาของ ตะวันตกและความวิตกของสังคมไทย” วารสาร ตุลาคม ๒๕๔๖ - ไมเคิล เป็นนักคิดนักเขียนชาว อังกฤษและขณะนี้เป็นที่ปรึกษาของนิติยสาร ศิลปะและวัฒนธรรม

๒๖. ดร. ไสว บุญมา, - ประชานิยม : หายนะจากอาร์เจนตินาถึงไทย? - ดร.ไสว เป็น อดีตเศรษฐกรอาวุโสของธนาคารโลก เห็น อาร์เจนตินาล่มสลายและต้องกู้เงินจากธนาคาร โลกจำนวนมากศาลจึงเขียนเรื่องนี้เพื่อเตือนคน ไทยไม่ให้เดินแนวทางเดียวกับอาร์เจนตินา

๒๗. อัมรินทร์ คอร์มันต์, ดร. นิติภูมิ นวรรตน์ และยอดธง ทับทิวไม้, “การล้มมนาเรื่องอาร์เจน ตินา ๓/๒๕๔๕” หลังจากคุณอัมรินทร์ และ ดร. นิติภูมิ เดินทางกลับจากอาร์เจนตินา, ๒๕๔๕

๒๘. อรุณรตี รอย, “จุดจบแห่งจินตนาการ” , แปลโดยไอดา อรุณวงศ์และพงษ์เลิศพงษ์วานานท์ สำนักพิมพ์สวนเงินมีนา ๒๕๔๘

๒๙. Amory Starr, “Global Revolt : A Guide to to the Movement Against Globalization”, Zed Books Ltd, London & New York, ๒๐๐๕ - Amory เป็นนักกิจกรรม นักมานุษยวิทยาและนักสร้างภาพยนตร์สารคดี เธอเขียนหนังสือหลายเล่มเกี่ยวกับขบวนการ ต่อต้านโลกภิวัตน์และทุนนิยมเสรี

๓๐. Anita Roddick, “Take It Personally : How Globalization Affects You and Powerful Way to Challenge It,” HarperCollins Publishers Ltd., London, ๒๐๐๑ - อดีตเจ้าของ กิจการเครื่องสำอาง “บอดีซอป” เธอเป็น บรรณาธิการของหนังสือเล่มนี้ที่นักต่อต้านโลกาภิวัตน์ที่มีชื่อเสียงหลายคนร่วมกันเขียน เช่น นา โอมิ ไคลน์, ดร.เดวิด ซี. คอร์ เทน,ชาร์ล เคอานา ฮาน, มาร์ติน คอร์, เจอรี แมนเดอ, เดวิด มอร์ริส, แลร์รี่ แอลเลียต ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีองค์ต่าง ๆ ที่ ร่วมต่อสู้ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นด้วยเช่นกรีนพีซ.

Rain Forest Action Network, Global Exchange, Multinational Monitor ฯลฯ

๓๑. ศาสตราจารย์ ดร. อภิชัย พันธเสน, “พุทธเศรษฐศาสตร์” สำนักพิมพ์อมรินทร์ ๒๕๔๗ - ดร. อภิชัยฯ เป็นศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

๓๒. Hans-Peter Martin & Harald Schuman, “The Global Trap : Globalization and the Assault on Prosperity and Democracy , White Lotus Co., Ltd., ๑๙๙๗ - ฮันส์ฯ เป็น นักข่าวการเมืองที่มีประสบการณ์มากชาวออสเตรเลีย เขาได้รับปริญญาเอกด้านกฎหมายและรัฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยเวียนนา เขาเคยทำงานกับ นิติสารสปีเกลของเยอรมันและเป็นนักข่าวใน อเมริกาใต้ ปัจจุบันเขาจัดรายการวิทยุในเวียนนา รวมทั้งสถานีวิทยูบีบีซี เขาเขียนหนังสือขายดี หลายเล่ม สำหรับฮาร์วาร์ดฯ เขาเป็นนักข่าว และนักเขียนชาวเยอรมันที่เป็นที่ยอมรับนับถือเขา จบการศึกษาด้านสังคมและการวางแผนสิ่งแวดล้อมจากมหาวิทยาลัยกรุงเบอร์ลิน เขามี ประสบการณ์ด้านข่าวมายาวนานรวมทั้งเคยร่วม งานกับนิติสารสปีเกลของเยอรมัน ในปัจจุบัน เขาเป็นผู้ช่วยสำนักงานข่าวในเบอร์ลิน หนังสือที่ เขาทั้งสองเขียนเล่มนี้เป็นหนังสือขายดีระดับโลก และเขาทั้งสองได้รับรางวัลให้เป็นหนังสือด้าน รัฐศาสตร์ที่ดีที่สุดในปี ๑๙๙๗ ด้วย

๓๓. เฮเลนา นอร์เบิร์ก ฮอจ, “เศรษฐกิจ อาหารท้องถิ่น” ๒๕๔๕-เฮเลนา เป็นนักกิจกรรม ทางสังคมที่รู้จักกันดีทั่วโลก เธอเขียนหนังสือ หลายเล่มเกี่ยวกับการที่บริษัทข้ามชาติทาง เกษตรและเคมีเกษตร ร่วมมือกันทำลายและ ยึดครองการเกษตรท้องถิ่นทั่วโลกที่มีความ หลากหลายแล้วเปลี่ยนเป็นเกษตรกรรมเชิงเดี่ยว ที่ต้องใช้ปุ๋ย เคมีเกษตรและเครื่องจักรโดยมี วัตถุประสงค์ที่จะยึดครองหนึ่งในปัจจัยสี่ของ มนุษย์เพื่อกำไรสูงสุด

๗

กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

ย'อ่วมทั้งแผ่นดิน รบ.เอาไม่อยู่

'ค่าไฟ-โดยสาร'ขึ้นพรวด

ขึ้นต้นทุนยุ่งยังเอาอยู่ อดสูทุเรศประเทศไทย !?!

● เขาเลวเต็มที่ เราต้องดีเต็มที่

เรามักจะ همینเปื้อ เมื่อเจออะไร ๆ ที่อัปรีขัย จัญไร เฉพาะอย่างยิ่งพวกเลวชาติครองเมืองอยู่ เวลานี้ ทางออกหลายท่านชอบหนีปัญหา เอา อย่างฤษีหนีโลก ไม่ยุ่งเกี่ยวดีกว่า

คนดีส่วนใหญ่ไม่ชอบแปดเปื้อนการเมือง ถือเป็น เรื่องของเสื่อสิงห์กระทิงแรด มันแย่ง ซิงอำนาจโกงกินแผ่นดิน

๘๐ ปี ของประชาธิปไตยไทย มันถึงเลวตั้ง เทวดาขนาดนี้ เพราะคนดียังเห็นแก่ตัวเกินไป ธุระไม่ใช่ กลัวเหนื่อย เสียเวลาเปล่า แถมอาจ เจ็บตัวเข้าเนื้อ ไม่ได้อะไร

สังคมการเมืองเลว เพราะคนดีท้อแท้ เห็น แก่ตัวเช่นนี้เอง

เราเป็นชาวพุทธที่หลงอวิชชาพากันมัจฉาทิฐิใน ประเด็นชอบหนีโลก หนีปัญหา แทนที่จะอยู่

ประจัญเผชิญหน้าความจริง เพื่อรู้เท่าทันมีปัญญา แก่ปัญหาหลุดพ้นจากโลกียวิสัย กลายเป็นชีวิต อิสระอยู่เหนือโลก คือโลกุตระ เหมือนน้ำกับไบบอน ปัญหาการเมืองที่แก้กันมาไม่ได้ เพราะการ ศึกษาพุทธศาสนาผิดพลาดสำคัญดังกล่าว

การเมืองเป็นเรื่องของพลเมืองทุกคนต้องทำ หน้าที่ตรวจสอบรัฐบาล เกิดคนรับใช้ประชาชนทำ อะไรไม่เข้าท่า ต้องรีบประท้วงทันที ไม่ใช่หย่อนบัตร สี่ปีที่ หมดสิทธิได้แต่มองตาปริบ ๆ ปล่อยรัฐบาลคน รับใช้มันบู๊บู๊ยำยำยิงและไปเรื่อย ประชาธิปไตย แม้วเจ้าเอาไว้หลอกเด็กพวกกินหญ้าต่อไปเถอะ

อนึ่ง อวิชชาข้อใหญ่อีกอัน ชอบพูดกันนักกว่า การเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง การเมืองมัน สารเลวด้วยฝีมือนักการเมืองชาติชั่ว ฉะนั้นมัน ต้องใช้คนดีมีธรรมะเข้าไปทำห้า ส.

เลิกกันเสียทีดีไหมว่า ห้ามธรรมะไปยุ่งการ

เมือง ธรรมะแท้จะเข้าไปแก้ลำการเมืองให้หาย
ยุ่งหยุดเนา

โดยเฉพาะพระผู้ปฏิบัติดีมีสัมมาทสิ ย่อมเป็น
ที่ปรึกษาชี้แนะสั่งคมทุกหมู่คณะ ท่านย่อมแนะนำ
ทำการเมืองกุศลให้เสียสละ อย่าไปโกงกินเด็ดขาด

นำสังเขปที่พระถูกกีดกัน โดนตัดสิทธิ์ออกเสียง
เลือกตั้ง พระควรจะเป็นชนชั้นนำของสังคม เป็น
พลเมืองทำหน้าที่ตัวอย่างทางการเมืองได้เต็มที่ อัน
ควรแก่สมณสาธูป เช่น ไม่ได้ไปเป็นผู้สมัครรับเลือก
ตั้ง ไม่เข้าไปกินตำแหน่งมีอำนาจรัฐ ไม่ต้องเลย
เพียงมีสิทธิมนุษยชน ออกเสียงเลือกตั้ง สนับสนุน
หรือคัดค้านงานการเมืองตามควรแก่กรณีดังนี้เป็นต้น

นำเสียดายที่สงฆ์ไทย โฉนไม่ปฏิรูประบบยศ
ช่างขุนนางพระลักที่ จะได้เป็นตัวอย่างชาวพุทธ
ในการทำการเมืองสะอาดบ้าง อุตสาหัสละโลกีย์
วิสัยสมบัติลาภยศออกมาเป็นอนาคาริก บวชเป็น
สงฆ์เถรวาท กลับเพี้ยนไปไกลจากพุทธกาล ทั้ง
การรับเงินและยศศักดิ์ ด้วยอวิชชาอยู่เท่าใด ๆ

ดังนั้น หากศึกษาพุทธ ตื่นรู้ ไม่หลงเป็น
พระปาฎาซีหนีสังคม เราจักเห็นบทบาทวิถีพุทธ
ในสังคม ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม โดย
เฉพาะการศึกษาประชาธิปไตยผีเปรตฉบับนิตริตราด
ไม่น่าจะเกิดขึ้นในสำนักธรรมศาสตร์ หรืองาน
วิจัยเพื่อรองดองของสถาบันพระปกเกล้า ซึ่ง
เข้าทางดินทุนนิยมสามานย์ คงไม่เป็นประเด็น

สรุปแล้ว ในสถานการณ์เหลือวิกฤต เมื่อ
ต้องรับผิดชอบกอบกู้สังคมเพื่อประโยชน์สุข
มหาชนเป็นตัวตั้ง บทบาทพฤติพุทธอาจต้องจัด
เต็มให้หนัก ในลักษณะสูงสุดคืนสู่สามัญนั้นเทียบ

● สงครามสยามสามก๊ก

บ้านเมืองกำลังแตกแยกสาหัสขึ้นทุกวันมันน่า
วิตกอย่างยิ่งและคงจะหนีไม่พ้นต้องแตกหักในที่สุด

จุดที่เกิดปัญหาบานปลายมาจากฝ่ายเพื่อแม่
ไม่แคล้วรุนแรง ดังที่แสดงฝีมือมาแล้ว ตั้งแต่
กรณีพิพาทมาถึราชประสงค์

การประชุมมด้านทักษิณโคตรโกงที่ผ่านมา

ทั้งหมด นำโดยพันธมิตรประชาชนฯ ประท้วง
อย่างสันติ อหิงสา พิสูจน์ตัวเองว่า สงบ
เรียบร้อยทุกครั้ง รวมหลายร้อยวัน ไม่มีเสี้ยน
ถ้อยติบ แม้จะต้องโดนระเบิดถล่ม ถูกสลายด้วย
อาวุธสงครามเจ็ดตุลา เสียชีวิต พิการ ตายเจ็บ
นับร้อย ก็ไม่ตอบโต้แก้แค้นเผาเมือง

ลิ่งอันเข้าใจยาก ตามไม่ทันบ้างคือวิถีอารยะ
ขัดขืน เลือเหลือองเลยถูกมองว่ารุนแรงในลักษณะ
ปิดถนนขวางจราจร ไปยึดทำเนียบ เหยียบหน้า
สนามบิน โดยไม่ทำอันตรายเสียหายทรัพย์สินใด ๆ
แต่โดนเพ่งโทษว่าเลือเหลือองก็ทำผิดกฎหมาย
(เด็ก ๆ)

เสร็จแล้ว เลือแดงแเอ้คประท้วงตามอย่างโดย
สันติ อหิงสา เริ่มกับรัฐบาลอภิสิทธิ์บ้าง ไปได้
ไม่กี่น้ำ ก็ออกลายตามสันดาน

เรื่องของเรื่อง มักบ้งตันรีแกล้งโง่ยังงักพิกล
ถึงชอบหมาแข่งเลือเหลือองเลือแดงว่าเป็นมีอบ
วุ่นวายทั้งนั้น ดีไม่ดีก็จัดว่าเลวร้ายพอ ๆ กัน ลือ
อย่างไทยรัฐก็จัดฐานะเลือเหลือองเหมือนเลือแดง
ประมาณนั้น จัดผิดจัดใหม่ได้นะจิงจก!

และถึงเลือเหลือองจะต่อสู้คนละแบบกับ
เลือแดง ย่อมแตกต่างเป้าหมายอุดมการณ์ เลือ
เหลือองก็ไม่ได้ตั้งตัวเป็นศัตรูคู่กรณีกับเลือแดงเลย
ใคร ๆ จิงไม่น่ามั่วจับชนเป็นคู่ชกชั้นแถวแนว
เดียวกัน มันไม่ใช่

อย่างไรก็ดี หลังผลสำเร็จเลือเหลืออง เกิด
พลพรรคเลือแดงฝีมือแบ่งตามมา ผลพวงพวกรัก
ทักษิณ ช่วยขยายสร้างกลุ่มหลากหลาย มีแนวร่วม
อื่นตามมากขึ้น กระทั่งล่าสุดเกิดกลุ่มอดีตสหาย
คอมฯร่วมพัฒนาชาติไทย ปราบกฏตัวประกาศ
ปกป้องศาล รธน.เป็นต้น

ทำไปทำไม คนไทยแตกเป็นพวกรักทักษิณและ
ล้มเจ้า กับพวกต้านทักษิณและรักสถาบัน อีกพวกก็
อยู่กลาง ๆ ไม่กล้าเข้าข้างใด รอเลือกเสียทีหลัง

สงครามช่วงชิงประชาชน จิงเริ่มดุเดือดเลือด
พล่านขึ้น พรรคเพื่อแม่ยึดอำนาจรัฐ ทั้งสภา
และรัฐบาล ด้วยทุนสามานย์ มุ่งมั่นตั้งรัฐไทยใหม่

ยังติดตอเสาหลักศาล จ้องลัมให้จงได้

มีคู่กรณี เช่น ประชาธิปไตยกำลังเดินเกมหา มวลชนนอกสภา ทั้ง ๆ ที่เคยดูถูกการเมืองนอกสภา ประชาธิปไตยข้างถนน ของจริงต้องอยู่ที่รัฐสภา ถึง วันนี้รัฐสภาแก้ปัญหาอะไรได้ นอกจากสร้างปัญหา จะล้างผิด ล้างโกง ล้ม ทรน. ตั้งแผ่นดินใหม่ไปไหน

ทั้งชวนและอภิสิทธิ์ ล้วนมีจฉาพิรุณ ติกรอบ การเมืองในรัฐสภาเท่านั้นนอกสภาผิดหมดวันนี้ คงเพ็งตื่นกับการเมืองภาคประชาชนตัวจริง

ก็ดีแล้วที่ประชาธิปไตยออกมาค้ำนนอกสภา เข้าหาประชาชน ในฐานะค้ำนเก่ง ย่อมต้อง สามีคคีเป็นแนวร่วมต้านทักษิณ

เพราะฉะนั้น หมดเวลากับการเมืองตัวแทนบ้อท่า เลิกหวังสภาสัตว์การเมือง คำตอบอยู่ที่มหาประชาชน จะต้องออกเสียงตัวจริงในสภาสาธารณะท้องถนน

ทำใจเนหล่าพลังเจียบ จักเข้าถึงความจริง แล้ว เลิกเป็นกลางข้าง ๆ คู ๆ หันกลับมาเลือกข้าง จะเอา ข้างรักทักษิณ หรือไม่เอาทักษิณ ก็ให้มันรู้แล้วรู้เร็ดไป เลย คนไทยรักดี ย่อมมีมากกว่าคนรักเลวเป็นแน่

อย่างไรเสีย แดงทั้งแผ่นดินไม่มีวันเพิ่มขึ้น มี แต่ทหายเมื่อตาสว่างแจ้ง วันฟ้าสีทองฟ่องอำไพ ธรรมะย่อมเป็นใหญ่ในแผ่นดิน!

● เห็นกงจักรเป็นดอกบัว

ความจริงต่างๆ จำเป็นต้องมีที่ตั้งคู่เปรียบ จะ รู้ดำต้องเห็นขาว อาศัยที่มีตจิงสองไฟสว่าง ไม่น่า เชื่อเลยคำฟังเพยเคยได้ยินมานานมันก็ผ่านหูเปล่า เช่น กระเบื้องเฟื่องฟูลอย น้ำเต้าน้อยต้องถอยจม ผู้ดีเดินตรอก ชีครอกเดินถนน

จนถึงวันนี้ ยุคอันธพาลครองเมือง ค่อยถึง บางอ้อว่า เห็นกงจักรเป็นดอกบัว มันคือจิงซีหละ

ฉะนั้น ต้องขอขอบคุณคนชาติชั่วที่ลงทุนทำตัวเป็น อุปกรณ์การสอนราคาแพงให้เรารู้เช่นเห็นชาติ โดย ไม่ต้องซื้อหาหลักบาท ไม่ต้องลุยซื้อปลิงนรกด้วยตัวเอง

มันเป็นลาภของเราแล้วหนอ เมื่อเห็นเจ้าแม่ว ช่างซีโลก อยากรวยล้นไม่เสร็จ ใครละอยากเอา อย่าง แข่งละโมบกะเขาบ้าง

หากอวิชาเอาอยู่ คงหลงว่าทักษิณทำบุญ อะไรไว้ละ ถึงรวยล้นปานนั้น ครั้นหายมิดบอด หน้อย ค่อยแจ้งชัด ทักษิณเขาทำบาบขึ้นต่างหาก!

ที่ทักษิณทำบาบมีขึ้น ต้องถือว่าเขาฉลาด ร้ายกาจ คือฉลาดโง่ ๆ เช่น ดิงเอาคนถ่อยเลื่อน สมองหมาปัญญาควาย หรือพวกศรีธณูชัย กลมกลิ้งมาใช้งานซีเข้าได้หมด

พอรวยเงิน มันพาทิวโหยอำนาจ เพื่อดูด กวาดเงินสารพัดนึกต่อไม่เสร็จ เป็นธรรมดา สำหรับทักษิณจะอยู่ไม่เป็นสุข คอยหาเรื่อง เพื่อฝันปั้นแต่งแปลงเมืองฟูเฟื่องนั้นนี่ พาผู้คน เป็นหนี้หลงหวยเห่อกินสูบตีมเสพอบายมุข ทุกข์ ชวยหนักหนาขึ้นเท่าไร

แม้เงินทักษิณจะซื้อได้สารพัด แต่อย่ากลัว เลยว่าทักษิณจะไปถึงดวงดาว

เอาตัวอย่างใกล้ ๆ ทักษิณอยากจะกลับบ้านอย่าง เท่ ๆ วันนั้น วันนี้ เห็นมีแต่แห้วครึ่งนาย มันง่ายชะที่ โทไหน สุดท้ายจะต้องออกกฎหมายปรองดอง แก่ ทรน.รองรับให้อำนาจยึดประเทศสมใจนึกต่าง ๆ

คิดชั่วคิดเลว เป็นลัทธิให้คิดได้ทำไป ๆ ไม่วาย แพ้ภัยตัว โดยเฉพาะคนดีที่รู้ทัน ใจถึงเมตตา ย่อมสงสารทักษิณ ไม่อยากเห็นทักษิณทำบาบสิ้น ไหลลงคอหอยง่าย ๆ นัก ตัวขัดขวางทักษิณย่อม จะเกิดตามธรรมชาติมากขึ้น ช้าเร็ว แล้วแต่

ดูตามกระแสลม ใคร ๆ คงไม่มีปัญญาช่วย ทักษิณได้ดอก นอกจากสะดูดซา ตกหลุมพรางของ เขาเอง ลัทธิโลกยอมเป็นไปตามกรรม ไม่ต้องแข่ง

น่าสงสารพานสมเพชประเทศไทย ไปทำบาบ ไตไฉนักหนา ถึงได้ผู้นำไทยไทย โดยไม่คิดขับไล่ ไสสงพัน ๆ ไปสักที คนไทยเป็นอะไรรีเปล่า แปลกใจกู เมื่อดูนายกฯ โง่จ้งแก

ธรรมชาติบูเดินสะเปะสะปะ แม่หญิงบูทำลัทธิที่ ต้องจารึกประวัติศาสตร์ คือเป็นตัวตลก สร้าง ตำนานให้เล่าขานชายซีหน้าทั่วโลก หน้าตาสมเป็น ตึกตาหุ่นเชิด แต่เปิดปากจากสมองกลวง ปัญญา อ่อนไม่น้อย เมื่อเธอพูด เรือดันน้ำเป็นเรือดำน้ำ ปลุกหญ้าแฝกเป็นหญ้าแพรก พฤตจิกายนเป็น

พฤศจิกายน อำเภอหาดใหญ่เป็นจังหวัดขนาดใหญ่
ก็ได้ไปอย่าง เมืองไทยคนเครียดนัก ได้
นายกฯสามสลับครั้ง ช่วยเรียกอารมณ์ขันแถม
สมเพช ฐานะนักเรียนนอก ออกรับแขกฮิลลารี
คลินตัน จะพูดเวลคัม กลับเป็นโอเวอร์คัม ไป
ออสเตรเลีย เรียกเมืองซิดนีย์เป็นประเทศซิดนีย์
ไปถือสาเรื่องอะไร สมาริสันทำไม ชำมไป
เรื่องใหญ่ น้ำท่วมทีเดียว เดี่ยวเอาอยู่ เอาไม่อยู่

ฟังพินาศมากกว่าล้านล้านบาท ตายกว่า ๘๐๐

ข้าวของแพงสุดสุด หนูบ่บอกแคร์รู้สึกกันไปเอง
รัฐบาลเผด็จการรัฐสภาเอาอยู่ นายกฯ ฟูฟาบอกออก
กฎหมายปรองดองล้างผิดโกงล้มรัฐธรรมนูญหล่อน
บอกหนูไม่ค่อยรู้ไม่เกี่ยว เป็นเรื่องของสภา

เรามีนายกฯหญิงหน้าสวยเป็นหุ่นเชิด ไม่รับ
ผิดชอบ ทำอะไรไม่เป็น เอาไว้ลอยหน้าลอยตาใช้
ลับลวงพรางหวังให้โกงถึงไหน ช่วยบอกที... ๓

ความรู้จากแพทย์จีน

อาจารย์ท่านแนะนำเคล็ดลับ๑๒ ข้อดังต่อไปนี้...

๑. หวีผมบ่อย ๑: หวีผมเบา ๆ บ่อยหน่อยช่วยให้
ตาสว่าง และรากผมแข็งแรง (ใช้หวีซี่ห่างหน่อย
แปรงเบาหน่อย เพื่อกันผมหลุด)
๒. ภูใบหน้าบ่อย ๑: ล้างมือด้วยสบู่ หรือเจลแอล-
กอฮอล์ให้สะอาดก่อน หลังจากนั้นใช้ฝ่ามือ ๒
ข้างถูหน้าเบา ๆ บ่อยหน่อยเพื่อกระตุ้นให้เลือด
ไหลเวียนดีขึ้น ใบหน้าเปล่งปลั่ง
๓. เคลื่อนไหวดวงตาบ่อย ๑: ให้มองไกล-มองใกล้
มองข้างนอก-ข้างใน มองบน-มองล่าง หลีกเลี้ยง
การมอง หรือจ้องอะไรนาน ๆ โดยเฉพาะคนที่
ทำงานคอมพิวเตอร์ควรพักสายตาด้วยการมอง
ไกลอย่างน้อยทุกชั่วโมง
๔. กระตุ้นใบหูบ่อย ๑: การดึงหู ดัดหู บีบหู ภูใบ
หูเบา ๆ บ่อยหน่อย ช่วยบำรุงตานเทียน (จุดฝัง
เข็ม) ซึ่งเป็นตำแหน่งที่เก็บพลังงานของร่างกาย
(ใต้สะดือ) สัมพันธ์กับไต ซึ่งเปิดทวารที่หู ทำให้
แรงดี ป้องกันเสียงดังในหูตึง และอาการเวียนหัว
๕. ขบฟันบ่อย ๑: ขบฟันเบา ๆ บ่อยหน่อย (ไม่ใช่
ขบแรงดังกรอด ๆ) ช่วยให้ฟันแข็งแรง และ
กระตุ้นการหลั่งน้ำย่อย
๖. ใช้ลิ้นดันเพดานปากบ่อย ๑: การใช้ปลายลิ้น
กระตุ้นเพดานบนด้านหน้าเป็นการกระตุ้นจุดฝังเข็ม
เพื่อเชื่อมพลังลมปราณตู้และเยิน ซึ่งเป็นเส้น
ควบคุมแนวกลางลำตัวส่วนหลัง และส่วนหน้า
ร่างกาย ทำให้เกิดการกระตุ้นการ หลั่งสารน้ำ

และน้ำลาย

๗. กลืนน้ำลายบ่อย ๑: การกลืนน้ำลายบ่อยช่วย
กระตุ้นพลังบริเวณคอหอย และกระตุ้นการย่อย
อาหาร

๘. หมั่นขับของเสีย: หมั่นขับของเสีย โดยเฉพาะ
ดื่มน้ำให้พอ กินอาหารที่มีเส้นใย ออกกำลัง
เพื่อป้องกันท้องผูก เมื่อปวดปัสสาวะหรือ
อุจจาระให้ถ่ายทันที อย่านอนโดยไม่จำเป็น
การทิ้งของเสียไว้ในร่างกายนานเกินไปทำให้เกิด
สารพิษ และการดูดซึมสารพิษ (กลับเข้าสู่ร่างกาย)
มากขึ้น ทำให้ป่วยง่าย

๙. ภูหรือนวดท้องบ่อย ๑: ให้นวดท้องตามเข็มนาฬิกาเบา ๆ เพื่อช่วยให้การขับถ่ายของเสียดีขึ้น
๑๐. ขมิบก้นบ่อย ๑: การขมิบก้นบ่อย ๑ ช่วย
ป้องกันริดสีดวงทวาร และท้องผูก

๑๑. เคลื่อนไหวทุกข้อ: การอยู่นิ่งๆ หรืออยู่ใน
ท่าใดท่าหนึ่งนานเกินไป ทำให้เกิดโรคได้ง่าย
ควรเคลื่อนไหวข้อต่าง ๆ ให้ครบทุกข้อทุกวัน ฝึก
ฝนการใช้กล้ามเนื้อและข้อให้สมดุล เช่น การฝึก
ซึกง ไท้เก๊ก โยคะ ฯลฯ

๑๒. ภูผิวหนังบ่อย ๑: ใช้ฝ่ามือถูตามส่วนต่างๆ
ของร่างกาย คล้ายกับการถูตัวเวลาอาบน้ำ
มีส่วนช่วยให้เลือดและพลังไหลเวียนดี

เรียนเชิญลองนำไปปฏิบัติดู เพื่อสุขภาพ พลัง และ
ลมปราณที่ดีไปนาน ๆ

● ขอบพระคุณ FW manuwadee@yahoo.com

หากยังมองประชาชนเป็นเหยื่อ
มองประเทศชาติเป็นชนมดเค้
ก็คงไม่ได้แก้ปัญหา
นอกจาก “อึดปากอึดท้อง”
ในหมู่พี่ ๆ น้อง ๆ
บริวารและพรรคพวก

“คุณ” ดูแลบ้านเมือง หรือดื่มกินบ้านเมือง?

๑. “คุณ” หมายถึงใครบ้าง นักการเมือง ข้าราชการ และประชาชน คนที่เป็นชาวบ้าน ๆ นี้แหละ

เมื่อนักการเมืองเพียงเข้ามาเพราะ “เขาให้รางวัล” มิใช่ “ให้มาเสียสละ”

เมื่อข้าราชการทำงาน “ขอไปที” ขาดอิทธิบาท ขาดความตั้งใจ อาศัยเงินเดือนหล่อเลี้ยงชีวิต ขาดความกระตือรือร้น ขาดความหวังดีต่อประชาชน

เมื่อประชาชนคนเดินดินอยู่ไปวัน ๆ เพียงกอบโกยลาภยศสรรเสริญ เพียงแค่ทำมาหากินเรียกร้องทุกอย่างจากรัฐแต่ไม่เคยคิด “เสียสละเพื่อส่วนรวม”

พฤติกรรมเหล่านี้ของ “พวกคุณ ๆ ทั้งหลาย” ชีวิตประเทศไทยจึงมีทั้งกาฝาก-พยาธิ - ปรลิตและมะเร็ง !

บาปกรรมจึงเป็นของทุกคนได้อย่างน่ามหัศจรรย์ !

เพียงแต่ว่า บุคคลในเครื่องแบบหรืออาสาเข้ามา ย่อมได้บุญหรือบาปมากกว่าคนทั่วไปหลายเท่าตัว

ประตุนรกจึงมีผู้คนมากมายแออัดยัดเยียด “อ้าว- คุณก็ลงนรกเธอ!” เสียงทักทายดังเซ็งแซ่หน้าบัลลังก์ตัดสิน

๒. ภาพที่เห็นคือเครื่องมือของหมอ เอาไว้ทำงาน มิใช่ชาวต้อเบาท์เสียบบูเพียงเพื่อความเพลิดเพลิน

คุณหมอกระแส ชนระวงศ์ เล่านิทานว่า เมื่อรักษาคนไข้หลายต่อหลายครั้งก็ยังไม่หายจะทำอย่างไร?

ตอบ ให้เติม “ความรัก” ลงไปครับผม !
“ความรัก” ย่อมหมายถึงความจริง-ความ

ตั้งใจ และความอาทร

และแล้วพลังอิทธิบาทก็จะเปลี่ยนจากยักษ์
หลับเป็น “ยักษ์ตื่น” โดยพลัน

ทุ่มเท-ใส่ใจ-พากเพียร-คิดค้น-ตรึกตรอง
ให้สำเร็จจนได้

ที่รัฐบาล ก็นายพลก็ยังแก้วิกฤติภาคได้ไม่ได้
ท่านรู้เหตุหรือยัง?

ปัญหาประเทศไทยมากมาย แก่ไม่เป็น-แก้
ไม่ได้ ท่านเริ่มประจักษ์แจ้งแล้วใช่ไหม?

๓. เพราะประเทศไทย
มีไซ้โรงเรียน จึงอย่า
มัวจัด “นิทรรศการ”
รายวัน เพราะการจัด

นิทรรศการเป็นแค่โชว์ฉาบฉวย แต่มีไซ้การแก้
ปัญหา

ต่อให้จัดทั่ว ๗๗ จังหวัด ก็แค่ได้ใช้เงิน
สิ้นเปลือง แต่ปัญหาที่แท้มีไซ้แก้ไข

การจัดนิทรรศการจึงมีไซ้การเสร็จสิ้น
ภารกิจ แต่เป็นแค่สัญลักษณ์ของรัฐบาลว่า “รู้
ปัญหาแล้ว”

นักจัดนิทรรศการเชิญออกไปไกล ๆ

๔. เพราะประเทศไทย
มีไซ้แค่ฉายหนังให้ดู แต่
ต้องเป็นความจริงมากกว่า
นั้น

บ้านเมืองแต่ละยุค
เรามักจะมีผู้ถนัดสร้างหนัง...

มากขึ้น ๆ

ภาพเหมือนจริงย่อมเป็นภาพบิดเบือน
และถือเป็นการหลอกลวงคำโต

**ประชาชนวันนี้ นอกจากได้ดูละครน้ำเน่า
จากทีวีทั่วไป ก็ยังได้ละครหลอกลวงจากซีก
ทั้งรัฐบาลและข้าราชการ**

เด็ก ๆ ชายลูกโป่ง และพวกคุณชายฝัน
แล้วบอกว่า “ทำได้แล้ว”

ยังมีภาพยนตร์อีกที่เรื่องครบที่กำลังรอคิว
ฉาย

๕. เรื่องของผักชีโรย
หน้า นับวันจะแน่นหนา และ
เริ่มมีคุณภาพ ! (จับผิด
ยากขึ้น)

สิ่งที่เห็นมิใช่สิ่งที่เห็น

เมื่อรัฐครอบครองสื่อ พลังผักชีโรยหน้า
ก็จะยิ่งแข็งแกร่งมากขึ้น

แน่นอนประชาชนก็ยิ่งยากที่จะรู้ข้อเท็จจริง

๖. เมื่อคนทำงานขาด
ความตั้งใจ ผู้บริหารย่อม
เหน็ดเหนื่อย ลังงานเขาก็ไม่
นำพา ลังงานก็เหมือนสั่งซี้มูก

นายกา แต่ละยุคจึงมักจะถูกหลอกด้วย
สำคัญว่า “ทุกคนมีคุณภาพ”

นายกา ที่ฉลาด เมื่อ “ลังงาน” จึงต้อง
“ติดตาม” “ตามจิก” “กัดไม่ปล่อย”

นั่นแหละจึงจะเป็นแนวทางสู่ความสำเร็จ

๗. บทสรุปสุดท้าย

หากยังมองประชาชน
เป็นเหยื่อ มองประเทศ
ชาติเป็นขนมเค้ก ก็คง
ไม่ได้แก้ปัญหา นอกจาก
“อัมปากอัมทอ้ง” ในหมู่พี่ ๆ น้อง ๆ บริวาร
และพรรคพวก

อย่ามัวแต่ทำงานสร้างภาพ

อย่ามัวแต่สร้างสัญลักษณ์ ให้ประชาชน
ติดตามจิตใจ

งานสร้างภาพเป็นของช่างถ่ายรูป แต่งาน
บริหารบ้านเมืองเป็นของโพรสิสต์ว์ ทั้งในร่าง
ของนักการเมือง ในร่างของข้าราชการ

ตั้งใจทำงานกันหน่อย

เรื่องโฆษณาหาเสียงไปวัน ๆ นะ เสียเวลา
เปล่า ยิ่งใช้งบของกระทรวงทั้งหลาย ก็ยิ่ง
บาปกรรมมากขึ้น

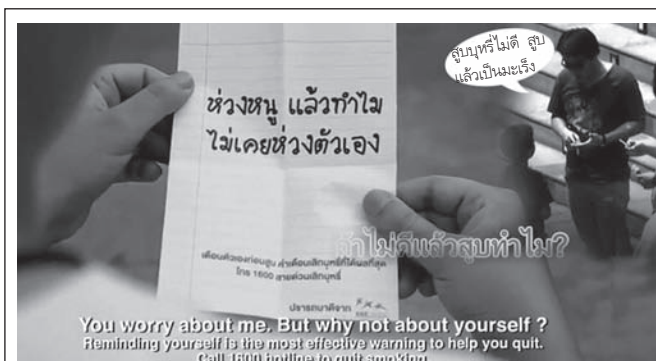
**เราจะมีชีวิตเพื่อประชาชน มิใช่เพื่อพรรค
เพื่อพี่น้องหรือเพื่อใครอื่น !**

☞

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๖๓<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ผู้ไม่มี“ภูมิ”ขั้นวิเศษจะยังไม่สามารถ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นสัตว์(สัตว์โอปปาติกะ) ต้องมี“ภูมิ”สัมมาทิฐิตามแบบพุทธ จึงจะรู้จริงความเป็นสัตว์โอปปาติกะ แล้วจึงจะสามารถดับความเป็นสัตว์ตายสนิทได้ เมื่อสัตว์ในภพตายสนิท “ภพ”ก็ดับด้วย เช่น ผู้“ดับภพอบาย”ได้สำเร็จ ก็เป็นผู้มี“ภูมิรู้ ในความเป็นภพอบาย” จริงอย่างดี

โฆษณาของ สสส.กระแทกใจสิ่งท่อมควัน ด้วยประโยคแทงทออบาย “ถ้าไม่ดีแล้วสูบทำไม?”

เด็กถามผู้ใหญ่ว่า “พี่ครับมีไฟไหม้ครับ/คะ” เพื่อจะจุดบุหรี่ ผู้ใหญ่ก็แนะนำเด็กว่า สูบบุหรี่ไม่ดี สูบแล้วเป็นโรคต่าง ๆ ฯลฯ เด็กถามกลับว่า “ไม่ดีแล้วพี่สูบทำไมล่ะครับ/คะ” พร้อมกับยื่นกระดาษที่มีข้อความว่า “ห่วงหนู แล้วทำไมไม่เคยห่วงตัวเอง”

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาตามาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น “ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว เอาตามาตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง ได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สธณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต” จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดโดย
ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระวิสุทธิกษัตริย์เจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานนี้ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตร” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธา และ ศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสูตตร-ลักกายทิวฐิสูตตร-อิตตทานุทิวฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้อรรถ “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ชาหติ “เห็น” (ปัสสติ) อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้น เทียบฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถ “รู้” “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เขียวอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัจ” เป็น “บรมประโยชน์” ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัตต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยๆ จนถึง “อวิชชา ๘” และกำลังจะได้ขยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยๆ

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขาถือถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แค่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ภาวะที่บรรลุ “ผล” แบบพุทธ กับ “ผล” ที่ไม่ใช่พุทธ มีนัยสำคัญยิ่งก็คือ “ฉาน” ก็ดี “นิโรธ” ก็ดี “สมาธิ” ก็ดี ของพุทธนั้น เมื่อบรรลุสำเร็จแล้ว ไม่ต้องทำ “ฉาน” อีก ไม่ต้อง “นิโรธ” อีก ไม่ต้องทำ “สมาธิ” อีก จบกิจแล้ว เป็นเช่นนั้นเองอย่างอัตโนมัติที่เรียกว่า “ตถตา” (เป็นเช่นนั้นเอง) ไปตลอด ไม่ต้องทำอีก เทียงแท้แล้ว ยิ่งยืน ตลอดกาล ไม่มีเปลี่ยนแปลงอีกเลย ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ ไม่กลับ

กำเร็บ ดังที่ได้ยึดตามคำตรัสของพระพุทธเจ้ามามากแล้ว โดยเฉพาะ **ไม่ว่าฌาน-นิโรธ-สมาธิ** ของพุทธนั้น เมื่อบรรลุผลสำเร็จสัมบูรณ์แล้ว **ไม่ต้องเข้า-ต้องออก** อีกแล้ว เช่น **เข้าไปอยู่ในภวังค์** แล้วก็**เข้าไปเป็นฌาน** เป็นนิโรธ เป็นสมาธิ กันแต่เพียงในภวังค์ ก็**ไม่ต้องเข้า** ภวังค์ **ออกภวังค์กันอีก** **เข้าฌานอีก** **ออกจากฌานอีก** ก็**ไม่ต้อง** **เข้านิโรธอีก** แล้วก็ต้อง**ออกจากนิโรธอีก** ก็**ไม่ต้อง** **เข้าสมาธิก็เช่นกัน** **ไม่ต้องเข้า-ต้องออกกันอีก**

เพราะเป็นได้สัมบูรณ์แล้ว **ไม่ต้องเข้าต้องออกอีก**

“จิตที่สงบ” จึงอยู่ในภาวะสามัญคนธรรมดา ไม่ใช่อยู่ในภาวะคนหลับตานั่งจมอยู่ในภวังค์เท่านั้น เหมือนอย่าง **“ฌาน”** ที่ไม่ใช่พุทธได้ความสงบนั้นกัน

หรือผู้เข้าใจการทำฌานที่ยัง **“มีจิตทิฏฐิ”** ทุกวันนี้มีมาก แม้ผู้ที่ **“ฝึกฌาน”** มาตลอดจนหลงว่าตนว่าตนบรรลุธรรม ถึงขนาดหลงว่าบรรลุเป็นอรหันต์ก็มี เพราะ **“การทำฌาน”** ที่ยัง **“มีจิตทิฏฐิ”** นั้นแหละ ก็มีอยู่ อย่างนี้ก็คือผู้ได้ **“ความสงบ”** อีกชนิดหนึ่งซึ่งยังไม่ใช่ **“ฌาน”** ที่ **“สัมมาทิฏฐิ”**

หากนัยความเป็นพุทธจริง ยังไม่ใช่ **“ฌาน”** เลย โดยเอาผลจากการ **“ความสงบ”** เท่านั้นมาเป็นเครื่องชี้ยังไม่ได้ เพราะ **“ความสงบ”** ที่ไม่ใช่เกิดจาก **“ฌาน”** นั้นมีนัยยะมากมาย เพราะความเป็น **“ฌาน”** นั้นมีนัยสำคัญที่จะเรียกว่า **“ฌาน”** ได้ คือ จะต้อง**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง** **“ตัวตนของเหตุที่มันทำให้ไม่สงบ”** แล้ว **“เผา”** ด้วย **“ฌาน”** ได้ก็ต้องปฏิบัติให้ **“จิต”** ปราศจากกิเลสนิรวรณ

และคำว่า **“จิต”** ปราศจากกิเลสนิรวรณ นี้แหละที่มีนัยสำคัญลึกซึ้งละเอียดประณีตยิ่งนัก

ถ้าปฏิบัติได้แต่ทำให้ไม่มี **“อาการของนิรวรณ ๕”** ในจิตขณะนั้นได้สำเร็จ ด้วยการหลอกล่อให้ **“จิต”** ไปจดจ่อที่ **“กสิณ”** ต่างๆ แม้แต่ **“ลมหายใจเข้า-ออก”** ซึ่งเป็นแค่ให้จิตไปเกาะ **“วัตถุ”** ภายนอก **ไม่ใช่ “รู้จักจิตในจิต”** และ **“กำจัดกิเลสในจิตให้ดับลง”** จึงไม่ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“ตัวตนของกิเลส”** ซึ่งเป็น **“จิตอกุศล”** แล้วก็ **“ประหาร”** (ปหริต) กิเลส นั้นๆ ให้สลาย **“ตัวตน”** ไปจนสูญสิ้น ก็ยังไม่ใช่ **“ฌาน”**

กระทั่งไม่เหลือเชื้อชีวิตของ **“จิตอกุศล”** นั้น ชนิดที่ **“จิตอกุศล”** ตัวนั้นสูญละลายเป็นเถ้าธุลี ก็ยังไม่ใช่ **“ฌาน”**

เพราะนั้น..เป็นได้แค่ **“การกดข่ม”** (วิกขัมภณะ) เท่านั้น ยังไม่ได้ **“เผา”** ด้วย **“ฌาน”** **“ฌาน”** คำนี้แปลว่า **“ไฟ”** เป็น

“ไฟพิเศษ” ที่มันสามารถเผา **“ไพเราะ-ไพเราะ-ไพเราะ”**

ถ้าไม่ **“สัมมาทิฏฐิ”** แท้ จะระงับ **“จิตอกุศล”** ชนิดที่เรียกว่า **“ฌาน”** ยังไม่ได้ เพราะ **“อกุศลจิต”** ไม่ได้ **“ถูกเผา”**

หรือยิ่งกดข่มโดยตรงด้วยวิธี **“มีนเอา ทำลี้มๆมัน หรือ เอาอะไรอื่นมาหลอกให้จิตเหไปหาอื่น** เอากรรมกิริยายักย้ายหนีไป เอามนต์มาสวด เอาภาษาคาถามาหลอกให้หลงกลบเกลื่อนมันไปได้ **ทำเป็นทิ้งๆมันไป** **ข่มเอาด้วยเรี่ยวแรงทนเอา หรือทำเป็นลี้มๆมันไป** ก็ยิ่งชัดว่า เป็นแค่เพียง **“การทิ้งมันไปโดยไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวมันจริงๆเลย”**

ลักษณะที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง **จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน** ด้วยการ **“สัมผัส”** (ผัสสะ) ของจริงอย่างรู้แจ้งเห็นจริงนี้แหละ ที่จัดเข้าอยู่ในกรรมวิธีของ **“การกดข่ม”** (วิกขัมภณะ) ทั้งสิ้น เพราะแค่ทำให้มันระงับไปได้ชั่วคราว อาจจะทำมากทำนาน จนกระทั่งชำนาญก็อาจจะดูเหมือนมันระงับได้ไปยาวนาน

แต่แท้จริงตนก็ยังใช้วิธี **“แค่ระงับไว้”** ยังไม่ถึงขั้น **“เผา”** **“ตัวเหตุแท้”** (สมุทัยอริยสัจ) จึงยังไม่จบกิจ ยังไม่เสร็จ ยังเลิกปฏิบัติไม่ได้สัมบูรณ์ จึงยังไม่สำเร็จถาวรได้จริง เพราะยังไม่รู้จักเหตุตัวแท้ที่เป็นเหตุจากต้น-กลาง-ปลาย เป็นลำดับ ไม่ลัดขั้นตอน แม้แค่เป็น **“เหตุ”** ภายนอก จึงจะเข้าไปสู่ **“เหตุ”** ภายใน และ **“เหตุ”** จากชั้นหยาบ แล้วจึงเข้าไปสู่ชั้นกลาง จนที่สุดถึงชั้นละเอียด อย่างมี **“ภาวะ”** จริงที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงนั้นๆ ชนิดชัดแท้แม่นยำคั่นกลางลึกไม่ผิดพลาดแม้แต่น้อย ด้วยความต้องแท้(โยนิโส)บริบูรณ์ สะอาดหมดจด จึงยังไม่ใช่ **“การรู้แจ้ง”** (วิปัสสนา) **“ด้วยญาณ”** และ **“การเผา”** (ฉาม, ฉาปน) **“ด้วยฌาน”** ซึ่งเป็น **“ไฟหรือกองเพลิงใหญ่”** (ฌาน) ตามวิธีของพุทธแท้เลย

“การดับ” (นิโรธ) จึงไม่ใช่ **“การดับ”** หรือ **“นิโรธ”** ที่เป็นแบบพุทธ จึงไม่มี **“นิโรธสัญญา”** คือ **“ไม่มี”** **“สัญญา”** ที่สามารถกำหนดรู้ความดับนั้นๆ ได้ อย่างรู้ที่อยู่เห็นอยู่เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว (ซานโต ปัสโต วิหริต) ของตัวเอง ด้วยตนเอง ซึ่งการกระทำดังกล่าวมานั้น เป็นต้น ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“ตัวตน(อตตา)ของกิเลส”** ทั้งที่เป็น **“สักกายะ”** จนที่สุดเป็น **“อัสวะ”** แล้วได้กำจัดถึงขั้นต้องใช้ภาษาเรียกว่า **“เผา”**

(ฉาเปติ) ด้วย“ไฟหรือกองเพลิงใหญ่” (ฉาน) ได้สำเร็จ
บริบูรณ์สัมบูรณ์จริง ก็ไม่เรียกว่า“ฉาน” เพราะ“ไฟระคะ
-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”นั้นร้ายกาจยิ่งนัก ต้อง“เผา” (ฉาเปติ)
ด้วย“ไฟ”ที่ภาษาบาลีว่า“ฉาน”นี้กันทีเดียวจึงจะสำเร็จ

จึงเป็นเพียงได้“ความสงบ”แค่ด้วยวิธี“การกดข่ม”
(วิหขมณะ) ยังไม่ได้กำจัดกิเลสชนิดที่เรียกได้ว่า“เผา”
(ฉาเปติ) ด้วย“ไฟ” (ฉาน) ตามแบบวิธีของพุทธที่สัมมาทิฐิ
แบบพุทธนั้นคือ ได้ใช้“ไฟ”หรือ“กองเพลิงใหญ่”ที่
ท่านใช้ภาษาเรียกว่า“ฉาน”นี้แหละเผา“ราคะ-โทสะ-โมหะ”
ซึ่งท่านก็ใช้ภาษาเรียกว่า“ไฟระคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ” ก็
ต้องใช้“กองเพลิงใหญ่” (ฉาน) ที่เป็น“ไฟเหนือขันธ์”กว่า ดับ
ไฟระคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ จึงจะสำเร็จได้

แบบที่ไม่ใช่พุทธนั้น หรือแม้จะเป็นชาวพุทธแต่ยัง
ไม่สัมมาทิฐิจริง ไม่ได้มี“วิหขม”ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงจาก
การปฏิบัติให้เกิด“สัมมาสมาธิ”โดยมี“มรรค ๗ องค์”เป็น
เหตุ (อุปนิสัย) เป็นองค์ประกอบ (ปริกขโร) ในการปฏิบัติ และ
ปฏิบัติได้ตลอดเวลาที่มีชีวิตประจำวันปกติ ไม่ต้องไปนั่ง
หลับตาเข้ามุ้งจึงจะเกิด“สมาธิ” ซึ่งจะต้องทำ“สติปัฏฐาน”
ในความเป็น“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมใน
ธรรม”แล้วก็ได้“เผากิเลส” ที่มี“วิปัสสนาญาณ” รู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริง “สักกายะ” (ตัวตนของกิเลส) แล้ว“เผากิเลส”ไปจนถึง
“อาสวะ”ซึ่งก็คือ “การทำฉาน”แบบพุทธอย่างสัมมาทิฐิ
จึงจะเรียกว่า“ฉาน”อย่างเป็นสังขธรรม แล้วทั้งความเป็น
“ฉาน”ทั้งความเป็น“นิโรธ” นั้นแหละที่สิ่งสมตกผล็กลง
ไปเป็น“สัมมาสมาธิ” ซึ่งเป็นสมาธิแบบพุทธ

จึงจะเป็น“การทำใจในใจ” (มณสิการ) ของตนอย่าง
“แยกกาย, ต้องแท้, ลงไปถึงที่เกิด” (โยนิโส) ได้อย่าง“ถูก
ต้อง, ถูกแท้, ถูกถ้วน” (สัมมา) เป็นข้อ ๑ ใน ๒ ข้อ ของ
ปัจจัย ๒ อย่างที่ทำให้“สัมมาทิฐิ”เกิดขึ้น ซึ่งได้แก่ ปรโต
โฆสะ (การรับฟังผู้อื่นอย่างเต็มใจไม่อคติ) และโยนิโสมนสิการ
(การทำใจในใจโดยแยกกาย, ต้องแท้) ตามที่กล่าวถึงข้างต้น (มี
ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๗ มหาเวทลลสูตร)

ไม่เช่นนั้น“ผล”ที่ทำให้ออกไปจากกิเลส (เนกขัมมะ)
ก็จะ“เกิดขึ้น” (อุปปัชชติ) ไม่ได้ หรือ“เข้าฉาน” (อุปปัชชติ)
ไม่ได้ นั่นเอง ต้องปฏิบัติ“ฉาน”อย่างสัมมาทิฐิจริง จึง

จะ“เนกขัมมะ”หรือ“ออกจากกิเลสหรือออกจากโลกีย์”ได้
เมื่อปฏิบัติจนกระทั่ง“ออกได้” เรียกด้วยภาษาว่า “หลุด
พ้น” (วิมุตติ) หรือ“ล่วงพ้นหรือก้าวล่วงหรือผ่านเลยไป”
(สมตักกม) หรือ“ออกจาก” (วุฏฐาน)

“การหลุดพ้น”หรือ“ล่วงพ้น”ได้ชนิดเป็นวิทยาศาสตร์
ชนิดนี้แล้ว จึงจะเรียกว่า “วิมุตติ”

ส่วนความเป็น“นิโรธ”นั้น หมายถึง “กิเลส”นั้น“ดับ”
โดยผู้ปฏิบัติต้องมี“สัญญา”กำหนดรู้ “ตัวตน”ของกิเลส
แล้วทำให้มัน“ดับ”อย่างเห็นๆ “ความดับ”นั้นด้วยวิปัสสนา
ญาณ” ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงภาวะ“นิโรธ”นั้นอย่าง“แจ้ง” (สังคิ)

ซึ่งแบบของพุทธนั้นอยู่ใน“ภาวะ” (ความเป็น, ความมี,
ความปรากฏ, ความเกิด) คนละอย่าง แตกต่างกันกับแบบของฤๅษี
ที่“ไฟที่ดับหลังตาปฏิบัติ” แบบฤๅษีหนึ่งหลังตาสะกดจิตนั้น
จะเข้าไปอยู่ใน“ภวังค์” ยิ่ง“นิโรธ”แล้วยิ่ง“ดับจิตตัวเอง”
เข้าไปให้ไม่รู้เรื่องอะไร จิตไม่ทำงานอะไรเลย ดับทิ้งไปทั้ง
สัญญา (กำหนดรู้) ทั้งเวทนา (ความรู้สึก) หมดสภาพของจิตเลย

จึงต่างจาก“นิโรธ”แบบพุทธ คนละชั่วเลย ของพุทธ
นั้นวิธี“เข้านิโรธ”ก็ล้มตาปฏิบัติชีวิตธรรมดา เพราะปฏิบัติ
ตาม“มรรค ๗ องค์” เมื่อปฏิบัติมีผลถึงขั้น“นิโรธ”มันก็
อยู่ในขณะที่มีพร้อมทั้ง“สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมา
กัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ” และผลมี“สัมมาญาณ-สัมมา
วิมุตติ”ไปพร้อมกัน รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงทุกอย่าง

แบบของพุทธนั้นทั้งมรรคและผลอยู่ในขณะชีวิตปกติ
ประจำวัน เพราะปฏิบัติให้เกิดฉาน, เกิดสมาธิ, เกิดนิโรธทั้ง
ในขณะนึกคิดปรุงแต่ง (สังกัปปะ) ทั้งในขณะพูดจา (วาจา) ทั้ง
ในขณะทำงานทำกรรมกิริยาทุกอย่าง (กัมมันตะ) ทั้งในขณะ
ทำมาหากินเลี้ยงชีพ (อาชีวะ) ที่ปฏิบัติเป็น“สัมมาสังกัปปะ
-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ” ตามทฤษฎี
“มรรค ๘” ฉานก็ดี สมาธิก็ดี นิโรธก็ตาม จึงเกิดเป็น
ฉานเป็นสมาธิเป็นนิโรธในขณะลึ้มตามีชีวิตปกติสามัญ
“กำหนดรู้” ได้หลุดๆ ติ่งๆ ในขณะที่มีมันเกิดจริงมีจริงให้เรา“รู้”
(ชานาติ) “เห็น” (ปัสนต) เป็น“ปัจจุบันนั้นอยู่ในไหน” (วิหตติ) ซึ่ง
จะเกิดได้โดยมี“สัญญา”กำหนดหมายรู้ได้เป็นการรู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริงสภาวะต่างๆ ดังกล่าวนั้นชัดแจ้ง (สังคิ) อยู่ทุกภาวะ

ซึ่ง“สัญญา”นี้แหละจะทำงานเจริญขึ้นเป็น“ปัญญา”

ที่เห็น“ความจริงตามความเป็นจริง”ของสังขารทั้งหลาย

“สัญญา”คือเจตสิกหนึ่งที่ทำหน้าที่ประพุดติอยู่ใน “สัมปชัญญะ” แล้วจึงจะตกผลึกลงเป็น“ปัญญา”เป็นต้น

ดังนั้น สัพพโลเก อนภิวตสัญญาที่ดี ก็คือ สัญญา ก็ต้องทำหน้าที่กำหนดหมาย“รู้”ความน่าเพลิดเพลิน (ภิวต) ความน่ายินดี(ภิวต)ในโลกที่มีมากมายหลากหลาย สุดเหลือกำลังจะกล่าวถึงได้หมด ที่หลอกคนให้หลงจนเฝ้า ทั้งที่“น่ายินดี-น่าเพลิดเพลิน”ชนิดเป็นกุศลสร้างสรรค์ ก็ทำให้ คนหลงจนเฝ้าได้ เพราะความยินดีหรือเพลิดเพลินนี้ แม้ ในกุศลแถมมากเกินกว่าควรก็เป็น“โทษ”ได้แล้ว อย่าวัวไปถึง เพลิดเพลินยินดีในอบายทั้งหลายทั้งหล่นเลย ซึ่งทุกวันนี้ มันมีมากกว่ากุศलयิ่งนักกว่านักที่คนไม่รู้เท่าทันมันว่า“มันเป็น อบาย” ทำลายสังขม ทำลายโลกอยู่ไม่รู้กี่เท่าต่อกี่เท่า

จึงต้องกำหนดรู้ว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงในโลกนั้น มัน ไม่มีอะไรน่ายินดี(สัพพโลเก อนภิวตสัญญา)ให้เห็นจริงให้ได้

ดังนี้ จึงต้อง“รู้แจ้งโลกและธรรม”ให้แท้ และลึกซึ้ง ไม่เช่นนั้นก็จะตกเป็นปฏุชนผู้“ตาย”จมอยู่ใน“โลกีย์”ไม่มีพื้น

สัพพสังขารสฺ อภิวตสัญญาที่ดีตาม ก็ต้อง“สัญญา” คือ ต้องกำหนดหมายรู้ความไม่แปรปรวน(อนิฏฐ)ในสังขาร ทั้งปวง ไม่ว่าจะสังขารนั้นจะเป็นสังขารอย่างกุศลหรือสังขาร อย่างอกุศล หรือแม้แต่สังขารที่เราต้องอาศัยในชีวิตที่ยังอยู่ เราก็ต้องรู้จักอนุโลม-ปฏิโลมอย่างสมเหมาะสมสมควร และ ที่สุดเราก็หมดความยึดมั่นถือมั่น แต่ก็จะ“สมาทาน”ในส่วน ที่ต้องอนุโลมตามกาละที่ยังไม่ทำกาละ จนที่สุดแห่งที่สุด “สังขารทั้งหลายล้วนไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่ใช่ตัวตน” เราก็ จะบรรลุด้วย“วิมุตติญาณทัสสนะ”อย่างแจ่มจบ

ดังนั้น เราต้อง“ดับสังขาร”(นิโรธ) หรือจะ“ไม่สังขาร” (อสังขาร)บ้าง หรือต้อง“ประกอบสังขาร”(สสังขาร)บ้าง หรือต้อง “สังขารให้ยิ่ง”(อกสังขาร)บ้าง กระทั่งที่สุดเป็น“วิสังขาร”(อยู่เหนือ สังขารแล้ว ไม่สังขารก็ได้) แต่ถ้าสังขารก็สังขารได้อย่างเป็นกุศลที่ (พิเศษ) หรือถ้าเป็นของพระพุทธเจ้าก็เป็น“อิทธากสังขาร”(การ สังขารที่พิเศษเยี่ยมยอดสุดหาที่เปรียบมิได้,การบันดาลด้วยฤทธิ์)

สัญญาสุดท้ายใน“สัญญา ๑๐” อานาปานสติ ซึ่งนับ เป็น“สัญญา”ด้วยนี้ ทั้งๆที่ไม่มีคำว่า“สัญญา”อยู่ในคำว่า “อานาปานสติ”เลย แต่ในชีวิตที่ยังมี“ลมหายใจเข้า(อานา)-

ลมหายใจออก(อาพาณะ)”ก็ต้อง“สัญญา”อย่างสำคัญทีเดียว เพราะคนที่ไม่เข้าใจว่า ในชีวิตปกติของคนทุกคนที่ยังไม่ตาย ยังมี“ลมหายใจเข้า(อานา)-ลมหายใจออก(อาพาณะ)”อยู่นั้น จะต้องใช้“สติ”ควบคุมตนทั้งนั้น แล้วก็มีการยกสังขมอยู่ใน สังขม ไม่ให้“กิเลส”ของตนแสดงตัวออกมาเต็มที่ เท่าที่ ตนมี“สติ”ควบคุม”ได้ และมี“สติ”รู้ว่า ควรจะแสดงออก ขณะนั้นๆแค่นี้เหมาะสมควร ตามภูมิปัญญาของตน

“สัญญาตญาณ” ยิ่งยงนี้สัตว์โลกะระดับมนุษย์มีอยู่แล้ว เป็นสามัญ แม้สัตว์เดรัจฉานหลายชนิดมันก็มีความละเอียด ต่ออารมณ์ดิบๆสุดๆที่เกิดจากเหตุคือราคะและโทสะกันแล้ว ตามลำดับแห่งสัตว์ที่เจริญพัฒนาขึ้นในธรรมชาติของโลก โดยเฉพาะมนุษย์รู้ดีกว่าสัตว์เดรัจฉานในเรื่องนี้

ดังนั้นความมี“สติ”ของสัตว์โลกเป็นเรื่องสำคัญมาก ในความเป็นสัตว์โลก สัตว์เดรัจฉานมันก็ใช้“สติ”ตามปัญญา ของมันดำเนินชีวิต แต่มันไม่รู้ความสำคัญของ“สติ” มันจึง ไม่มีการเรียนรู้และฝึก“สติ”เพื่อสร้างสัมปชัญญะและปัญญา

เพราะ“สติ”คือ“ความรู้ตัว” แล้วมันจะมี“สัมปชัญญะ และปัญญา”ทำงานต่อเนื่องไปเป็นสามัญ ปัญญาสัตว์ตัวใด มี“ความรู้”และ“กำลัง”เท่าใดก็จะสั่งการประพุดติตนตาม กำลัง(ของปัญญา)และ“ความรู้”(ภูมิธรรม)ของสัตว์นั้นๆตามที่มี นี้คือ สามัญสัตว์โลกทุกชนิดพึงเป็นอยู่

“ปัญญา”จะเป็นกำลังสั่งการให้สัตว์นั้นๆประพุดติไป ตามความมีปัญญาคือ“ความรู้”ที่เป็นภูมิธรรมของสัตว์นั้นๆ ถ้า“ปัญญา”รู้อะไรดีได้มาก และมีกำลังมาก ก็สามารถ ควบคุมให้สัตว์นั้นทำดีนั้นได้มาก ถ้า“ปัญญา”แม้จะรู้ว่า อะไรดีมาก แต่ถ้า“กำลังของปัญญา”(ปัญญาหรือปัญญาพล) มีไม่มากพอ ก็ทำดีตามที่รู้ไม่ได้เลย หรือไม่ได้มาก เท่าที่ควร หรือทำไม่ได้เต็มตามที่ประสงค์จะทำ

“ปัญญา”จึงเป็นทั้ง ความรู้ เป็นทั้งกำลัง(อินทรีย์ ถ้าสูงถึงที่สุดเรียกว่าพล)ที่ช่วยมนุษย์ให้เจริญแน่ถ้าสัมมาทิฎฐิ แต่ถ้า“ความรู้”นั้นมิจฉาทิฎฐิก็ช่วยให้มนุษย์เสื่อมแน่ๆ

การจะเกิด“ปัญญา”ที่มีความเจริญทั้ง“ความรู้” และ เจริญทั้ง“กำลัง”จึงต้องเรียนรู้ฝึกฝนเสริมสร้างขึ้นด้วยตนเอง อย่างมี“สัมมาทิฎฐิ” ซึ่งศาสนาพุทธมีทฤษฎีที่ สัมมาแห่งจริง ซึ่งการปฏิบัติธรรมตามแบบพุทธที่สัมมาทิฎฐิ อาตมา

ก็พยายามอธิบายตามภูมิของอาตมา ด้วยความมั่นใจว่า **“สัมมาทิฏฐิ”** มาตลอดเวลาที่ทำงานศาสนา ขอภัยที่ต้องพูดความจริง แน่نونผู้ไม่เห็นด้วยย่อมมีอยู่ ห้ามหรือบังคับกันไม่ได้ อาตมาก็ขออธิบายพุทธธรรมด้วยความจริงใจไปตามภูมิของอาตมา ซึ่งอาตมาไม่เคยมีเจตนาร้ายใดๆเลย แม้จะมีผู้ต่อต้าน ต้าว่าอาตมา หรือถึงขั้นตั้งตนเป็นศัตรู แม้ถึงขั้นจัดการโค่นทำลายอาตมา อาตมาก็ไม่เคยเลยที่จะรู้สึกเกิดความเป็นศัตรูกับผู้ใด นับตั้งแต่ทำงานศาสนามาตลอดกว่า ๔๐ ปีแล้ว เพราะเข้าใจเขา และเห็นใจเขาด้วยว่า เขาก็รักพุทธศาสนา และเขาก็เชื่อว่าอาตมาจะทำให้พุทธศาสนาเสียหาย มันเป็นความเห็นความเชื่อที่ฝังใจเขามานานแล้วว่าพุทธที่ถูกนั้นต้องเป็นตามที่เขาเชื่อ เขาไม่ยอมให้ใครมาเห็นผิดไปจากที่เขาเชื่อ ซึ่งจิตของเขาที่เป็นกุศลนะ เขาไม่ได้เสแสร้ง คนที่เชื่อเช่นนี้มีมากกว่ามากด้วย อาตมามารู้อยู่อาตมาก็เห็นใจเขาจริงๆ แต่สุดท้ายสิ่งที่เลื่อง อาตมาก็เชื่อแบบอาตมาเช่นกัน อาตมาก็ไม่ยอมให้ใครหลงผิดเช่นกัน มันก็เป็นอยู่อย่างนี้แหละ เป็นนานาสังวาส ต่างคนต่างเห็นไปคนละแบบ ต่างกันแน่ พระพุทธเจ้าจึงห้ามไม่ให้ถือสากัน

นานาสังวาส เป็นเรื่องสุดวิสัย พระพุทธเจ้าจึงบัญญัติธรรมวินัยนี้ไว้ให้อย่างสุดวิเศษ คึกษาดีๆและปฏิบัติให้ถูกเถิด สุดลึกซึ้งในพระปัญญาธิคุณ-กรุณาธิคุณยิ่งแล้ว

ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าสัมบูรณ์จริงๆ เรื่องของการสร้างปัญญาให้มีทั้ง **“ความรู้”** และมีทั้ง **“กำลัง”** ดังที่อาตมากล่าวมานั้น ก็มี **“สัญญา”** นี้แหละเป็นนามขั้นธัตว์สำคัญที่นักปฏิบัติจะต้องใช้ฝึกเพื่อให้เกิดเป็น **“ปัญญา”** เกิดเป็น **“วิมุตต”**

“สัญญา ๑๐” เป็นต้นที่นำอธิบายผ่านมานั้น หากได้ฝึกตามนั้นอย่าง **“สัมมา”** ก็จะเกิดผลสัมฤทธิ์พัฒนาขึ้นเป็นทั้งในส่วนที่เป็น **“ความรู้”** และทั้งในส่วนที่เป็น **“กำลัง”** ของ **“ปัญญา”** ตามความเจริญของสังขารธรรม

กำลังของปัญญา ปัญญาพลจะมีประสิทธิภาพเป็นฤทธิ์เป็นอำนาจสามารถ **“เผา”** (เผา) สามารถ **“ประหัตประหาร”** (ปรหต) สิ่งที่ร้อนร้ายแองกาจมากในจิตคนจนเรียกกันว่า **“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”** ได้เด็ดขาดจริง นี่เป็นความตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ฤทธิ์หรืออำนาจที่จะเป็น **“เครื่องเผา”** ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะได้นั้น ต้องเป็น **“ไฟกองใหญ่หรือไฟที่มีฤทธิ์ยิ่งกว่าไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”** สิ่งพิเศษนี้เรียกในภาษาบาลีว่า **“ฉาน”** ที่แปลว่า **ไฟ** หรือ **กองเพลิงใหญ่**

การสร้าง **“กองเพลิงใหญ่หรือไฟ”** ที่มีฤทธิ์สามารถ **“เผาไหม้”** ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะได้นั้น จะต้องปฏิบัติให้ **“จิต”** ของผู้ปฏิบัติตนเองเกิดเป็น **“ฉานหรือกองเพลิงใหญ่”** ที่มีฤทธิ์เหนือกว่าไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะให้ได้

ผู้จะทำได้สำเร็จก็ต้อง **“สัมมาทิฏฐิ”** จริงๆ

ลัทธิใดหรือใครก็ตามที่ยัง **“มีฉนทิฏฐิ”** ในความเป็น **“ฉาน”** หรือเข้าใจความเป็น **“ฉาน”** ผิดๆอยู่ ก็จะปฏิบัติ การสร้าง **“ฉาน”** ด้วยการ **“เพ่ง”** สิ่งใดสิ่งหนึ่งให้แน่วแน่ที่เรียกกันว่า **“กสิณ”** เพื่อให้ **“จิตสงบ”** เรียกว่า **“ทำฉาน”**

แต่การสร้าง **“ฉาน”** ของพระพุทธเจ้า นั้น คือ การสร้าง **“ปัญญา”** ให้มีกำลัง (อินทรีย์, พละ) สามารถ **“เผา”** (เผา, ฉนเปติ) ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะได้สำเร็จ

ดังนั้น การสร้าง **“ฉาน”** จึงเป็นการสร้าง **“ปัญญา”** โดยแท้ ไม่ใช่การสร้าง **“ความสงบให้แกจิต”** เป็นมหาสำคัญหลัก แต่เป็นการสร้าง **“ปัญญาให้มีกำลังชนิดพิเศษ”** ที่สามารถถึงขั้น **“เผา”** (เผา, ฉนเปติ) หรือ **“ประหาร”** (ปรหต) “กิเลส” ที่ร้อนร้ายดับสนิทเด็ดขาดได้อย่างวิเศษ **“กำลังปัญญา”** ที่เป็น **“ไฟหรือกองเพลิงใหญ่”** พิเศษนี้แหละที่เรียกว่า **“ฉาน”**

พระพุทธพจน์ที่ยืนยันความเป็นจริงนี้ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๕ ว่า **“ฉนาย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่มีปัญญา ปัญญา ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่มีฉาน ฉานและปัญญามีอยู่ในผู้ใด ผู้ใดนั้นแล อยู่ในที่ใกล้นิพพาน”** (นตถิ ฉนัง อปัญญาส ปัญญา นตถิ อฉนยโต ยัมหิ ฉนัญจ ปัญญา จ ส เว นิพพานสันติเก) ในชั้นนี้ทั้ง ๕ ของมนุษย์นั้น **“สัญญา”** นี้แหละที่เป็นตัวบทบาทที่ต้องทำงานสำคัญมาก

สัญญา คือ **การกำหนดรู้** และ **ความจำไว้**

ปริณญะยยะ คือ **ควรกำหนดรู้** หรือ **พึงกำหนดรู้**

ปริณญา คือ **รู้รอบ**

เช่น ภาวะ “ทุกข์” พระพุทธเจ้าตรัสว่า **“ควรกำหนดรู้”** (ปริณญะยยะ) หรือภาวะ “กามคุณ ๕” พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า **“ควรกำหนดรู้”** (ปริณญะยยะ) ภาวะ “เวทนา ๓” พระพุทธเจ้า

ก็ตรัสว่า “ควรกำหนดรู้”(ปริญาญะ) ภาวะ“ตถตา ๓”พระ
พุทธเจ้าก็ตรัสว่า “ควรกำหนดรู้”(ปริญาญะ) ภาวะ“นามรูป”
พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า “ควรกำหนดรู้”(ปริญาญะ) เป็นต้น
เมื่อสิ่งใด“ควรกำหนดรู้”(ปริญาญะ) ก็พากเพียร

ฝึก“การกำหนดรู้”(สัญญา)ภาวนานั้น ให้รู้กระทั่งบริบูรณ์ให้ได้
ครั้งลงมือปฏิบัติ“กำหนดรู้”(สัญญา)มีความสามารถ
ขึ้น จนกระทั่ง“รู้”นามธรรมภายในได้ ก็เกิดเป็น“ความรู้”
(ปัญญา)ที่เรียก“ความรู้”ขึ้นว่า“ญาณปริญา”(รู้รอบสิ่งที่จะต้อง
ต้องรู้นั้นครบครันแล้ว) ซึ่งก็คือ “ความรู้”เดียวกันกับ
“ญาณ ๑๖”ข้อที่ ๑ ด้วย เรียกว่า “นามรูปปริจเฉทญาณ”
หมายความว่า ความรู้ที่สามารถกำหนดรู้“จิตในจิต”ของตน
ซึ่งเป็นความรู้ถึงขนาดกำหนด“จิตลักษณะหนึ่ง”ได้ว่าเป็น
“ตัวที่ถูกรู้”เรียกว่า“รูป” และมี“จิตอีกลักษณะหนึ่ง”
ที่เป็น“ตัวทำหน้าที่รู้หรือตัวความรู้”เรียกว่า“นาม”

ซึ่งผู้ปฏิบัติผู้ที่มีความสามารถเกิด“ญาณ”หรือเกิด
“ความรู้”ถึงขั้นแยกจิตหรือแยกนามธรรมออกเป็น ๒
สภาพ ได้แก่ “สิ่งที่ถูกรู้”(รูป) ซึ่งเป็นนามธรรม เรียกว่า
“อุปาทายรูป” เช่น อารมณ์ของกามาวจร-รูปาวจร-อรูปา
วจร(เวทนาในเวทนา) และกามจิต-รูปจิต-อรูปรจิต(จิตในจิต)
และ“ตัวปัญญาหรือตัวที่ทำหน้าที่รู้”(นาม)ได้เป็นสมรรถนะ
มีอินทรีย์เพิ่มขึ้นๆ สูงขึ้นเป็นพละ อันเป็นกำลังของปัญญา
ที่เจริญขึ้นๆ สูงไปจนถึงที่สุด

แล้วจะต้องปฏิบัติเพื่อให้เกิด“ปัจจุยปริคคญาณ”
ซึ่งหมายความว่า ความรู้ที่มีประสิทธิภาพเจริญยิ่งขึ้นถึง
ขั้นสามารถรู้“นามธรรม”และแยกแยะกำหนดเหตุปัจจัย
ต่างๆ ได้มันแน่นลึกคมชัดเต็มถูกต้องสภาพ ไม่ว่าจิตในจิต
ไม่ว่าธรรมในธรรมของตน ที่มีอุปปัจจุยการกันและกันอยู่

และจะต้องมีความรู้ที่ลึกซึ่งละเอียดลออยิ่งขึ้นไป
ครบสมบูรณ์เป็น“สัมมสนญาณ” ที่หมายถึง การเรียนรู้จบ,
การพิชิต,การจับต้องของจริง นั่นก็คือ การสัมผัสจับต้อง
ความเป็น“ไตรลักษณ์”ของทั้งรูปทั้งนามที่มีอยู่ใน“กามภพ
-รูปภพ-อรูภพ”ครบครันแห่งละทุกความเป็นจริงสูงสุด

ซึ่งจะต้องมีธัมมวิจย(ความคัดเพ้นธรรมหรือสอดส่อง
สืบค้นธรรม)ที่เจริญถึงขั้นสัมโพชฆณค์(หน่วยแห่งความตรัสรู้
พร้อมทั้ง ๗ องค์ ได้แก่ สติ,ธัมมวิจย,วิริยะ,ปีติ,ปัสสัทธิ,สมาธิ,

อุเบกขา) จึงจะเกิดเป็น“ความรู้”(ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญา
พละ)ไปตามลำดับ ที่เรียกว่า ญาณปริญา(รู้รอบสิ่งที่จะต้อง
รู้นั้นครบครันแล้ว)-ไตรณปริญา(รู้รอบสิ่งที่จะต้องแยกแยะ
พิจารณาไตร่ตรองรู้และตัดสิน)-ปทานปริญา(รู้รอบสิ่งที่จะต้อง
ประหารนั้นแล้ว) จนกว่าจะถึงที่สุด

ที่ ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑
ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบ
ไปแล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑
ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา
“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล
จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม
เต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆ พอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่าง
พัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
กันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา
อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น“ธาตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ
เห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“ธาตุ” เกี่ยวกับ
“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ
“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละ
นิยามกัน แยกไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย
ละเอียด ลึกซึ้งอย่างล้ำคณูทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ *บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน* ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า*การกระทำของคน* อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น“**ทรัพย์ของตนๆ**”(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラบา“ปรีนิพพาน”ทีเดียว เพราะ“**กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน**”แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก“กรรม”หรือ“การกระทำ”ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม“กรรม”ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี“**วิบาก**”(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น“**พลังหรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น“**บารมี**”จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“**อำนาจพิเศษ**”ตามนัยดังกล่าวนี้**นี่เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่“**อำนาจของขาตาน**” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง“**กรรมวิบาก**”อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี“**ผลบุญ**”ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี“**อำนาจพิเศษ**”หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี“**พระเจ้า**”ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก“**พระเจ้า**”อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี“**พระเจ้า**”บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี“**ผลบาป**”ของตนจริง ก็จะมี**ขาตาน-ผีร้ายหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง“**ผลบาป**”ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่

นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า“**เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า**” ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่“**พระเจ้าลงโทษ**” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง“**อำนาจขาตาน**”ต่างหากชนะ“**พระเจ้า**”]

“**กรรม**”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนั้นทีเดียว ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนั้นเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“**กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ**”[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้อธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า *กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด* *ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง* “**กรรม**” *ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น“ชาติริเริ่มตัวริ”ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ “กรรม”* สั่งสมเป็น“**วิบาก**” (ผลของกรรม) นับเป็น“**มโนกรรม**”แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแห่งของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า“**กัมม**”ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “**กรรม**”ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ“**กัมมัตสกะ**”หรือ“**กัมมัตสโกมทิ**”และ“**กัมมทายาโท**”ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ“**กัมมโยนิ**”ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง“**กัมมพันธ**”จบไปอีก ตอนนี้อีกกำลังอธิบายถึง“**กัมมปฏิสรโณ**” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ“**กรรมทั้ง ๕**” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย“**กัมมปฏิสรโณ**”ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ **โปรดอ่านต่อได้เลย**]

“**ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน**” ก็คือ“**จรณะ ๑๕**” ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕ (จรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง“**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“**กัมมัตสกะ**” อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“**กัมมปฏิสรณะ**” ที่พึงแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่ได้ียวว่า “อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอล ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุฎสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้นไป และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน “ชาวโศก”ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีวะ ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่ค้าขายมัจฉาชีวะ เป็นต้น

การค้าขายมัจฉาชีวะ ๕ ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

คำที่จะทำในข้างไปข้างในที่นี้ก็คือคำว่า ภาพ กับ ภูมิ เพราะคนไทยส่วนใหญ่ไปมัวยึดกันอยู่แต่ว่า ทั้งคำว่า“ภาพ”และคำว่า“ภูมิ”นั้น หมายถึง แผ่นดินหรือโลก ซึ่งทั้ง“ภาพ”ทั้ง“ภูมิ”ที่ว่านี้ ไม่ได้หมายความว่าถึงแผ่นดิน หรือโลก ที่เป็นมหาภูตรูปดินน้ำไฟลมนั้นหรอก

“ภูมิ”ในที่นี้หมายถึง ความรู้ หรือชั้น ซึ่งเป็นชั้นหรือเป็นระดับของจิต จึงหมายเอา ชั้นชั้นของความรู้

ส่วน“ภาพ”ในที่นี้หมายถึงเอา โลกทางปรมาตม(จิตเจตสิก รูป นิพพาน) หรือ วัฏสงสาร ซึ่งหมายถึงความเป็นโลกของนามธรรม แปลว่า ความเป็นอยู่ของสัตว์ที่เป็นนามธรรม นั่นก็คือ ความเป็นสัตว์ของจิต(สัตว์โอปปาติกะ) ที่ยังเกิดๆดับๆ หรือยังไม่ดับสนิท ยังวนเกิดวนตายอยู่ ผู้ไม่มี“ภูมิ”ชั้นวิชชาจะยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงความเป็นสัตว์(สัตว์โอปปาติกะ) ต้องมี“ภูมิ”สัมมาทฤษฎีตามแบบพุทธจึงจะรู้จริงความเป็นสัตว์โอปปาติกะแล้วจึงจะสามารถดับความเป็นสัตว์ตายสนิทได้ เมื่อสัตว์ในภพนั้นตายสนิทสิ้นความเป็นสัตว์ “ภาพ”ก็ดับด้วย

ผู้สามารถ“ดับภาพ”ได้ได้ก็เป็นผู้มี“ภูมิ”อยู่เหนือ“ภาพ”นั้น เพราะสามารถ“ดับ”ความเป็นสัตว์ในภพนั้น เพราะความเป็นสัตว์“ดับ” ความเป็น“สัตว์”ก็ไม่มี“ชาติ”(ความเกิด)อีกแล้ว “ภาพ”จึงไม่มีไปด้วย

เพราะชาติดับภพก็ดับหรือภพดับชาติก็ดับ ฉะนั้นแล เช่น ผู้“ดับภพอาบาย”ได้สำเร็จ ก็เป็นผู้มี“ภูมิรู้ในความเป็นภพอาบาย”จริงอย่างดี และสามารถ“ดับภพ”นี้ลงได้แล้ว จึงมี“ภูมิรู้”ในความเป็นอาบายภพจริงอย่างดี และดับเหตุที่พา“เกิดเป็นสัตว์อาบายนันตายไป”ได้แล้ว สัตว์(ทางจิตวิญญาณ)ตายไปจาก“ภาพ”นั้น ความเป็น“ภาพ”นั้นของคนผู้นั้นก็“ไม่มี”แล้ว ก็เท่ากับ“ภพดับ”ไปด้วย คำว่า ความเป็นสัตว์นั้นตายสนิท “ภพดับ”ด้วยนี้ ไม่ใช่ไม่มี แต่เป็นเหตุปัจจัยตามปฏิจจสมุปปาทอย่าง สัมมาทิฐิแท้ๆ ทั้งสัมมาปฏิบัติด้วย

กล่าวคือ สัตว์โอปปาติกะนั้น คือ จิตที่เป็นกิเลสตัณหาอุปาทาน ซึ่งเป็น“ตัวเหตุ”แท้

ดังนั้น ถ้าใครกำจัด“ตัณหา”ที่เป็น“เหตุ”ให้เกิด อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์ (เวทนา)จน“ดับสนิท”สิ้นซากได้ “ตัณหา”ดับ “อุปาทาน”ก็ดับ “ภาพ”ก็ดับ “ชาติ”ก็ดับ โสกะ ปริเทวะ ทุกะ โทมนัส อุปายาส ดับหมดสิ้น อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์ คือ “สัตว์โอปปาติกะ”ตัวสำคัญเท่านั้นเกิดจาก“ตัณหา”ที่เป็นทุกขสมุทัยอริยสัง(เหตุแห่งทุกข์อริยสัง) เมื่อกำจัด“เหตุ”ตัวนี้ได้สำเร็จจนกระทั่ง“ดับสนิทหรือตาย”ได้แท้ “ภาพ”จึงดับไปด้วยจริง

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

● เห็นคนอื่นเขาเก่ง
อวดเบ่งซ้าก็แน่
ทำเลียนแบบหลงแท้
ย่ำแย่อย่อยยับตาย

“ประชาชนของผม”

หลงว่าซ้าแน่

(กัณฑ์ชาดก)

มีอยู่คราวหนึ่ง เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวัน
มหาวิหาร มีป่าไผ่อันร่มรื่นสงบเงียบที่พระเจ้าพิมพิสารถวายเป็นสังฆาราม
(นับเป็นวัดแรกในพระพุทธศาสนา) ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากพระนครราชคฤห์
คราวนั้นพระศาสดาทรงสดับว่า

**“พระเทวทัตหลงตัว ได้ทำเลียนแบบอย่าง
พระผู้มีพระภาคเจ้า”**

จึงตรัสแก่หมู่สงฆ์

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เทวทัตได้ทำเลียนแบบ
เรา แล้วถึงความพินาศ มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้
เมื่อกาลก่อน เทวทัตก็เคยเลียนอย่างเรา จนต้อง
พินาศวอดวายมาแล้ว”

ทรงได้นำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่า

ในอดีตกาล ณ ป่าหิมพานต์ (ป่าหนาว
แถบเหนือของอินเดีย) มี**นกหัวขวานตัวหนึ่ง**ชื่อ
ขทิวรนิยะ ทำรังอยู่ในโพรงไม้แห่งหนึ่ง มักเที่ยว
หาอาหารกินใน**ดงไม้ตะเคียน** ซึ่งเป็นต้นไม้มีแก่น
และเนื้อไม้แข็ง นกขทิวรนิยะชอบไต่ไปตามต้น
ตะเคียน แล้วใช้ปากเจาะต้นไม้ด้วยเสียงดังมาก
หาแมลงกินดำรงชีวิตอยู่

วันหนึ่ง มี**นกหัวขวาน**ชื่อ **นกกันทลกะ** เป็น
สหายของนกขทิวรนิยะ ซึ่งเที่ยวหากินและอาศัย
อยู่ใน**ดงไม้ทองกลาง**ที่เป็นต้นไม้ไม่มีแก่น ได้มา
เยี่ยมเยียนถึงที่อยู่

นกขทิวรนิยะจึงดีใจยิ่งนัก ที่สหายของตนมา
หา ก็เลยพานกกันทลกะเที่ยวไปในดงตะเคียน
แล้วใช้ปากเคาะลำต้นตะเคียน เจาะหาหนอน
แมลงจากต้นไม้ นั้น เอามาเลี้ยงต้อนรับสหาย
อย่างเต็มที่

นกกันทลกะก็ได้จิกกินหนอนแมลงตัวแล้ว
ตัวเล่าอย่างเอร็ดอร่อย แต่...ฉับพลันทันใดนั้น ก็
บังเกิดความถือดีขึ้นมาอย่างแรงว่า

**“นกขทิวรนิยะก็เป็นนกหัวขวาน แม้เราก็
เป็นนกหัวขวาน แล้วทำไมเราต้องอาศัย
อาหารที่เขาหามาให้ด้วยเล่า เราเองก็สามารถ
หาอาหารในดงไม้นี้ได้”**

เมื่อเกิดความถือดี จึงอวดเก่ง เอ่ยปากกับนก
ขทิวรนิยะทันที

“สหายเอ๋ย ท่านอย่าลำบากเลย เรานี้แหละ
จะหาอาหารกินในป่านี้เอง”

ได้ยินอย่างนั้น นกขทิวรนิยะก็รีบบอกสหาย

ให้รู้ถึงความแตกต่างว่า

“ปกติท่านหากินอยู่ในดงไม้ทองกลาง ซึ่งเป็น
ต้นไม้ไม่มีแก่น ย่อมเจาะลำต้นไม้ได้ง่าย แต่
นี่เป็นดงไม้ตะเคียน ซึ่งเป็นต้นไม้มีแก่น มีเนื้อไม้แข็ง
ยากที่จะเจาะได้โดยง่าย หากท่านจะทำอย่างนั้น
เรารู้สึกไม่สบายใจเลย”

ยิ่งฟังอย่างนั้น นกกันทลกะก็ยิ่งเกิดจิตถือดี
ใหญ่ โพล่งออกไปอย่างรวดเร็ว

“แล้วเราไม่ใช่เกิดเป็นนกหัวขวานดอกหรือ”

โดยไม่รอช้า ไม่เชื่อคำเตือนของสหาย ก็
ผลุนผลันบินไปเกาะที่ต้นตะเคียน ใช้ปากเคาะหา
ดูก่อน เมื่อพบตรงจุดที่ต้องการเจาะแล้ว ก็ง้าง
หัวออก กระแทกปากใส่ต้นตะเคียนสุดแรงเกิด

ปรากฏว่า...**ปากของนกกันทลกะหักไปทันที**
หัวกระแทกต้นไม้อย่างแรงจนแตก **สมองถูก**
กระทบกระเทือนหนัก ไม่อาจเกาะอยู่บนต้นไม้ได้
ต้องร่วงหล่นลงสู่พื้นดิน

นกขทิวรนิยะเห็นเหตุการณ์เป็นอย่างนั้น รีบ
บินลงไปดูสหายของตนที่พื้นดิน ได้ยินแต่เสียง
เพ้ออย่างแผ่วเบาของสหายว่า

**“นี่มันต้นไม้อะไรกัน...มีใบละเอียด...มีหนาม
...เราแค่เจาะที่เดียวเท่านั้น...ทำไมหัวแตกได้”**

สิ้นสุดคำเพ้อ นกกันทลกะก็ถึงแก่ความตาย
ตรงนั้นเอง

นกขทิวรนิยะจึงบังเกิดความสังเวช เตือน
สำนึกให้ได้คิดว่า

**“นกหัวขวานตัวนี้หลงตนนัก เคยแต่เจาะ
ต้นไม้แห่งที่ไม่มีแก่น ภายหลังเมื่อมาได้เจาะ
ต้นตะเคียนที่เป็นไม้แก่น ก็ถึงกับหัวแตกสมอง
ถูกทำลายในทันที”**

พระศาสดาทรงนำชาดกนี้มาแสดงแล้ว ตรัสว่า

**“นกกันทลกะในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระเทวทัต
ในบัดนี้ ส่วนนกขทิวรนิยะก็คือ เราตถาคตในบัดนี้”**

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๖๙

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๓๑๗)

● ฟาร์มสาธิต

เด็กสัมผัสกับธรรมชาติจะอยู่ยากกว่าอยู่ข้างนอก
ที่ว่ายากก็เพราะต้องมากินมังสวิรัต
ถือศีลห้า ลดละอบายมุข

ความกล้าหาญ ทางจริยธรรมของสังคมไทย

สังคมไทยทุกวันนี้ นับวันก็ยิ่งเสื่อมมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะมีทั้งแหล่งอบายมุขต่าง ๆ นานา อีกทั้งคนในสังคมยังหลงวิ่งไปตามกระแสของทุนนิยมอย่างบ้าคลั่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องแฟชั่นหรือการกีฬาที่พากันหลงตามกันแบบผิด ๆ ซึ่งก็หาได้น้อยที่จะมีผู้ทำตัวเองให้สวนกระแสค่านิยมในสังคม หันมาตั้งใจปฏิบัติตนให้อยู่บนพื้นฐานของศีลห้า และนี่แหละคือสิ่งสำคัญที่สังคมไทยทุกวันนี้ตกต่ำลงเรื่อย ๆ เมื่อละเลยศีลห้า จึงหลงตกไปเป็นลูกน้องของเหล่าอบายมุขต่าง ๆ นานา ตกเป็นทาสของความโลภในลาภ ยศ สรรเสริญ

ฉันถือว่าตัวเองเป็นคนโชคดี โชคดีที่ได้เข้ามารู้จักกับชาวอโศก มีโอกาสมาเป็นเด็กนักเรียนลัมมาสิกขา ถึงแม้การมาเป็นเด็กลัมมาสิกขาอาจจะอยู่ยากกว่าอยู่ข้างนอก ที่ว่ายากก็เพราะเราต้องมาอยู่แบบเป็นเด็กกินมังสวิรัตื ถือศีลห้า ลดละอบายมุข แถมอยู่แล้วก็จะได้ฝึกขัดเกลากายตัวเอง ลดมานะอัตตาของตนเองซึ่งการที่จะมาฝึกลดละอบายมุขรวมไปถึงการมีศีลห้าเป็นพื้นฐาน ถือว่าเป็นการสวนกับกระแสทางสังคมไทย เรียกได้ว่าแค่เรายึดถือศีลห้าก็ถือเป็นความกล้าหาญทางจริยธรรมในสังคมไทยอย่างหนึ่ง

ทุกวันนี้จะหาคนมาทำในสิ่งที่สวนทวนกระแสของสังคมถือว่าหายาก เพราะนับวันก็ยังมีคนกล้าที่จะทำผิดได้โดยไม่อาย แต่คนที่ทำในสิ่งที่ติงกลับอาย คนเรามักจะชอบคิดว่าการทำดีนั้นทำยาก แต่ฉันกลับรู้สึกว่าการทำในสิ่งที่ดีนั้นทำได้ง่าย มันขึ้นอยู่กับใจของเราเองมากกว่า ก็เหมือนกับการที่เรามีศีลห้าและปฏิบัติตามศีลห้าโดยมีรายละเอียดว่า

- ข้อ ๑. ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่กินเนื้อสัตว์ ซึ่งคนข้างนอกเขาก็กินเนื้อสัตว์กัน
- ข้อ ๒. ไม่ลัก-ขโมย ไม่ขี้โกง ซึ่งคนส่วนมากมักจะลักเล็กขโมยน้อย โกงบ้านกินเมือง
- ข้อ ๓. ไม่ผิดฝ่าเขาเมียใคร มีผัวเดียว

เมียเดียวไม่ไปมีกิ๊ก หรือ หากเป็นไปได้ก็ถือความบริสุทธิ์

- ข้อ ๔. ไม่พูดปด พูดแต่สิ่งที่มีสาระ
 - ข้อ ๕. ไม่เสพหรือติดในอบายมุขต่าง ๆ
- ถ้าเราทุกคนมาถือศีลห้าประพฤติติ ปฏิบัติดีก็ถือเป็นความกล้าหาญทางจริยธรรม คนเราสามารถฝึกฝนตนหัดเป็นคนกล้าหาญทางจริยธรรมได้ เพียงแค่เราตั้งตนอยู่บนหลักพื้นฐานของการมีศีลห้า ไม่ให้หลงไปตามกระแสของเหล่าอบายมุขที่อยู่รอบตัว แค่อึดหลักในการไม่กินเนื้อสัตว์ ต่อให้เราไปกินข้าวกับญาติพี่น้อง ถึงเขาจะกินเนื้อแต่เรากล้าที่จะปฏิเสธอย่างสุภาพว่าเรากำลังพากเพียรฝึกฝนตน ขออนุญาตไม่กินเนื้อสัตว์ แบบนี้ก็ถือเป็นความกล้าหาญทางจริยธรรมแล้ว ไม่ใช่มีเพียงเรื่องนี้อย่างเดียวแต่ยังมีอีกมากมายแค่เรารู้ว่าสิ่งไหนไม่ดี แล้วเราไม่ทำนี่ก็คือความกล้า

จะว่าไปแล้วความกล้าหาญทางจริยธรรมในสังคมไทย ฟังดูก็เหมือนกับว่าทำยาก แต่ถ้าเราศึกษาจนเข้าใจ ติความหมายของมันออกเราก็จะรู้ว่าไม่ได้ยากอย่างที่คิด ถ้าเราไม่เข้าใจเราอาจถามผู้ใหญ่ถามผู้รู้ซึ่งท่านจะแนะนำให้ออกคิดแก่เราเพื่อนำไปปฏิบัติได้

คนเราถ้าคิดจะทำในสิ่งที่ดีอย่างเดียวกันก็ไม่พอ แต่เราจะต้องลงมือปฏิบัติด้วยความดีจึงจะเกิดสมบุญผล

การที่เรากล้าที่จะทำในสิ่งที่ดีที่คนอื่นในเขาไม่ค่อยทำกัน ถ้าเขาหลงไปทำกันในสิ่งที่ผิด ๆ แต่เราสามารถชนะใจตัวเองได้ แล้วเลือกที่จะทำในสิ่งที่ดีอย่างเข้าใจยินดีเต็มใจ นี่คือผู้ที่มีความกล้าหาญทางจริยธรรมในสังคมไทย

ขออย่าเพียงแต่คิดที่จะทำในสิ่งที่ดี แต่เราต้องลงมือปฏิบัติด้วยถึงจะสำเร็จ

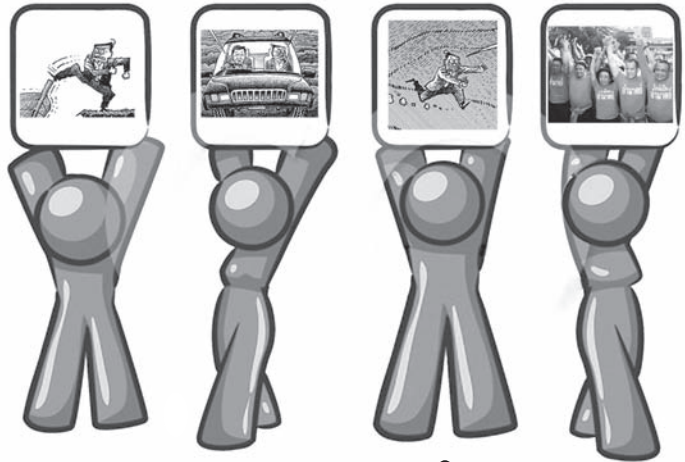
● น.ส.พาขวัญ กิตติธรรมคุณ (มัน) ม.๕
๓ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

โดย : ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์

ASTVผู้จัดการรายวัน

๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๕

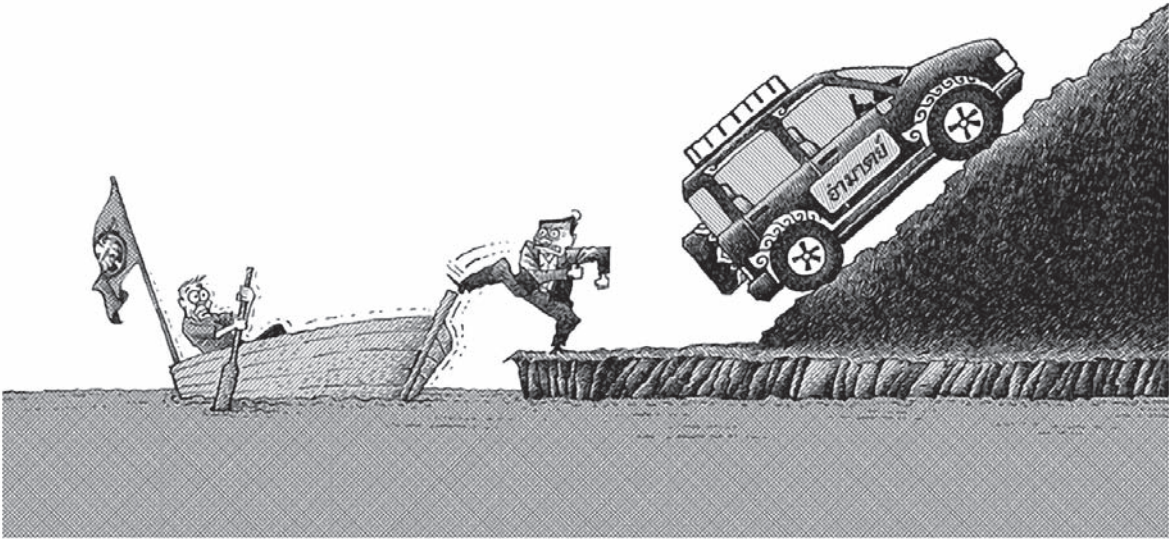
ส่งการ์ตูน ๔ ภาพนี้ ให้คนเสื้อแดงอ่าน !

ผลงานของ **บัญชา/คามิน** ในการเขียนการ์ตูนล้อเลียนทางการเมืองนั้น มีความแหลมคมทางการเมืองและภาพที่คมชัดน่าประทับใจเสมอมา การนำเสนอเพียงภาพภาพเดียวที่สามารถจะอธิบายปรากฏการณ์ที่สลับซับซ้อนได้ถือเป็นเรื่องที่ยากมาก ต้องใช้ความสามารถและพรสวรรค์ในความคิดสร้างสรรค์ที่สูงมากดังตัวอย่างที่จะนำเสนอการ์ตูน **“แหลเพื่อพี”** ซึ่งลงในเว็บไซต์ www.manager.co.th และหนังสือพิมพ์ ASTV-ผู้จัดการ อยู่เป็นประจำทุกวัน

ภาพแรกเกิดขึ้นหลังจากเหตุการณ์เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ที่ทักษิณเรียกร้องให้หยุดการชุมนุมรำลึกของคนเสื้อแดง ต้องเดินหน้าปรองดองกับทุกฝ่ายเพื่อให้นักโทษชายทักษิณได้กลับบ้าน และถ้ายังชุมนุมขัดแย้งกันอยู่ก็จะทำให้นักโทษชายทักษิณไม่ได้กลับบ้าน นอกจากนี้ยังบอกด้วยว่าที่ผ่านมามีคนได้ประโยชน์ในความขัดแย้งซึ่งนักโทษชายทักษิณเรียกพวกนี้ว่า **“พ่อค้าอาวุธได้ประโยชน์”** และถึงกับกล่าวว่า **“ความบาดหมางและความขัดแย้งในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง ถ้ามองย้อนไปแล้วอยากเรียกว่าปัญหาอ่อนกว่าได้”**

ที่สำคัญคือนักโทษชายทักษิณเปรียบคนเสื้อแดงเหมือนเรือที่มาส่งนักโทษชายทักษิณถึงฝั่งแล้วต่อไปก็จะขึ้นรถเพื่อขึ้นเขา พี่น้องคนเสื้อแดงไม่ต้องจะแบกเรือตามมาขึ้นเขาไปทำไม?

๒๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ บัญชา/คามิน จึงได้เขียนปรากฏการณ์นี้ด้วยภาพการ์ตูนเพียงภาพเดียวว่าเหตุการณ์ครั้งนี้คือการ **“ถีบหัวเรือคนเสื้อแดง เพื่อขึ้นรถอำมาตย์ไปเสฟสุขบนเขา”** (ภาพที่ ๑)

ภาพที่ ๑: การ์ตูน ASTV-ผู้จัดการ ประจำวันที่ ๒๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ บัญชา/คามิน เหมือนจะรู้จักอุปนิสัยของนักโทษชายทักษิณ เป็นอย่างดี จึงได้เขียน “การ์ตูนตักคอก” เอาไว้ล่วงหน้าถึงการสนทนาของสารตีบั้งที่ได้ถามว่า “ไปถือหัวเค้่าส่งอย่างนั้น...ถ้าไปไม่ถึงจุดหมายตอนกลับมา เค้่าจะไม่ช่วยอีกนะ” ชายหน้าเหลี่ยมตอบด้วยใบหน้าที่เจ้าเล่ห์ว่า “โอ๊ย..คนพวกนี้เ้จะตาย กลับมา หลอกแป็บเดียว ก็ใช้ได้เหมือนเก้่า” (ภาพที่ ๒)

ภาพที่ ๒: การ์ตูน ASTV-ผู้จัดการ ประจำวันที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕ บัญชา/คามินอ่านสถานการณ์ล่วงหน้าก่อนเหตุการณ์จริงได้ถึง ๖ วัน เมื่อปรากฏความจริงว่าหลังจากที่ศาลรัฐธรรมนูญได้รับคำร้อง ๖ กรณีที่ยื่นให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า นักการเมืองฉีกรัฐธรรมนูญนั้นกระทำความผิดตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๘ หรือไม่ และมีคำสั่งให้ชะลอการลงมติวาระที่ ๓ ในการฉีกรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ เอาไว้ก่อนเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕ นักโทษชายทักษิณ ชินวัตร ได้วิดีโอลิงค์มายังอาคารอินเตอร์โดม เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕ ขอภัยในเหตุการณ์ที่พูดในวันนั้นโดยหลอกคนเลื้อยแดงในที่ชุมนุมด้วยเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นว่า เพราะ “สัญญาวันนั้นไม่ดี”

๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕ บัญชา/คามิน จัดให้อีกครั้งถึงภาพที่รถอำมาตย์ติดหล่ม โดยสารถึงบังพูดว่า “ใจเสาะจริง...รถติดหล่มนิดเดียว วิ่งกลับไปหาเรือแล้ว” โดยชายหน้าเหลี่ยมวิ่งไปหาเรืออย่างกระหืดกระหอบแล้วพูดว่า “หยุด!...อย่าเพิ่งไป วันนั้นผมไม่ได้ตั้งใจถีบหัวเรือคุณ” (ภาพที่ ๓)

ภาพที่ ๓: การ์ตูน ASTV-ผู้จัดการ ประจำวันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕

จากบรรยากาศที่เดี๋ยวจะประกาศรบกับอำมาตย์ เดี่ยวถีบหัวเรือคนเลื้อยแดงเพื่อขึ้นรถอำมาตย์ เดี่ยวจะกลับขึ้นมาเรือคนเลื้อยแดงมารบกับอำมาตย์อีกนั้น จึงยอมมีคำถามว่าเหตุใดแกนนำคนเลื้อยแดง จึงยอมทำตามเหตุการณ์เหล่านั้นสลัดกันไปมาได้หลายครั้งหลายหน คำตอบก็น่าจะเป็นภาพการ์ตูนของ บัญชา/คามิน ว่าคนที่เรียกตัวว่าเป็นไพร่ก่อนหน้านี้ วันนี้กลับมาเป็น อำมาตย์ เมียอำมาตย์ และ ไกล่ จะเป็นอำมาตย์ ที่เสพลุชกันหมดแล้ว (ภาพที่ ๔)

... แห่เพื่อผี บัญชา/คามิน

ไปสื่อผัดบัง?

ภาพที่ ๔: การ์ตูน ASTV-ผู้จัดการ เมื่อแกนนำเลื้อยแดงจากไพร่ไปเป็นอำมาตย์และเมียอำมาตย์ และ ไกล่เป็นอำมาตย์กันหมด

การ์ตูนชุดนี้น่าจะให้บทเรียนที่ต้องตั้งคำถามว่าธาตุแท้ของนักการเมืองนั้นยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองนั้นได้ประโยชน์สูงสุด และไม่สนใจว่ามวลชนจะรู้สึกอย่างไร เจ็บช้ำน้ำใจอย่างไร ไม่เคยรู้จักคำว่าเสียสละเพื่อประโยชน์ของมวลชน แต่กลับสนับสนุนให้มวลชนเสียสละแม้เอาชีวิตเข้าแลกเพื่อประโยชน์และอำนาจส่วนตน โดยอ้างประชาธิปไตยมาบังหน้า จริงหรือไม่?

“รู้เขารู้เรา แต่เต็มใจให้หลอก” จึงไม่ควรจะเป็นเพลงที่นักโทษชายทักษิณมาร้องเพื่อคร่ำครวญว่าตัวเองถูกอำมาตย์หลอก แต่ควรจะเป็นมวลชนคนเลื้อยแดงต่างหากที่ต้องร้องเพลงนี้ให้แกนนำคนเลื้อยแดงและนักโทษชายทักษิณได้ฟัง จริงหรือไม่?

๗

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

โดย ประสาท มีแต่้ม

๙ สิงหาคม ๒๕๕๓

ผู้จัดการออนไลน์

กระทรวงพลังงาน MINISTRY OF ENERGY

• ภาพอินเทอร์เน็ต

ปฏิรูปประเทศไทย : ถ้าไม่ปฏิรูปนโยบายพลังงาน ไม่สำเร็จ!

๑. คำนำ

ข้อบทความนี้อาจจะทำให้บางท่านรู้สึกว่าเป็นการทอนพลังของการปฏิรูปที่กำลังดำเนินการอยู่ในขณะนี้ แต่ผมขอเรียนว่า ไม่ใช่การทอนพลังครับ แต่เป็นการทำให้การปฏิรูปมีประเด็นที่เป็นรูปธรรม สัมผัสได้ชัดเจน สามารถปฏิบัติได้ง่าย รวดเร็ว เมื่อเทียบกับการปฏิรูปมหาวิทยาลัย ปฏิรูปการศึกษาที่ต้องใช้เวลานานกว่าจะเห็นผล

ผมได้ตรวจสอบประเด็นของการปฏิรูปของคณะกรรมการชุดที่คุณหมอบระเวศ วะสี เป็นประธานแล้วพบว่า ไม่มีประเด็นเรื่องนโยบายพลังงานเลย

บทความนี้จะนำเสนอให้เห็นว่า (๑) ทำไมจะต้องปฏิรูปนโยบายพลังงานในทันที (๒) จะปฏิรูปไปสู่อะไร และ (๓) ทำอย่างไร เริ่มต้นที่ไหนก่อน

๒. ทำไมจะต้องปฏิรูปนโยบายพลังงานในทันที

เรื่องนโยบายพลังงานไม่ใช่เป็นเดี๋ยวเดียว ๆ ที่จำเป็นสำหรับกิจกรรมมนุษย์ยุคปัจจุบัน แต่มันเกี่ยวข้องกับปัญหาความยากจน คนว่างงาน การทำลายแหล่งทำมาหากินของชาวชนบท รวมทั้งปัญหาโลกร้อนที่กำลังเป็นปัญหาแก้ไขไม่ตกของคนทั้งโลก

เพื่อความกระจ่างขึ้นผมขอขยายความเป็นข้อ ๆ ดังนี้

(๑) ค่าใช้จ่ายด้านพลังงานของคนไทยเรามาใหญ่โตมากเมื่อเทียบกับรายได้ประชาชาติ ในปี ๒๕๓๖ คนไทยใช้พลังงานคิดเป็นมูลค่าเพียง ๑๑% ของรายได้ประชาชาติ แต่เพียง ๑๕ ปีผ่านไป รายจ่ายด้านพลังงานกลับเพิ่มขึ้นเป็นเกือบ ๑๙% ในปี ๒๕๕๑

ข้อมูลนี้ไม่เพียงแต่ชี้ให้เห็นถึงขนาดของ

ปัญหาเท่านั้น แต่ได้ชี้ให้เห็นว่า ความรุนแรงของปัญหาได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วด้วย

(๒) แหล่งพลังงานฟอสซิลที่รวมศูนย์ (ซึ่งได้แก่น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ ถ่านหิน) ทำให้คนตกงานจำนวนมาก เฉพาะกิจการน้ำมันและกิจการไฟฟ้า (ที่มีขนาดถึง ๑๑.๑% และ ๔.๓% ของรายได้ประชาชาติ) พบว่ามีการจ้างแรงงานรวมกันไม่ถึง ๑% ของแรงงานทั้งประเทศ ตัวเลขนี้ได้คิดรวมเด็กที่ทำงานตามปั้มน้ำมันทั่วประเทศประมาณ ๒ แสนคนเข้าไปแล้ว

(๓) พลังงานไม่เพียงแต่เป็นต้นเหตุให้เกิดสงครามระหว่างประเทศ เช่น สหรัฐฯ บุกอิรัก เท่านั้น แต่ยังก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกับชุมชนของแต่ละประเทศอีกด้วย ระหว่างชุมชนด้วยกันเอง เช่น เชื้อนปากมูลเพื่อการผลิตไฟฟ้าได้ทำให้ประชาชนต้องอพยพกว่า ๑,๗๐๐ ครอบครัว ผลผลิตการประมงลดลง ๘๐% นอกจากนี้ชาวแม่เมาะ มาบตาพุด ชวาระยอง และ ชวาระนะ จังหวัดสงขลา ก็กำลังได้รับผลกระทบทางระบบหายใจ มะเร็ง ดังที่เป็นข่าวอยู่บ่อย ๆ คงไม่ต่างกันมากนักกับสงครามที่ใช้อาวุธที่มองเห็น

ปัจจุบันนี้ ทางรัฐบาลกำลังมีแผนการจะสร้างโรงไฟฟ้าถ่านหินขึ้นมาใหม่ถึง ๖ โรง ทั้ง ๆ องค์กรกรีนพีซพบว่า ถ่านหินเป็นเชื้อเพลิงที่สกปรกที่สุดในโลก ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ก็ชี้ชัดลงไปแล้วว่า โรงไฟฟ้าถ่านหินปล่อยก๊าซเรือนกระจกมากที่สุดในบรรดากิจกรรมทั้งหลายของมนุษย์

(๔) พลังงานฟอสซิลเป็นพลังงานที่พอค้าจำนวนน้อยรายสามารถผูกขาดได้ นอกจากจะทำให้ราคาสูงขึ้นอย่างไรเหตุผลแล้ว ยังก่อให้เกิดมลพิษต่อชุมชนท้องถิ่นจำนวนมาก เป็นการขยายช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจนมากขึ้น

จากรายงานการศึกษาของ UNDP หน่วย

งานเพื่อการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติ พบว่า ช่องว่างระหว่างคนรวยที่สุด ๒๐% แรกกับคนจนที่สุด ๒๐% ล่างสุดของประเทศไทยห่างกันถึง ๑๓-๑๕ เท่า ในขณะที่ของประเทศเพื่อนบ้านอยู่ระหว่าง ๙-๑๑ เท่า (ญี่ปุ่นและสแกนดิเนเวียเพียง ๓-๔ เท่า)

จากบทความเรื่อง The Battle for Thailand ของ Warren Bello พบว่า เพียงช่วง ๓๐ ปีของการพัฒนา (ในทศวรรษที่ ๑๙๖๐ ถึง ๑๙๙๐) ได้ทำให้รายได้ของคนในภาคการเกษตรลดลงจาก ๑ ใน ๖ เหลือเพียง ๑ ใน ๑๒ ของภาคส่วนอื่น

เว็บไซต์ nationmaster.com ที่อ้างอิงงานศึกษาจาก ๑๔๑ ประเทศทั่วโลกพบว่า แหล่งน้ำจืดในประเทศไทยมีค่าออกซิเจนที่ละลายในน้ำเฉลี่ยต่ำที่สุดในโลกคืออยู่ในระดับที่ทำให้ปลารู้สึกเครียด นั่นแปลว่า ทั้งแหล่งอาหารโปรตีนและแหล่งรายได้ของชาวนาที่ต้องอดคัดัดขัดสนตามไปด้วย

แม้ว่าสาเหตุของปัญหาค่าออกซิเจนละลายในน้ำต่ำจะมาจากภาคอุตสาหกรรมและภาคคนในเมืองด้วย แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าภาคพลังงานก็มีส่วนสำคัญเป็นอย่างมาก

(๕) การรวมศูนย์กิจการพลังงานที่มีลักษณะผูกขาด ย่อมเพิ่มความเสี่ยงต่อโอกาสในการฉ้อราษฎร์บังหลวงได้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการคิดโครงการใหม่การหวังค่านายหน้าที่ดินการวางแผนที่ไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ รวมถึงการกำหนดราคาน้ำมันหน้าโรงกลั่นที่ประชาชนไม่มีอำนาจใด ๆ ไปต่อรอง ย่อมส่งผลกระทบต่อความไม่เป็นธรรมในสังคมที่สามารถล้มล้มได้

(๖) การจ้างคนให้มาทำงานเพื่อการประหยัดพลังงานก็เป็นอีกประเด็นที่คุ้มค่าการจัดการพลังงานนี้คือเหตุผล ๖ ประการที่เชื่อมโยงถึงกันหมด

ดังที่กล่าวมาแล้ว แต่ที่อยากจะเรียนย้ำอีกครั้งก็คือว่า มันมีขนาดใหญ่มากและเป็นรูปธรรมที่สามารถจับต้องได้จริง

๓. จะปฏิรูปไปสู่อะไร

ถ้าเราใคร่ครวญทั้ง ๖ ข้อที่กล่าวมาแล้ว เราก็สามารถทราบได้ทันทีว่า เราต้องหาแหล่งพลังงานอื่นที่มีคุณสมบัติตรงกันข้ามกับที่ได้กล่าวมาแล้วคือ (๑) ไม่สามารถผูกขาด (๒) ไม่ก่อกมลพิษทั้งระดับท้องถิ่นและระดับโลก (๓) มีการว่าจ้างแรงงานให้คนได้ทำกันเยอะ ๆ และ (๔) ไม่ยั่วน้ำลายของผู้ที่จ้องจะหากินกับโครงการขนาดใหญ่

แหล่งพลังงานที่ว่านี้คือ พลังงานแสงอาทิตย์ ลม ชีวมวล รวมทั้งการลงทุนเพื่อการประหยัดพลังงานด้วยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน่วยราชการ

หลายท่านอาจจะแย้งผมว่า “พูดแต่ทฤษฎี” ผมขอยกเพิ่มเติมเพื่อให้เห็นจริงดังนี้ครับ

ในช่วงปี ๒๕๔๕ ถึง ๒๕๕๒ ประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรปเขามีโรงไฟฟ้าชีวมวลที่ใช้ไม้พิน น้ำเสียขนาดเล็ก ๑ เมกะวัตต์เพิ่มขึ้นเกือบเท่าตัว และมีเป้าหมายให้ถึง ๑ หมื่นเมกะวัตต์ (มากกว่า ๑ ใน ๓ ของกำลังการผลิตที่ประเทศไทยใช้) ภายในปี ๒๕๕๖

คำถามก็คือ ประเทศไทยเรามีศักยภาพที่จะมีเชื้อเพลิงชีวมวลน้อยกว่าประเทศในยุโรปหรือ?

คำตอบคือไม่ ประเทศเรามีนาไร่จำนวนมหาศาล เฉพาะภาคใต้อย่างเดียวก็มีถึง ๕ แสนไร่ นอกจากนี้ยังมีต้นตอของยางพาราที่ต้องโค่นทิ้ง ๆ ทุก ๆ ๒๐ ปีอีก ๑๓ ล้านไร่

ผมประเมินอย่างคร่าว ๆ ว่า ทั้งอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราชที่จะสร้างโรงไฟฟ้าถ่านหินขนาด ๗๐๐ เมกะวัตต์นั้น มีความต้องการใช้

ไฟฟ้าเพียง ๖-๗ เมกะวัตต์เท่านั้น ถ้าใช้เชื้อเพลิงที่ชาวบ้านผลิตเองได้ในท้องถิ่น รายได้ก็จะตกเป็นของชาวบ้านประมาณหนึ่งร้อยล้านบาทต่อปี

ดีกว่าเอาถ่านหินนำเข้าจากต่างประเทศเพราะนอกจากเงินจะไหลไปต่างประเทศแล้ว ยังทำให้คนไม่มีงานทำ และทิ้งมลพิษไว้บ้านเราอีก

สำหรับกัณฑ์ลมทั่วโลกมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นถึงปีละ 31% แต่ประเทศไทยเรายังไม่มีเนื้อที่หนึ่งเลย ส่วนพลังงานโซลาร์เซลล์ทั้งเทคโนโลยีก็มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ในขณะที่เดียวกันต้นทุนถูกลงมากและกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็วเช่นเดียวกัน ชาวจากหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์บอกว่ากำลังจะมาลงที่ประจวบคีรีขันธ์ แทนโรงไฟฟ้าถ่านหินที่ชาวบ้านคัดค้าน

ก็ถือว่าเป็นข่าวดีนะครับ

๔. จะทำอะไร เริ่มต้นที่ไหน

ง่ายที่สุดและขอให้เริ่มจุดเริ่มต้นด้วยคือ ขอโอกาสให้กลุ่มคนที่ทำงานในเรื่องพลังงานที่ผมเสนอ (ซึ่งก็มีหลายกลุ่ม) ได้มีโอกาสใช้สื่อของรัฐเท่าเทียมกับกลุ่มพ่อค้าพลังงานที่โฆษณาอยู่ทุกวันว่า “ถ่านหิน...พลังงานสะอาด” หลังจากนั้นสังคมจะเป็นผู้ตัดสินเองว่าจะเดินทางไปทางไหน อย่างไร

๕. สรุป

ผมเห็นด้วยครับว่า การปฏิรูปประเทศไทยต้องทำพร้อมกันหลายด้าน และต้องไม่ทอนพลังกันเอง แต่ถ้าละเลยเรื่องนโยบายพลังงานซึ่งเป็นเรื่องใหญ่โต เร่งด่วน และเป็นรูปธรรมสัมผัสได้ชัดเจน แล้วผมไม่คิดว่าการปฏิรูปจะไปถูกทาง ถ้ามองจะเป็นการเสียเวลาเปล่าอย่างที่บางฝ่ายกล่าวถึง

ขอภัยที่ต้องขอสรุปอย่างตรง ๆ เช่นนี้ครับ **ข**

เวทีความคิด

• นายเอก ทวีเนียบ

ถูก (ของเขา) ทิ้งแผ่นดิน

“แพงทิ้งแผ่นดิน”

เป็นข้อกล่าวหาที่รัฐบาลยิ่งลักษณ์พยายาม ปฏิเสธ

ซึ่งคนทั่วไปก็รู้สึกว่าการแพงจริง ๆ แต่ก็ยังได้รับการปฏิเสธจากรัฐบาลยิ่งลักษณ์ว่า เป็นความรู้สึกทำนองคิดไปเอง จนกลายเป็นวลีที่สื่อมวลชน และพรรคฝ่ายค้านนำไปล้อเลียนต่าง ๆ นานา เวลาเกิดเรื่องไม่ค้อยตขึ้นก็จะบอกว่ารู้สึกไปเอง

อีกทั้งรัฐบาลก็ยังพยายามปฏิเสธกระแสข่าว ข่าวของแพงทิ้งแผ่นดิน ด้วยการจัดหน่วยขายสินค้าตามจังหวัดต่าง ๆ ในโครงการ “ถูกทิ้งแผ่นดิน” แต่ประชาชนที่ไปซื้อสินค้าในโครงการนี้หลายแห่งก็ยังรู้สึกสินค้าไม่ถูกจริง

ขนาดคนที่เป็นคนตามท้องถนน ก็ยังบอกมาเลยว่า ราคาวัสดุรองนั่ง ก็ยังราคาแพงขึ้นจากเคยซื้อ ๑๐ บาท แต่ปัจจุบันก็ต้องซื้อฝืนละ ๒๐ บาท แพงกว่าเดิม ๑๐๐% !

ผมจึงอยากเสนอแนะรัฐบาลยิ่งลักษณ์ว่า ถ้าราคาทั้งน้ำมันรถและน้ำมันพืชที่ใช้ทำอาหาร ยังราคาประมาณ ๓๐ บาทอยู่เช่นทุกวันนี้ ก็อย่าได้เสียเวลาไปปฏิเสธเลยว่าสินค้าไม่แพงทิ้งแผ่นดิน

ก็ลองลดราคาน้ำมันให้เหลือแค่ลิตรละ ๒๐ บาทในขณะที่ชิครับ รับรองประชาชนจะเชื่อรัฐบาลทันทีว่า “ถูกทิ้งแผ่นดิน” แน่ ๆ ผมก็เห็นมีแต่รัฐบาลออกมาพูดว่าไม่แพง ๆ แต่ชาวบ้านส่วนใหญ่ก็จะบ่นว่าแพงๆๆ รัฐบาลช่างไม่รู้เลยหรือว่า น้ำมันเป็นปัจจัยพื้นฐานที่มีผลต่อราคาสินค้าทุกชนิด トラบใดที่ราคาน้ำมันยังแพงอยู่

แล้วรัฐจะออกมาพูดว่าสินค้าราคาถูกทิ้งแผ่นดิน ผมว่ารัฐนี้แหละคิดไปเอง หรือรู้สึกไปเองมากกว่าชาวบ้านแน่ ๆ คงคล้ายกับเรื่องน้ำท่วมใหญ่ปี ๒๕๕๔ รัฐก็คิดหรือรู้สึกไปเองเช่นกันว่า “เอาอยู่ ๆ” ผมก็ไม่ว่ารัฐแก้ปัญหาแค่ปากพูดเพื่อปลอบใจตัวเองหรือเอาใจชาวบ้านให้เข้าใจผิดไปเรื่อย ๆ หรือเป็นเพราะไร้อีกกันแน่

แต่การที่รัฐบาลจัดโครงการ “ถูกทิ้งแผ่นดิน” ทั่วประเทศก็ยิ่งเป็นการตอกย้ำหรือยืนยันความจริงว่าสินค้าทุกวันนี้แพงทิ้งแผ่นดินแล้วจริง ๆ จึงต้องจัดโครงการนี้ขึ้นมา ซึ่งก็เป็นภาวะที่ทำให้ข่าวของถูกด้วยวิธีเฉพาะกิจไม่ปกติ

การแก้ปัญหาแค่สัญลักษณ์ แค่ตัวหนังสือแค่คำพูด โดยไม่แก้ปัญหาตรงปัจจัยพื้นฐาน เช่นราคาน้ำมันแพงก็ลดให้ถูกลงให้ถูกลงมาจริง ๆ ที่มีใช้แค่ถูกแบบเอาใจประชาชนแค่ ๖ เดือน หลังเริ่มเข้ามาเป็นรัฐบาลใหม่ ๆ เช่นที่ผ่านมา ซึ่งก็ไม่ได้ต่างกับเล่นพ่อค้าที่แสวงขายถูกก็เพื่อล่อลูกค้ามาซื้อ มากักตุน หรือดิเสคริตตคู่แข่งทางการค้า แล้วค่อยพินหรือโก่งราคาสินค้าภายหลัง หลังจากทำลายคู่แข่งไปแล้ว ซึ่งเป็นวิธีการของระบบทุนนิยมสามัญนั่นเอง

และตอนนี้ท่านจะเชื่อหรือไม่ว่า ประชาชนก็กำลังรู้สึกว่าถูกรัฐเอาเปรียบด้วยการออกกฎหมายมาพันลูกค้าตามแนวทางเดียวกันกับพวกทุนนิยมสามัญ! ถ้ามีอำนาจและ/หรือสามารถผูกขาดสินค้าตัวใดตัวหนึ่งได้

๒

● ไม่ว่าจะป็นสัตว์หรือเป็นคน
หากมีจิตใจคดโกงเสียแล้ว
เมื่อได้กระทำผิด
มักคือร้อนไม่ยอมรับผิด

“เงินของแผ่นดิน
นั่นคือเงินของ
ประชาชนทั้งชาติ”

ม้าโกง-คนโกง

สมัย หนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ท่ามกลางสงฆ์ ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราจะแสดงธรรมถึงม้าโกง ๘ จำพวก และโทษของม้าโกง ๘ ประการ กับ
คนโกง ๘ จำพวก และโทษของคนโกง ๘ ประการ เธอทั้งหลายจงตั้งใจฟัง จงใส่ใจให้ดี เราจะกล่าว”

ภิกษุเหล่านั้นทูลรับคำ พระผู้มีพระภาคเจ้า จึงทรงแสดงธรรม

๑. ม้าโก่งบางตัวในโลกนี้ เป็นเช่นนี้คือ นายสารธีกกล่าวเตือนว่า จงเดินไป แม้ถูกแทงด้วยประดัก (ไม้ที่ฝักเหล็กแหลมไว้ที่ปลายใช้แทงสัตว์ที่เป็นพาหนะ) เตือนอยู่ แต่กลับเดินถอยหลัง ดันรถให้กลับหลังไป

เช่นเดียวกับคนโง่งในโลกนี้ เมื่อตกเป็นจำเลย พอถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด ก็กลับอำพรางความผิดไว้ว่า ผมนึกไม่ได้ ผมนึกไม่ได้เลย

๒. ม้าโก่งบางตัวในโลกนี้ เป็นเช่นนี้คือ นายสารธีกกล่าวเตือนว่า จงเดินไป แม้ถูกแทงด้วยประดักเตือนอยู่ กลับหกหลัง (ยกเท้าหลังทั้งสองกระแทกออกไป) ดิตทุบ (ไม้แม่แคร่เกวียนที่ยื่นออกไปติดกับแอก) จนหัก

เช่นเดียวกับคนโง่งในโลกนี้ เมื่อตกเป็นจำเลย พอถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด ก็กลับโต้ตอบการกล่าวหาว่านั้นว่า จะมีประโยชน์อะไรกัน ด้วยคำที่โจทก์ (ผู้กล่าวหา) ซึ่งเป็นคนโง่งไม่ฉลาดกล่าวโจทก์เองควรสำนึกถึงคำที่ควรพูดเอาไว้

๓. ม้าโก่งบางตัวในโลกนี้ เป็นเช่นนี้คือ นายสารธีกกล่าวเตือนว่า จงเดินไป แม้ถูกแทงด้วยประดักเตือนอยู่ จงเดินไป แม้ถูกแทงด้วยประดักเตือนอยู่ กลับยกขาขึ้นตะกุกงอนรถ ถีบงอนรถ

เช่นเดียวกับคนโง่งในโลกนี้ เมื่อตกเป็นจำเลย พอถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด ก็กลับกล่าวหาตอบแก่ผู้โจทก์นั้นว่าแม้ท่านก็กระทำความผิดอย่างนี้ ๆ ท่านจงกระทำคืน (แก้ไขให้กลับติดตั้งเดิม) เสียก่อน

๔. ม้าโก่งบางตัวในโลกนี้ เป็นเช่นนี้คือ นายสารธีกกล่าวเตือนว่า จงเดินไป แม้ถูกแทงด้วยประดักเตือนอยู่ กลับเดินไปให้ผิดทาง ทำให้รถคว่ำ

เช่นเดียวกับคนโง่งในโลกนี้ เมื่อตกเป็นจำเลย พอถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด ก็กลับพูดกลบเกลื่อน พูดนอกกลุ่มนอกทาง แสดงความโกรธ ความขัดเคือง และความไม่ยำเกรงให้ปรากฏ

๕. ม้าโก่งบางตัวในโลกนี้ เป็นเช่นนี้คือ นายสารธีกกล่าวเตือนว่า จงเดินไป แม้ถูกแทงด้วยประดักเตือนอยู่ กลับเซิดกายส่วนหน้า เฝ่นทะยานขึ้นไป

เช่นเดียวกับคนโง่งในโลกนี้ เมื่อตกเป็นจำเลย พอถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด ก็ยกมือทั้งสองขึ้น พุดห้าม (ผู้กล่าวหา) ในท่ามกลางหมู่ชนนั้น

๖. ม้าโก่งบางตัวในโลกนี้ เป็นเช่นนี้คือ นายสารธีกกล่าวเตือนว่า จงเดินไป แม้ถูกแทงด้วยประดักเตือนอยู่ ก็ไม่นำพาถึงประดัก ใช้ฟันกัดบังเหียน (โซ่เล็กๆ ทำด้วยเหล็กหรือไม้สำหรับผ่าปากม้าไว้ โดยปลายทั้งสองข้างมีห่วงอยู่เพื่อคล้องสายบังเหียน) แล้วหลีกไปตามความต้องการของมัน

เช่นเดียวกับคนโง่งในโลกนี้ เมื่อตกเป็นจำเลย พอถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด ก็ไม่เอื้อเพื่อหมู่ชนนั้น ไม่เอื้อเพื่อผู้กล่าวหา ทั้งที่ตนมีความผิดติดตัวอยู่ ก็หลีกไปตามความต้องการของตน

๗. ม้าโก่งบางตัวในโลกนี้ เป็นเช่นนี้คือ นายสารธีกกล่าวเตือนว่า จงเดินไป แม้ถูกแทงด้วยประดักอยู่ ก็ไม่ยอมก้าวไปข้างหน้า ทั้งไม่ถอยหลัง ยืนเฉยเหมือนเสาเขื่อนอยู่ตรงนั้นนั่นเอง

เช่นเดียวกับคนโง่งในโลกนี้ เมื่อตกเป็นจำเลย พอถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด ก็กล่าวกับหมู่ว่า ผมไม่ได้กระทำความผิด ผมไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ เลย แล้วใช้ความนิ่งทำให้หมู่อดัดใจ

๘. ม้าโก่งบางตัวในโลกนี้ เป็นเช่นนี้คือ นายสารธีกกล่าวเตือนว่า จงเดินไป แม้ถูกแทงด้วยประดักอยู่ ก็ย่อเท้าหน้ากับเท้าหลังลงไป นอนทับเท้าทั้ง ๔ อยู่ตรงนั้นนั่นเอง

เช่นเดียวกับคนโง่งในโลกนี้ เมื่อตกเป็นจำเลย พอถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด ก็กล่าวกับหมู่ว่า ทำไมหนอ พวกท่านทั้งหลายจึงชอบหาเรื่องตัวผมนัก เอาละ ผมกำหนดบอกคืนยอมลาออก ครั้นลาออกแล้ว ก็กล่าวกับหมู่ว่า บัดนี้ขอท่านทั้งหลายจงเบาใจเถิด

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นี้แหละม้าโก่ง ๘ จำพวก และโทษของม้าโก่ง ๘ ประการ กับคนโง่ง ๘ จำพวก และโทษของคนโง่ง ๘ ประการนี้แล”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓

“ขุพุทธสูตร” ข้อ ๑๐๔)

แบบชีวิตของทุกศาสนา
ล้วนมี “ยัญพิธี” หรือ “พิธีกรรม” ต่าง ๆ
ที่ช่วยสร้างกระบวนการอบรมกล่อมเกลாதงคลังคม
เพื่อให้ศาสนิกของศาสนากระทำความดี
ตามหลักคำสอนของศาสนาดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

และสุดท้ายถ้าปราศจากเครื่องชีวิตสำหรับการประเมินผลอย่างถูกต้อง เราก็อาจหลงเดินผิดทาง คิดว่าสิ่งที่กระทำไปเช่นนั้นได้ผล แล้วก็ทุ่มเททำต่อไปโดยไม่เฉลียวใจที่จะปรับปรุงวิธีการให้มีประสิทธิผลยิ่งขึ้น เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายของผลที่พึงปรารถนาอย่างแท้จริง

๓.๕ การดำรงความมุ่งหมาย

เมื่อตั้งปณิธานหรือทำแผนปฏิบัติที่จะกระทำ “เหตุ” เพื่อให้เกิด “ผลที่ดี” ได้อย่างเหมาะสม ถูกต้องแล้ว ในการลงมือปฏิบัติตามสิ่งที่ตั้งใจไว้ นั้นย่อมต้องเผชิญกับอุปสรรคปัญหาต่างๆ เป็น

ธรรมดา เพราะไม่มีอะไรที่ได้มาฟรีๆ ในโลก เช่น คนที่ตั้งใจจะเลิกติดยาบ้าเพื่อแก้ปัญหาของชีวิต ก็ย่อมต้องใช้ความพยายามอดทนอย่างมาก ในการต่อสู้กับตัวเอง ขณะที่คนซึ่งเลือกวิธีจะหายาบ้ามาเสพให้สรมใจอยากเพื่อแก้ปัญหาความทุกข์เพราะอาการอยากยา ก็ต้องทุ่มเทความพยายามอดทนในการต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ เพื่อหาเงินมาซื้อยาบ้า หรือเพื่อหาวิธีไม่ให้ถูกตำรวจจับเช่นกัน (อันอาจยากลำบากกว่าการพยายามเลิกติดยาบ้าด้วยซ้ำ)

ขั้นตอนที่ ๕ ในการลงมือปฏิบัติให้ถึงจุดพอประมาณนี้ จึงต้องอาศัย **“การรู้จักขมใจตนเอง ฝึกลงใจตนเอง ให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความสัจ ความดีนั้น”** ซึ่งผู้คนจำนวนไม่น้อยถึงแม้จะสามารถสอบผ่านขั้นตอนที่ ๑ ถึง ๔ มาได้ แต่ก็มักจะมาสอบตกตรงขั้นตอนที่ ๕ เพราะไม่มี **“สติ ปัญญาและความเพียร”** เพียงพอที่จะทำข้อสอบของชีวิตดังกล่าว โดยอาจจะมีไฟกระตือรือร้นทำอยู่สัก ๒-๓ อาทิตย์ แล้วไฟก็ค่อยๆ มอดจนเลิกปฏิบัติตามปณิธานนั้นๆ ให้ถึงที่สุด

ความรู้ที่จะช่วยให้ชีวิตสามารถสอบผ่านบททดสอบขั้นตอนนี้ไปได้ก็คือ ความรู้เกี่ยวกับ **“เทคโนโลยีทางด้านสังคมวิทยา”** ที่แฝงอยู่ภายในแบบชีวิตของศาสนาต่าง ๆ อันเป็นเครื่องมือที่จะช่วยแปลงหลักคิดหรือจริยปรัชญาที่ดิงามในชีวิตไปสู่การปฏิบัติจนบังเกิดผลที่ดีนั้นๆ ได้อย่างเป็นรูปธรรม (เช่นเดียวกับความรู้เทคโนโลยีที่แปลงทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ให้ปรากฏเป็นสิ่งประดิษฐ์คิดค้นต่าง ๆ)

การที่ผู้คนในสังคมจะสามารถดำรงความมุ่งหมายเพื่อกระทำ **“เหตุ”** ที่ดีได้อย่างต่อเนื่อง จนบรรลุถึงจุดที่ปรากฏเป็น **“ผล”** ที่ดีที่พึงปรารถนาได้นั้น จะต้องอาศัยเงื่อนไขทางสังคมวิทยาช่วยสนับสนุน เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคม การมี **“มิตร**

ดี สหายดี สภาพสังคมสิ่งแวดล้อมที่ดี” จึงเป็นเงื่อนไขจำเป็น (Necessary Condition) ที่มีอิทธิพลยิ่งต่อการ**เหนี่ยวนำ**ให้มนุษย์มีพฤติกรรมที่เป็นไปในลักษณะต่างๆ

ในขณะที่แบบชีวิตทางศาสนาซึ่งผูกติดอยู่กับ **“พิธีกรรม กิจกรรม และพฤติกรรม”** ผ่านสัญลักษณ์ทางศาสนาต่างๆ ก็คือเครื่องมือที่เปรียบเสมือนเทคโนโลยีทางสังคมวิทยา อันจะช่วยเสริมสร้างให้เกิดพลังความมุ่งมั่นในการดำรงความมุ่งหมายที่จะประพฤติปฏิบัติความดีตามหลักคำสอนของแต่ละศาสนา ฉะนั้นจึงสามารถจะอาศัยแบบชีวิตทางศาสนาที่แต่ละคนศรัทธานับถือมาประยุกต์ใช้เพื่อการดำรงความมุ่งหมายตามปณิธานหรือแผนปฏิบัตินั้น ๆ

ดังจะเห็นได้ว่าภายใต้แบบชีวิตของทุกศาสนาที่ประสบผลสำเร็จในการเผยแพร่ได้อย่างกว้างขวางและยืนยวนนั้นล้วนมี **“ยัญพิธี”** หรือ **“พิธีกรรม”** ต่าง ๆ ที่ช่วยสร้างกระบวนการอบรมกล่อมเกลாத่างสังคม (Socialization) เพื่อให้ศาสนิกของศาสนาเกิดการดำรงความมุ่งหมายที่จะกระทำความดีตามหลักคำสอนของศาสนาดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง

เช่น ในรอบแต่ละวัน ศาสนาพุทธจะมีพิธีกรรมในการสวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็น ศาสนาคริสต์มีพิธีกรรมในการสวดมนต์ระลึกถึงและขอบคุณพระเจ้าหลายครั้ง (อาทิ ก่อนอาหารแต่ละมื้อ เป็นต้น) หรือศาสนาอิสลามก็มีพิธีกรรมในการทำละหมาดวันละ ๕ ครั้ง พอถึงรอบแต่ละสัปดาห์ ศาสนาพุทธก็มีวันพระสำหรับให้ชาวพุทธไป**พบปะกันที่วัดเพื่อร่วมทำบุญ** ฟังธรรม รักษาอุโบสถศีล ศาสนาอิสลามก็มีทุกวันศุกร์สำหรับให้พี่น้องชาวมุสลิมไป**พบปะกันที่มัสยิดเพื่อร่วมกันทำละหมาด** ขณะที่ศาสนาคริสต์ก็มีทุกวันอาทิตย์สำหรับให้ชาวคริสต์ไป**พบปะกันที่โบสถ์เพื่อทำศาสนพิธีร่วมกัน** เป็นต้น

ฉะนั้นในขั้นตอนการดำรงความมุ่งหมายนี้ ใครที่ศรัทธาในบทธิดศาสนาไหนก็สามารถจะอาศัยแบบ **ชีวิตทางศาสนานั้นๆ** ช่วยเสริมสร้างให้เกิด **สภาพสังคมสิ่งแวดล้อม** หรือ **เงื่อนไขทางสังคมวิทยา** ที่ช่วยเหนี่ยวนำ (Induce) ให้เกิดพลังความมุ่งมั่นและการข่มใจตนเอง ฝึกใจตนเอง ที่จะกระทำ **“เหตุที่ดี”** ดังกล่าวให้ต่อเนื่องจนบรรลุถึง **“ผล”** ที่มุ่งหมาย เช่น ตั้งจิตอธิษฐานต่อสัญลักษณ์ทางศาสนาที่ตนศรัทธาในบทธิด (อาทิเช่น พระพุทธรูปในวัด ไม้กางเขนในโบสถ์หรือพระคัมภีร์อัลกุรอาน) ว่าจะปฏิบัติตาม **คำปณิธานหรือแผนปฏิบัติ**นั้นๆ อย่างจริงจังจึงให้ตลอดรอดฝั่ง โดยเมื่อทำพิธีกรรมทางศาสนาในรอบแต่ละวัน หรือแต่ละสัปดาห์ ก็คอยระลึกทบทวนถึงปณิธานที่ตั้งใจจะกระทำดังกล่าวว่าประสบผลแล้วแค่ไหน อันจะช่วยให้เกิด **“ความถี่”** ที่ย้ำการดำรงความมุ่งหมายให้ต่อเนื่อง เป็นต้น

นอกเหนือจากแบบชีวิตและพิธีกรรมทางศาสนาเราอาจพัฒนานวัตกรรมของ **“พิธีกรรม”** อื่นๆ เพื่อเป็น **เงื่อนไขทางสังคมวิทยา** ที่ช่วยสนับสนุนการดำรงความมุ่งหมายในการปฏิบัติตามปณิธานนั้นๆ ให้เหมาะสมกับแต่ละวัฒนธรรม หรือสภาพสังคมสิ่งแวดล้อมต่างๆ อาทิ จัดพิธีตีม่านน้ำสาบานและตั้งสังฆะต่อหน้าพระบรมสาทิสลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดหรือจัดพิธีเปิดตัวโครงการนั้นๆ ให้สาธารณชนรับรู้ อย่างเอิกเกริกจะได้เป็นข้อผูกมัดให้ต้องกระทำเรื่องดังกล่าวอย่างจริงจังต่อเนื่อง เพื่อไม่ให้เป็นที่อับอายขายหน้าคนอื่นถ้าหากกระทำแล้วล้มเหลว เป็นต้น

พิธีกรรมทางสังคมจะเป็นเงื่อนไขทางสังคมวิทยาที่ช่วยให้สถานะใหม่ในทางสังคม แก่บุคคลที่ผ่านการกระทำพิธีนั้นๆ เช่น พิธีแต่งงานซึ่งเป็นการให้สถานะใหม่ทางสังคมแก่คู่บ่าวสาวที่จะมีชีวิตครองเรือน โดยมีแขกเหรื่อมาเป็นสักขีพยานเพื่อช่วยเป็น **พลังทางสังคม** ในการ

สนับสนุนให้คู่บ่าวสาวดำรงความมุ่งหมายที่จะครองชีวิตคู่กันให้ตลอดรอดฝั่ง ไม่นอกใจกันและกันตลอดจนจะมีส่วนช่วยป้องกันไม่ให้ชายอื่นหรือหญิงอื่นมายุ่งเกี่ยวกับคู่ครองที่ผ่านพิธีกรรมแต่งงานแล้วดังกล่าว (โดยถ้าไม่มีพิธีกรรมแต่งงาน แต่ไปอยู่กินด้วยกันเฉยๆ แต่ละฝ่ายก็อาจนอกใจซึ่งกันและกันได้ง่ายกว่าการมีพิธีกรรมแต่งงานเข้ามาช่วย เพื่อให้เกิดการดำรงความมุ่งหมายในการอยู่ครองคู่กันให้ตลอด เป็นต้น) พิธีโกนจุก พิธีบวช พิธีบายศรีสู่ขวัญ พิธีสาบานตน พิธีรับปริญญา กระทั่งพิธีศพ ฯลฯ ล้วนเป็นเหมือน **เทคโนโลยีทางสังคมวิทยา** ที่มีจุดมุ่งหมายช่วยเสริมสร้างให้ผู้คนในสังคมเกิด **พลังความมุ่งมั่นที่จะดำเนินชีวิต**ไปในทางใดทางหนึ่ง (ที่มีส่วนสัมพันธ์กับพิธีกรรมนั้นๆ) โดยเราสามารถจะนำหลักการดังกล่าวมาช่วยการประพฤติปฏิบัติในขั้นตอนที่ ๕ นี้ได้

๓.๖ การอดทนอดกลั้นและอดออม

เมื่อดำรงความมุ่งหมายที่จะกระทำตามปณิธานหรือแผนปฏิบัติที่ตั้งใจไว้ถึงจุดๆ หนึ่ง โดยปรกติก็มักจะต้องเผชิญกับอุปสรรคปัญหาต่างๆ หรือสิ่งที่จะมาทดสอบให้ละทิ้งปณิธานนั้นๆ ในขั้นตอนที่ ๖ ของหลักปฏิบัติสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง จึงต้องอาศัย **“การอดทน อดกลั้น และอดออมที่จะไม่ประพฤติกว้างความสังสุจริต ไม่ว่าด้วยเหตุประการใด”** เป็นเครื่องช่วยให้สามารถทำข้อสอบผ่านขั้นตอนเกือบสุดท้ายนี้

อาศัยพลังความอดทน อดกลั้น

ตัวอย่างเช่น คนที่ตั้งปณิธานจะเลิกสูบบุหรี่ เพราะเป็นอันตรายถึงต่อสุขภาพของตนเองและคนรอบข้าง อีกทั้งเป็น **ความต้องการส่วนเกินความจำเป็นหรือเกินความพอเพียงขั้นพื้นฐาน**ของชีวิตที่ทำให้เป็นภาระ ต้องเสียทั้งเวลา เงินทอง และ

สุขภาพ จากการคอยแสวงหาหรือมาสูบโดยไม่เกิด
คุณประโยชน์อะไรต่อชีวิต แล้วกำหนดเป้าหมายว่า
จะเลิกสูบบุหรี่อย่างเด็ดขาด (อันเป็นไปตาม**ขั้นตอน
ที่ ๑-๓** ของการปฏิบัติสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง)

โดยประกาศความตั้งใจนี้กับพระภิกษุที่ตน
เคารพ (ถ้าไม่รู้จักพระที่ไหนก็ไปที่วัดสวนแก้วของ
ท่านพระพยอม) แล้วโยนบุหรี่พร้อมกับไฟแช็ค
ทิ้งใส่ถังขยะที่วัด พร้อมกับบอกให้ภรรยาและ
ลูก ๆ ที่บ้านทราบเพื่อเป็นสักขีพยาน (อันเป็นไป
ตามแนวปฏิบัติใน**ขั้นตอนที่ ๔** สู่วิถีเศรษฐกิจ
พอเพียง) เมื่อเห็นใครสูบบุหรี่แล้วเกิดความรู้สึกอยาก
สูบขึ้นมา ก็คอยข่มใจฝืนใจตัวเองที่จะไม่สูบบุหรี่
เพราะตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าครั้งนี้จะเลิกสูบให้ได้ วัน
อาทิตย์ไหนมีเวลาก็แวะกลับไปวัดเพื่อพูดคุย
สนทนาธรรมกับพระภิกษุที่ตนเคารพ จะได้ช่วย
เติมพลังให้เกิดการดำรงความมุ่งหมายในการเลิก
บุหรี่ให้เด็ดขาดตามปณิธานที่ตั้งใจไว้ (อันเป็นไป
ตามการปฏิบัติ**ขั้นตอนที่ ๕** สู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง)

แต่ที่นี้ เมื่อเลิกสูบไปได้สัก ๒-๓ เดือน
ความอยากสูบบุหรี่ที่ถูกสะกดข่มไว้ในใจจนดู
เหมือนว่าหมดไปแล้ว เลิกสูบบุหรี่ได้เด็ดขาดแล้ว
วันดีคืนดีก็จะโผล่ขึ้นมาอีก และเหมือนมี **“มาร”**
(ซึ่งทฤษฎีทางจิตวิเคราะห์เรียกว่า **“Id”**) มา
กระซิบบอกเราว่า ในเมื่อกำลังกลุ้มอกกลุ้มใจอยู่
ลองสูบบุหรี่สักมวนก็ได้นะเพื่อคลายเครียด
สมองจะได้ปลอดโปร่งขึ้น คิดอะไรออก แค่มวน
เดียวเฉพาะในวันนี้เท่านั้นไม่เป็นไรหรอก แต่ถ้า
คนผู้นั้นมีสติดำรงความมุ่งหมายไว้ได้ ก็จะมี
เหมือนมีเสียงของ **“พระ”** (ซึ่งทฤษฎีจิตวิเคราะห์
เรียกว่า **“Super-ego”**) มาเตือนว่า อายนะ ตั้งใจ
จะเลิกให้เด็ดขาดแล้ว เดี่ยวจะเสียสัจจะที่ตั้งไว้ ที่นี้
มารก็จะมาคอยเข้าซี้ตื้อว่า ก็สูบแค่มวนเดียวจะ
ไปเสียสัจจะอะไร พรุ่งนี้และวันต่อ ๆ ไปค่อย
เลิกสูบเด็ดขาดก็ได้ ฯลฯ

ในภาวะที่ **“ตัวเรา”** (หรือทฤษฎีจิตวิเคราะห์
เรียกว่า **“Ego”**) กลายเป็นสนามการต่อสู้ประลอง
กำลังระหว่างความอยากที่จะทำอะไรตามใจชอบ
(หรือ **“Id”**) กับจิตสำนึกที่คอยห้ามปรามว่าการ
กระทำนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ดี (หรือ **“Super-ego”**) ความ
ขัดแย้งเป็นทุกขในจิตใจก็จะเกิดขึ้น เปรียบเหมือน
มีคน ๒ คน โดยฝ่ายหนึ่งจับมือซ้ายของเราเพื่อ
พยายามฉุดเราไปทางหนึ่ง ขณะที่อีกฝ่ายจับมือ
ขวาของเราแล้วพยายามฉุดรั้งเราไว้ ตัวเราที่อยู่
ตรงกลางก็จะถูกดึงจนรู้สึกเจ็บปวดเป็นทุกข์ ซึ่งถ้า
เราสามารถสลัดมือให้หลุดจากการฉุดของฝ่ายใด
ฝ่ายหนึ่งได้ ภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในจิตใจ
ดังกล่าวก็จะหมดไป แต่การจะ **“ตัดใจ”** เลือกสลัด
มือให้หลุดจากการฉุดของฝ่ายไหน ก็คือภาวะ
ความลำบากในการตัดสินใจ (ถ้าเกิดทั้ง ๒ ฝ่าย
ต่างมีกำลังพอ ๆ กัน)

สำหรับกรณีที่ฝ่าย **“มาร”** มีกำลังเหนือกว่า
มาก บุคคลผู้นั้นก็จะ **“ตัดใจ”** จากเสียงเตือนของ
พระ และกลายเป็นคนที่กระทำผิดได้อย่างเป็น**ปรกติ**
สุขโดยไม่รู้สึกทุกข์กังวลอะไรเลย อาทิ อาจกลายเป็น
อาชญากรที่สามารถฆ่าคนได้อย่าง**เลือดเย็น**โดย
ไม่รู้สึกสะทสะท้านกับการกระทำผิดดังกล่าว จน
เรียกได้ว่าเป็นอาชญากรโดยสันดาน เป็นต้น

ขณะที่ถ้าฝ่าย **“พระ”** มีกำลังเหนือกว่ามาก
บุคคลผู้นั้นก็จะสามารถ **“ตัดใจ”** จากเสียงเข้าซี้ของ
มาร และกลายเป็นคนที่กระทำความดีได้อย่างเป็น
ปรกติโดยไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ต้องไปฝืนข่มอะไร(และ
ก็จะได้รับการยกย่องให้เป็น**คนดี**ในสังคม)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

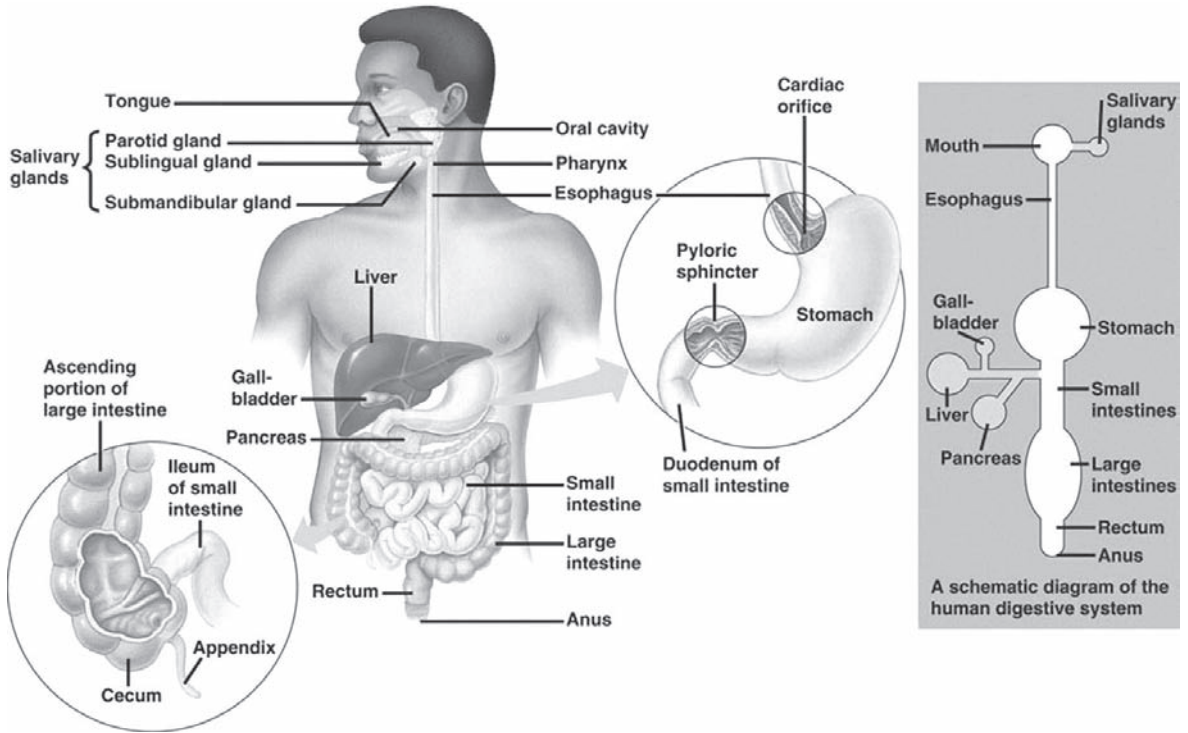
ฟังตนเองไม่ได้ เลวกว่าสัตว์

● สมณะโพธิรักษ์

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๕

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๓๑)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

๓. ต้มเหล้ามากเท่าไร ร่างกายก็สร้างมูกจำนวนมากเท่านั้น เพื่อป้องกันไม่ให้ดูดซึมเอา ‘แอลกอฮอล์’ เข้าร่างกาย ไปทำลายตั้งแต่ระบบทางเดินอาหาร - กระเพาะอาหาร - ม้าม ทำลายเซลล์ทุกเซลล์ที่มันถูกดูดซึมผ่านไปในร่างกาย ตอนแรกๆ เราไม่สามารถต้มเหล้าได้มาก เพราะร่างกายยังไม่ได้สร้างมูกเมื่อกมาพอกจำนวนมาก หลังจากกินไปนานๆ มูกเมือกจะถูกพอก

หนาขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ลิ้นเราหนาขึ้น รับรสไม่ค่อยดี เพราะมีมูกพอกมากในลำไส้

ฉะนั้น คนที่กินเหล้า มักชอบกินอาหารรสมันจัด เผ็ดจัด จึงมีอาหารชื่อ ผัดซี๊เม้า ส่วนใหญ่ต้มเหล้าดึกๆ บางคนดื่มไปถึงเช้า คนพวกนี้จะผสมเหล้าบางๆ ยิ่งทำให้เกิดมูกเพิ่มขึ้นหลายเท่า เพราะพฤติกรรมต่างๆ นั้น ทำให้เกิดทั้งเม็ดเลือดเสียจำนวนมาก มีแอลกอฮอล์เพิ่มในกระแสเลือดมาก

มีไขมันพอกตามระบบทางเดินอาหารจำนวนมาก **ทำลาย - 'ตับ' โดยตรง** แต่ระบบทางเดินอาหารสร้างมูกปกป้องไว้ เมื่อยังกินเหล้าไม่เลิก จึงทำให้ **'ตับ' ต้องกรองเอาแอลกอฮอล์ออกจากร่างกายเป็นประจำหรือบ่อยๆ ทำให้ตับแข็งง่าย** **สมองเสื่อมลงจะเป็นสมองฝ่อแน่นอน** **กระดูกก็จะผุ** เพราะร่างกายไม่สามารถดูดซึมเอาอาหารที่มีประโยชน์ไปเลี้ยงร่างกาย ทำให้ร่างกายต้องขอแร่ธาตุสำรองจากกระดูกไปใช้ตลอด **'แร่ธาตุสำรอง' และ 'ไขกระดูก' ไม่ได้ถูกสร้างเพิ่ม** **มีแต่ถูกใช้ กระดูกย่อมต้องผุ และพรุน แน่นนอน**

๔. ใช้ความคิดมากๆ ทุกหยักของสมอง **เท่ากับทุกหยักของลำไส้เล็ก** เมื่อใช้ 'สมอง' มาก 'ลำไส้เล็ก' ก็มีมูกเคลือบมาก ส่วนใหญ่เกิดกับระดับผู้บริหาร เจ้าของกิจการต่างๆ นักคิด นักวิจัย นักวิทยาศาสตร์ วิศวกร สถาปนิก นักเขียน **เมื่อเราใช้ความคิด ส่วนใหญ่จะบวกกับการนอนดึกด้วย** ทำให้ลำไส้เล็กตอนต้น**หลังด่างน้อยลง แต่ หลังกรดมากขึ้น** เพราะจะต้องดูดซึมเอาอาหารไปเลี้ยงสมองเป็นจำนวนมาก และทุกครั้งที่ใช้ความคิดเม็ดเลือดจะแตกเป็นทวีคูณอีกจึงทำให้ร่างกายสร้างมูกเพิ่มขึ้นจะสังเกตได้ที่ศีรษะ คนพวกนี้จะศีรษะโล้น ด้านหน้าลามไปด้านหลังเรื่อยๆ **เพราะการดูดซึมอาหารมาเลี้ยงเซลล์เส้นผมน้อยลง** **เซลล์เส้นผมตายมากกว่าเซลล์เกิด**

๕. กินอาหารมันจัด ที่มีคอเลสเตอรอลมากๆ เช่น ของทอดทุกชนิด เนยแข็ง ปลาหมึก ไช้หนักกระทา ขาหมู ความมันจะเกาะผนังลำไส้ทุกแห่งที่มันผ่านไป ยกเว้น **ไขมันทีบเย็น จะทำหน้าที่ล้างไขมันที่เกาะตามลำไส้** แต่ต้องศึกษาว่า ไขมันชนิดไหน ใช้เวลาใด จะชี้แจงต่อในเรื่องไขมัน

๖. เครียด กังวล เร่งรีบ ใจร้อน ความเครียด **และกังวลทำให้เม็ดเลือดแดงแตกจำนวนมากกว่า** **การนอนดึกเสียอีก** เพราะทุกครั้งที่เครียด กังวล เร่งรีบ **จะทำให้ลมหายใจหายใจสั้นๆ สั้นๆ ทำให้ถุงน้ำดีปิด** **เกิดการหลังสารอาตินารีนจำนวนมากเกินไป** **เครียดไม่เลือกสถานที่ ไม่เลือกเวลา** **ยิ่งบางคนเครียด** **ได้ทุกสถานที่ ทุกเวลา** **คนพวกนี้จะเป็น 'มะเร็ง' ได้**

เร็วมาก **อารมณ์ บวกกับอาหาร บวกกับการนอนดึก** **นอนไม่หลับ** ส่วนใหญ่คนที่นอนไม่หลับเพราะคิดมาก ไม่ปล่อยไม่วาง มะเร็งต่างๆ จะเคลื่อนมาหาได้รวดเร็วมาก

๗. กินอาหารรสจัด ปกติคนเราจะไม่กินอาหารรสจัด แต่ขึ้นอยู่กับ**การนอนดึก นิสัยที่ชอบกินอาหารรสไดนานๆ และอารมณ์** จึงทำให้เรากินรสจัด หรือติตรลใดรสหนึ่ง แล้วกินแต่รสชาตินั้นๆ ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง การกินอาหารรสจัด **ทำให้มีผลต่อ 'ระบบทางเดินอาหาร' และ 'ต่อมหมวกไต'**

๘. กินอาหารขยะ อาหารที่มีผงชูรสมากหรือ **อาหารที่ใช้สารเคมีปรุงแต่ง** เช่น ไส้กรอก ขนมอบ กรอบจากโรงงานทุกชนิด **ยิ่งแปรรูปมากเท่าไร** **พลังชีวิตก็ยิ่งหมดไปมากเท่านั้น** แม้พืชผักผลไม้ในทุกวันนี้นักกลัวมาก เพราะใช้ชื่อว่าปลอดสารพิษ หมายความว่า ฉีดยาฆ่าแมลงจำนวนมากแน่นอน ใช้สารเคมีจำนวนมากแน่นอน แต่จะเก็บผลผลิตหลังจากให้สารเคมีแล้ว ประมาณ ๑๕ วัน จึงตัดป้ายไว้ว่า ปลอดสารพิษ แต่ไม่ไร้สารพิษ ถ้าพบป้ายเช่นนี้ ตัดสินใจก่อนซื้อให้ดีๆ ได้สารพิษแน่นอน ร้อยเปอร์เซ็นต์ คนที่ใช้**เตาอบไมโครเวฟ**อบอาหาร ผลที่ได้คือ **คลื่นของเครื่องนี้ทำลายเซลล์ของอาหารทุกอย่างที่ถูกอบกลายเป็นอาหารขยะไม่มีพลังชีวิต**เลยพันเปอร์เซ็นต์ คนที่กินอาหารนี้ประจำ ก็จะเป็นมะเร็ง เบาหวาน ความดัน เครียดง่าย

๙. นั่งหน้าจอคอมพิวเตอร์ ตลอดเวลาหรือนานๆ **หรือในห้องนอนมีแต่เครื่องใช้ไฟฟ้าเต็มไปหมด** **ยิ่งคอมพิวเตอร์มีการพัฒนาเปลี่ยนรุ่นเร็ว** **มากเท่าไร** **รังสีและคลื่นจากคอมพิวเตอร์ก็ทำลายเม็ดเลือดคนที่อยู่ใกล้มากเท่านั้น** การตั้งคอมพิวเตอร์ให้หน้าจอตัดกับแสงไฟหรือแสงแดดเป็นมุมฉาก จะลดคลื่นและรังสีให้น้อยลง ทำให้เม็ดเลือดแตกน้อยลง แต่ถ้าตั้งหน้าจอคอมพิวเตอร์หันหน้าตามหรือสะท้อนกับแสงแดด ก็ยังจะทำให้เม็ดเลือดแตกเพิ่มเป็นสองเท่า

๑๐. การนอนในห้องนอนที่อากาศถ่ายเทไม่ดี **ห้องนอนที่รกรุงรัง 'ออกซิเจน' ในห้องนั้นน้อยกว่า ๒๑%** **จะทำให้เลือดข้น การพอกเลือด และการ**

สร้างเม็ดเลือด ลดลง ฉะนั้น ในห้องนอนควรโปร่ง ไม่ควรมืดคร่ำครึแต่ต่างใดๆ เลย กระดาษวอลเปเปอร์ทุกชนิด พรมทุกชนิด ทำให้เกิดภูมิแพ้ มีแต่สารพิษ ทั้งสารตะกั่วสารเคมีที่ปรุงแต่งกลิ่นทุกชนิด เป็น การตายผ่อนส่งทั้งนั้น ไม่ควรนำมาใช้ จะทำให้เกิดมูก ในระบบทางเดินอาหารเป็นจำนวนมาก

๑๑. อุบัติเหตุทุกชนิด ทำให้ลำไส้บวม ทำให้เม็ดเลือดแตก เลือดตกใน ช้ำใน ยิ่งเป็นอุบัติเหตุหนัก ยิ่งทำให้ลำไส้เกิดการสร้างมูกเป็นจำนวนมาก เช่นกัน

๑๒. น้ำเย็นทุกชนิดจนกระทั่งน้ำแข็ง ไอศกรีม มีโทษต่อระบบทางเดินอาหารอย่างมาก ทำให้มูกเมือกในลำไส้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ถ้าจำเป็นจะดื่ม น้ำเย็น ควรเป็นน้ำสมุนไพร น้ำนมธัญพืช และควรดื่มเวลา ๑๒.๐๐ น. ถึง ๑๕.๐๐ น. เท่านั้น ถ้าเลยเวลานี้ ร่างกายจะไม่สมดุล ทำให้ ‘ม้าม’ และ ‘ไต’ อ่อนแอ

ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ล้วนทำให้ระบบทางเดินอาหารเกิดมูกเมือก ชื้นชื้น หนาขึ้นทุกวัน ทำให้ อาหารที่ไหลผ่านระบบทางเดินอาหารนั้น มีเศษไขมัน-โปรตีน-คาร์โบไฮเดรต เกาะติดผนังลำไส้ตามร่องต่างๆ ทำให้เกิดการหมัก การเนา เป็นที่รวมเชื้อ ก่อเชื้อแบคทีเรีย ไวรัส เพราะสารพิษและขยะที่เกาะตามลำไส้ถูกดูดซึมเข้าไป ในกระแสเลือด เข้าไปยังต่อมน้ำเหลือง ยิ่งเลือดเสีย น้ำเหลืองเสียมากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้เลือดติดเชื้อได้ง่าย แม้จะชำระร่างกายภายนอกสะอาดก็ตาม ของเสียที่ตกค้างมากขึ้นทุกวัน ทำให้ร่างกายส่งสัญญาณ มีน เมื่อย ร้าว ปวด ตามจุดต่างๆ มากขึ้น ตามจำนวนของขยะที่ตกค้างตามจุดต่างๆ ในร่างกาย

● วิธีแก้ไข

ถ้าเรามีอาการปวดตามจุดต่างๆ เกิดขึ้น เราก็หายาแก้ปวดต่างๆ กิน เช่น ยาพาราเซตามอล ยาคลายเครียด ฉีดสเตียรอยด์ ถ้าปวดมากๆ ก็ถึงขั้นต้องให้มอร์ฟินเลยก็มี วิธีการเหล่านี้ เป็นกระบวนการควบคุมยับยั้ง ไม่ควรใช้เกิน ๗ วัน ถ้าเกิน ๗ วัน จะทำให้ ‘ตับ-ถุงน้ำดี’ เริ่มอ่อนแอ

เราควรแก้ที่ต้นเหตุ ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว

โดยการ ลด ละ เลิก หยุด เปลี่ยนวิถีชีวิตใหม่ หรือกิน ‘อาหาร’ ที่ปรุงแต่งน้อยที่สุด ใช้ชีวิตให้อยู่ใกล้ธรรมชาติมากที่สุด ‘เครื่องนุ่งห่ม’ ควรจะเป็นผ้าฝ้ายหรือทอจากใยธรรมชาติ ‘ยา’ ควรเป็นยาที่ดูดซึมง่าย เหมาะที่จะปรับระบบทั้งทำในร่างกาย

ปรับเปลี่ยนเรื่อง ‘อารมณ์’ โดยมองบวกไม่มองลบในทุกเรื่องเท่าที่ทำได้ ทำบ่อยๆ ก็จะชำนาญเอง ทุกครั้งที่รู้ตัวว่าเราอารมณ์ไม่ค่อยดี เรา ก็เริ่มฝึกหายใจเข้า-ออกยาวๆ ทันที การที่อารมณ์ไม่ดีจะได้ ‘สารอะดรีนาลีน’ แต่ถ้าเราหายใจเข้า-ออกยาวๆ ได้ ก็จะได้สารแห่งความสุข คือ เอ็นโดฟิน

หัดดื่มน้ำทุกวันหลังจากตื่นนอนเช้าให้ได้ อย่างน้อย ๕ แก้วทุกวัน เพื่อล้างพิษและล้างไต แต่ถ้าดื่มน้ำมากหลัง ๑๗.๐๐ น. จะทำให้ ‘ไต’ ทำงานหนัก เพราะ ‘ไต’ ทำงานมาทั้งวันแล้ว จะทำให้ ‘ไต’ อ่อนแอลง

อาหารด่างด่างไว้ (ที่สามารถทำเองได้) คือ รุนเส้น, เม็ดแมงลัก, เม็ดผักชีลาว (เทียบดา ตักแตน), ไชเลียมฮัสค์ (Psyllium Husk) น้ำด่างค่า pH11, รุนว่านทางจระเข้ เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง ผสมกินกับน้ำผลไม้ทุกชนิด ควรกินทุกวัน วันละ ๓ มื้อ ก่อนอาหารยิ่งดี

ส่วน ‘น้ำมันมะพร้าวทึบเย็น’ นั้น ควรดื่มในตอนเช้าและตอนเที่ยง ครั้งละไม่ควรเกิน ๒ ชต. ถ้าดื่มมากเกินไป จะเพิ่มพลังความร้อนอย่างรวดเร็วในร่างกาย และจะถูกใช้หมดระหว่างวัน ดื่มตอนเช้าทำให้ถ่ายท้องง่ายขึ้น จะช่วยล้างมูกเมือกไขมันออกได้อย่างรวดเร็ว และยังช่วยบำรุง ‘ตับ’ ให้แข็งแรงอีกด้วย

ทุกเช้าและเย็นควรดื่มชาปรับระบบดูดซึม คือ ชามินท์ทั้ง ๕ (กะเพรา โหระพา ตะไคร้ ใบมะกรูด สะระแหน่) จะมีน้ำมันหอมระเหยจำนวนมาก ออกมาล้างลำไส้มูกเมือกเช่นกัน ควรดื่มเวลาเช้าให้ได้ อย่างน้อย ๕ แก้ว ประมาณ ๑ ลิตร เพื่อล้างมูกเมือกที่ ‘ลำไส้’ และ ‘ไต’

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

แค่คิด
ก็
หนาว...ว!
● นายชิง วินเทอร์

สะพัดไปสิ่ง **แพะ** มาจรัฐ
จ้อเต็งวิเชียร! เข้ากร

รัฐบาลชอบกินรวบ

พุทธภษิตกล่าวไว้ “กินคนเดียว-ไม่มีสุข” แต่รัฐบาลชุดนี้ก็พยายามจะกินคนเดียวให้ได้
พยายามเปลี่ยนผู้บังคับบัญชาให้เป็นพวกพ้องของตน

สมกับเป็นหัวหน้าที่ดูแลลูกน้อง มิให้อดอยากปากแห้ง !
ลูกน้องดี ก็ให้รางวัล

“ดีปานกลาง” ให้โยกไปกินเงินเดือนกระทรวง ประหยัดงบประมาณพรรค

“ดีมาก ๆ” ให้กินทั้งเงินเดือนพรรค เงินเดือนกระทรวง !

กล่าวกันว่า เมื่อพรรคใดได้เป็นรัฐบาลในอเมริกา เขาก็จะเปลี่ยนบุคลากรทั้งหมดในทำเนียบขาว
การโรงนักรการชุดเก่าต้องเอาออกหมด !

ชุดรัฐบาลยิ่งลักษณ์... ไม่ใช่ชุดต้องบอกทีมของนายกยิ่งลักษณ์ ดำเนินรอยตามเจ้านายเก่าทักษิณ
ด้วยนโยบายเปลี่ยนฝ่ายตรงข้ามให้เป็นพวกเรา ถ้าไม่ใช่พวกเรา ต้องหาทางเอาออก

- ชื้อตัว (เอาเงินฟาดให้ออก)
- หาข้อผิดพลาดเพื่อเป็นข้ออ้างในการโยกย้าย-ปลดออก

เป็นข้าราชการ แต่ตั้งกรรมการสอบสวนไว้ก่อน แคนนี้ก็เหมือนรับโทษประหาร ถูก-ผิดไม่รู้ สร้าง
กระแสที่เรียกกันว่า “มีเคাঁ” ไว้ก่อน

องค์กรอิสระจึงถูกแทรกแซงตลอดเวลา

วันนี้ รัฐบาลจึงพยายามครอบครองบุคลากรทั่วทั้งแผ่นดิน

กรรมการทุกองค์กร

ผู้บริหารทุกหน่วยงาน

กอดันเขาไปหมด

เมื่อก่อนก็เห็น ๆ อยู่ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พล.ต.อ.วิเชียร ลูไม่ได้ก็ต้องถอย

ที่ไหน ๆ ก็ต้องถอย

ล่าสุดก็มาตีการบินไทย จะแปลกใจก็เพียงแต่ ทำไมเอาออกช้าจัง !

การโรงทั้งหลายก็ระวังตัวไว้แล้วกัน เมื่อไหร่ที่เขาหันมามอง...ต้องสำเร็จ ! ☹

ใครจะติจะชั่วไม่สนใจ ไม่เอาภาระ

มองออกไปคงเห็นแต่สังคมที่ชวนรังเกียจและหดหู่ใจอย่างทุกวันนี้

ฝุ่นฟ้า
ฝากฝัน
พศ. เทพสุรินทร์

ล็อกจับช่างกลฆ่า
ฆ่า 2 ศพ
สารภาพแต่
เคยถูกไล่ฟัน

เทคนิคเทคนิครอบกั
หนีไม่พ้น
คดีชิงรถเนลส์กับ 2
ถ้าจะ-โคมทำ
เลขชิงสิบล้อที่
ขอโทษผู้ถูกหลก
คนตัวอ้อเหว
มือปืนข่า
มือปืนข่า
มือปืนข่า

ต้นกล้าเยาวชน บนดินกันดาร

ในปีนี้อาสาสมัครมาช่วยกันแล้วมีมติว่า งาน
บุญบั้งไฟให้จ้างหมอลำซึ่งมาทดลองตอนกลางคืน
ให้ชาวบ้านสนุกสนานตามประเพณีที่สืบทอดกัน
มาเช่นทุกปี

สองทุ่มกว่า หลังจากฟังพระเทศน์บนศาลา
จบแล้ว ชาวบ้านทยอยมารวมกันหน้าเวทีหมอลำ

ซึ่ง ดนตรีบรรเลงกระหึ่มขึ้น สาวสวยนุ่งน้อย
ห่มน้อยออกมาเต้นโชว์ รวมทั้งหนุ่มสาวชาวบ้าน
ที่ดื่มเหล้าเบียร์มาได้ก็ออกมาวาดลวดลายเต้น
หน้าเวทีอย่างสุดเหวี่ยง

กลุ่มหนุ่มวัยรุ่นนักเลงบ้านเหนือและกลุ่ม
วัยรุ่นนักเลงบ้านใต้ก็มาเที่ยวงานนี้ด้วย

ห้าทุ่มกว่าชาวบ้านแยกย้ายกลับบ้าน คงเหลือแต่กลุ่มหนุ่มวัยรุ่นที่ยังเดินสนุกสุดฤทธิ์แข่งกับทางเครื่อง ทันใดก็มีเสียงเอะอะดังขึ้นเพราะหนุ่มบ้านใต้เปิดฉากชกต่อยหนุ่มบ้านเหนือก่อน จากนั้นก็ไม่มีใครยับยั้งได้ เหตุการณ์ซุลมุนพร้อมเสียงตะโกนโวยวาย เกิดมวยหมุ่ไม่รู้หมดใครชกใครแลกกันไปแลกกันมา มีเก้าอี้ ขวดเหล้า เป็นอาวุธเสริม เสียงป็นดังขึ้นหลายนัด ชาวบ้านแตกกระเจิงหลายคนบาดเจ็บรีบนำส่งโรงพยาบาล คณะกรรมการวัดสั่งปิดงาน หมอลำซึ่งต้องเลิกกลางคัน

วันต่อมาเราสองทุ่มที่แคว้ไม้ไผ่หน้าร้านขายของชำ หนุ่มนักเลงบ้านใต้สามคนกำลังนั่งกินเหล้าอยู่ ลักประเดี้ยวหนุ่มนักเลงบ้านเหนือขี่มอเตอร์ไซด์มาจอดปรี๊ดเพื่อจะซื้อบุหรี่ หนุ่มหัวโจกบ้านใต้พูดลอย ๆ แต่ตาจ้องเขม็งไปยังหนุ่มบ้านเหนือ

“แถวนี้มีใครแน่บ้างไหมวะ”

หนุ่มบ้านเหนือชะงักก็กิสตาร์ทรถเร่งเครื่องเลี้ยวรถกลับ กลุ่มหนุ่มบ้านใต้หัวเราะชอบใจที่ได้พูดข่มขู่กลุ่มอริจนรีบหนีไป

เสียงหัวเราะยังไม่ทันจางหาย มอเตอร์ไซด์สามคันแล่นมาอย่างรวดเร็วจอดกึกหน้าร้านของชำหนุ่มนักเลงบ้านเหนือลงจากมอเตอร์ไซด์ก้าวอาด ๆ เข้ามาในร้าน หน้าตาถมึงทึง ในมือถือไม้มีดพร้อมลุย กลุ่มนักเลงบ้านใต้เห็นท่าไม่ดีรีบวิ่งหนีตายไปซ่อนในร้าน แต่เคราะห์ร้ายหนุ่มนักเลงหัวโจกริ่งหนีไม่ทัน โดนไม้หน้าสามจากมือหนุ่มบ้านเหนือฟาดหัวอย่างจัง และถูกรุมสกรัมจนตายคาที่

จากเหตุการณ์นี้ กลุ่มวัยรุ่นบ้านใต้และกลุ่มวัยรุ่นบ้านเหนือ ต่างผูกใจเจ็บอาฆาตแค้นกันอย่างรุนแรง แม้ทั้งสองหมู่บ้านจะอยู่ห่างกันแค่สองสามกิโลเมตร แต่งานบุญประเพณีที่ทั้งสองหมู่บ้านจัดขึ้นนั้น จะไม่มีกลุ่มวัยรุ่นเสี่ยงตายไปเที่ยวข้ามหมู่บ้านกันอีกเลย

และพลอยกระทบถึงชาวบ้านกลางด้วย

เพราะคราใดที่จัดบุญประเพณีขึ้น กลุ่มนักเลงบ้านใต้ และบ้านเหนือ ก็จะใช้บ้านกลางเป็นสนามแค้นกัน ยกพวกทำร้ายกันไม่เคยขาด

ปัญหานี้ยังคงคาราคาซัง ไม่มีผู้ใหญ่ใดหาญเข้าไปคลี่คลายได้

และนับวันก็ยิ่งรุนแรง ไม่มีใครยอมใคร ต่างต้องการเห็นอีกฝ่ายพินาศจึงจะสมใจ ไม่มีใครใส่ใจวิบากกรรม ไม่คิดถึงหัวอกพ่อแม่ มีแต่ข้าก็แน่เหมือนกัน

น่าเห็นใจวัยรุ่นเลือดร้อนไร้สติปัญญาที่จะนำพาให้ไปสู่ความดี คิดดี แล้วรู้ผิดรู้ถูก ตามแนวทางการอยู่ร่วมกันในสังคม จึงได้ก่อกรรมก่อการทะเลาะวิวาทอันนำมาซึ่งทุกข์ไม่มีวันจบสิ้น

ยุคสมัยนี้ เรียกได้ว่าเป็นยุคที่ผู้คนส่วนใหญ่ไร้ศีลธรรม ตัวอย่างที่ดีหาได้ยาก ส่งผลให้เยาวชนละเลยเรื่องบุญเรื่องบาป เพราะไร้ผู้ชี้แนะที่ถูกต้อง ดีใจก็กินเหล้า เสียใจก็กินเหล้า มีแต่น้ำเมาเป็นที่พึ่ง เมาได้ทุกเทศกาล ไม่คิดจะเปลี่ยนแปลงตนให้ดีขึ้น

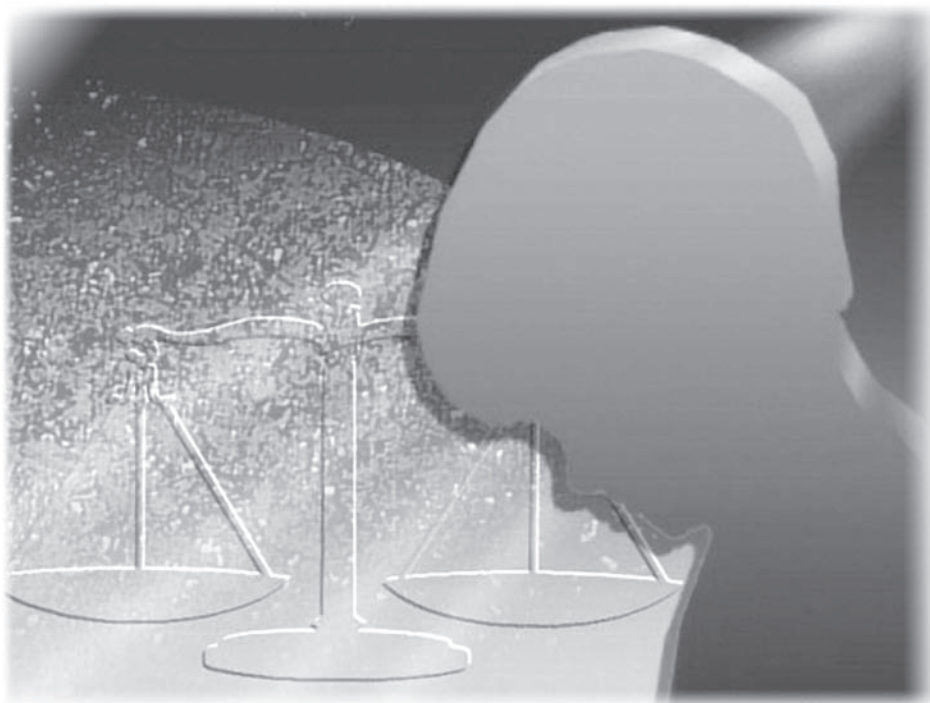
เยาวชนในวันนี้ที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในไม่กี่ปีข้างหน้า ถ้าบ้าน โรงเรียน สังคม ไม่เอาจริงก็คงไม่ต่างกับรถยนต์อยู่ในเกียร์ว่าง ขาดพลังงานที่จะช่วยขับเคลื่อนเหล่าเยาวชนให้ไปสู่ทิศทางที่งดงามได้

ถ้าผู้ปกครองติดอบายมุขมีเหล้าบุหรี่ปั๊วหรือการพนันเป็นที่พึ่ง แนวโน้มที่เยาวชนจะมีอบายมุขเป็นที่พึ่งก็เป็นไปได้อย่างมาก

ถ้าพระสงฆ์ปฏิบัตินอกขอบเขตพุทธ ใ้ห่วยเล่นเดรัจฉานวิชา เรียโรบริจาคเป็นเรื่องเอก ใครจะอบรมสอนสั่งเยาวชนให้ฝึกฝนขัดเกลาดนละเว้นบาปเพิ่มพูนบุญการเสียสละได้

ถ้าบ้านวัดโรงเรียนต่างพากันอยู่แบบเกียร์ว่างตัวใครตัวมัน ใครจะดีจะชั่วไม่สนใจไม่เอาภาระแล้วจะเอาพลังใดไปขับเคลื่อนเยาวชนให้เติบโตร่วมสร้างสังคมที่ผาสุกน่าอยู่ได้

มองออกไปคงเห็นแต่สังคมที่ชวนรันทดและหดหู่ใจอย่างทุกวันนี้ **๓**

ศาลเยาวชนและครอบครัว

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๓

(๘) การแต่งตั้งที่ปรึกษากฎหมาย

ถ้าเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดถูกจับกุม และส่งตัวมาตรวจสอบการจับ หรือดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ศาลเยาวชนและครอบครัวยังไม่มีที่ปรึกษากฎหมาย ศาลจะแต่งตั้งที่ปรึกษากฎหมายให้ โดยที่ปรึกษากฎหมายต้องมีคุณสมบัติเป็นทนายความตามกฎหมายว่าด้วยทนายความ และผ่านการอบรมเรื่องวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว ความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยา การสังคมสงเคราะห์ และความรู้อื่นที่เกี่ยวข้อง และหากปรากฏแก่ศาลว่าที่ปรึกษา

กฎหมายปฏิบัติหน้าที่ไม่เหมาะสม ที่จะเป็นผู้ช่วยเหลือเด็กหรือเยาวชนในคดี ศาลมีอำนาจสั่งเพิกถอนที่ปรึกษากฎหมายไม่เหมาะสมนั้นได้

(๙) การพิจารณาคดี

ศาลเยาวชนและครอบครัว มีอำนาจในการลงโทษ หรือกำหนดวิธีการสำหรับเด็กหรือเยาวชนได้กว้างขวางกว่าศาลธรรมดา โดยพิจารณาให้เหมาะสมแก่เด็กหรือเยาวชนและพฤติการณ์เฉพาะเรื่องเฉพาะคน เช่น ส่งไปบำบัดเข้ารับการอบรมในกิจกรรมการปรับพฤติกรรม ปล่อยตัว

โดยกำหนดเงื่อนไข การควบคุมความประพฤติ รอกการลงโทษ การเปลี่ยนโทษและการใช้วิธีการ สำหรับเด็กหรือเยาวชน การเปลี่ยนแปลงคำ พิพากษา เมื่อได้รับรายงานว่าเด็กหรือเยาวชนมี พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไป ส่งฝึกอบรมโดย กำหนดระยะเวลาขั้นต่ำและขั้นสูง

(๑๐) มีโครงการสงเคราะห์เด็กหรือเยาวชน เพื่อแก้ไขบำบัดฟื้นฟู และสงเคราะห์ให้เด็ก หรือเยาวชนกลับตนเป็นพลเมืองดี สามารถกลับ เข้าสู่สังคมได้อย่างปกติสุข

อำนาจหน้าที่

ศาลเยาวชนและครอบครัว มีอำนาจพิจารณา พิพากษา หรือมีคำสั่งในคดีดังต่อไปนี้

- (๑.) คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชน กระทำความผิด
- (๒.) คดีอาญาที่ศาลซึ่งมีอำนาจพิจารณาคดี ธรรมดา ได้อินมาตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชน และครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและ ครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง
- (๓.) คดีครอบครัว
- (๔.) คดีคุ้มครองสวัสดิภาพ
- (๕.) คดีอื่นที่มีกฎหมายบัญญัติให้เป็นอำนาจ หน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัว

เขตอำนาจ

ศาลเยาวชนและครอบครัวกลางมีที่ทำการอยู่ ในกรุงเทพมหานคร และมีเขตอำนาจตลอด กรุงเทพมหานคร ยกเว้นเขตมีนบุรี เขตคลอง สามวา เขตคันนายาว เขตบางเขน (เฉพาะใน แขวงท่าแร้ง)เขตลาดกระบังเขตลาดพร้าว (เฉพาะใน แขวงจระเข้บัว) เขตสะพานสูง เขตสายไหม (แขวงสายไหม แขวงออเงิน) และเขตหนองจอก ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัว กลาง(สาขามีนบุรี) ปัจจุบันมีที่ทำการอยู่ในอาคาร ศาลจังหวัดมีนบุรี

ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดมีเขตอำนาจ ตลอดเขตจังหวัดนั้น

กระบวนการดำเนินคดีอาญาที่เด็กหรือเยาวชน กระทำความผิด

คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชน กระทำความผิด

หมายถึง คดีอาญาที่เด็กหรือเยาวชนกระทำ ความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา เช่น ความผิดต่อชีวิต ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ เป็นต้น หรือกระทำความผิดตามกฎหมายอื่น ซึ่งมีโทษ ทางอาญา เช่น ความผิดต่อพระราชบัญญัติยา เสพติดให้โทษ เป็นต้น ในคดีอาญามีบุคคลที่ เกี่ยวข้องหลายฝ่าย เช่น

“ผู้ต้องหา” หมายถึง บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่า ได้กระทำความผิด แต่ยังมีได้ถูกฟ้องต่อศาล

“จำเลย” หมายถึงบุคคลซึ่งถูกฟ้องต่อศาลแล้ว โดยมีข้อหาว่าได้กระทำความผิด

“ผู้เสียหาย” หมายถึง บุคคลผู้ได้รับความ เสียหายเนื่องจากกระทำความผิดฐานใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทน เช่น ผู้ แทนโดยชอบธรรมของผู้เยาว์ ผู้แทนของนิติบุคคล เป็นต้น

“พนักงานอัยการ” หมายถึง เจ้าพนักงานผู้ มีหน้าที่ฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล

“พนักงานสอบสวน” หมายถึง เจ้าพนักงาน ซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ในการสอบสวน เช่น เจ้าพนักงานตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นร้อย ตำรวจตรี หรือเทียบเท่าร้อยตำรวจตรีขึ้นไป

ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและ ครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและ ครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓

“เด็ก” หมายถึง บุคคลอายุยังไม่เกินสิบห้าปี บริบูรณ์

“เยาวชน” หมายถึง บุคคลอายุเกินสิบห้าปี บริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์

การดำเนินคดีอาญาที่เด็กหรือเยาวชน กระทำ ความผิด มีขั้นตอนดังนี้

๑. ขั้นตอนชั้นพนักงานตำรวจและพนักงานสอบสวน

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ได้คุ้มครองสิทธิเด็กหรือเยาวชน มิให้ถูกลิดรอนสิทธิเสรีภาพ โดยมีขอบด้วยกฎหมาย ดังปรากฏอยู่ในบทบัญญัติหมวดที่ ๖ การสอบสวนคดีอาญา ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกระบวนการในการปฏิบัติต่อเด็กหรือเยาวชนในชั้นจับกุมและสอบสวนหลายประการ มีสาระสำคัญที่เด็กหรือเยาวชนและผู้ปกครองควรทราบ ดังนี้

๑.๑ การจับกุมเด็ก ห้ามมิให้จับกุมเด็ก เว้นแต่

- (๑) เด็กได้กระทำความผิดซึ่งหน้า
- (๒) มีหมายจับของศาล
- (๓) มีคำสั่งของศาล

๑.๒ การจับกุมเยาวชน จะจับกุมเยาวชน โดยไม่มีหมายจับ หรือคำสั่งศาลมิได้ เว้นแต่

- (๑) เยาวชนได้กระทำความผิดซึ่งหน้า
- (๒) มีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่าเยาวชนน่าจะก่อเหตุร้าย ให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น
- (๓) มีเหตุจะออกหมายจับเยาวชน แต่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับได้
- (๔) เป็นการจับเยาวชนที่หนี หรือจะหลบหนีระหว่างถูกปล่อยชั่วคราว

๑.๓ การปฏิบัติต่อเด็กหรือเยาวชนผู้ถูกจับกุมของพนักงานตำรวจผู้จับ

- (๑) แจ้งแก่เด็กหรือเยาวชนว่าเขาต้องถูกจับ
- (๒) แจ้งข้อกล่าวหาพร้อมทั้งสิทธิตามกฎหมายให้ทราบสิทธิตามกฎหมายมีดังนี้
 - สิทธิที่จะพบและปรึกษาที่ปรึกษากฎหมายเป็นการเฉพาะตัว
 - สิทธิที่จะให้ที่ปรึกษากฎหมาย หรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำในชั้นสอบสวน
 - สิทธิที่จะได้รับการเยี่ยมหรือติดต่อกับญาติได้ตามสมควร

- สิทธิที่จะได้รับการรักษาพยาบาลโดยเร็วเมื่อเกิดเจ็บป่วย

- (๓) แสดงหมายจับ (ถ้ามี)
- (๔) ดำเนินการให้ผู้ถูกจับได้ติดต่อสื่อสารหรือปรึกษาหารือกับบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย
- (๕) ทำบันทึกการจับกุมโดยแจ้งข้อกล่าวหาและรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุแห่งการจับให้ผู้ถูกจับทราบ แต่ห้ามมิให้ถามค่าให้การผู้ถูกจับ
- (๖) นำตัวผู้ถูกจับกุมไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ถูกจับทันที
- (๗) หากขณะจับกุมมีบิดา มารดา ผู้ปกครอง บุคคลหรือผู้แทนองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วยในขณะนั้น ให้แจ้งเหตุการณ์จับให้บุคคลดังกล่าวทราบ ถ้าขณะนั้นไม่มีบุคคลดังกล่าวอยู่กับผู้ถูกจับกุม ให้แจ้งให้ทราบในโอกาสแรกที่สามารถกระทำได้

(๘) กรณีความผิดอาญาซึ่งมีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกินห้าปี ตำรวจผู้จับจะสั่งให้ผู้ปกครองเป็นผู้นำตัวเด็กหรือเยาวชนไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนก็ได้

๑.๔ วิธีการจับกุมและควบคุมเด็กหรือเยาวชนของพนักงานตำรวจผู้จับ

- (๑) ต้องกระทำโดยละมุนละม่อม คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์
- (๒) ไม่เป็นการประจานเด็กหรือเยาวชน
- (๓) ไม่ใช้วิธีการเกินกว่าจำเป็น เพื่อป้องกันการหลบหนี หรือเพื่อความปลอดภัยของเด็กหรือเยาวชน หรือบุคคลอื่น
- (๔) ไม่ใช้เครื่องพันธนาการแก่เด็กไม่ว่ากรณีใดๆ เว้นแต่มีความจำเป็นอย่างยั้งอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ เพื่อป้องกันการหลบหนี หรือเพื่อความปลอดภัยของเด็กหรือเยาวชน หรือบุคคลอื่น

๑.๕ วิธีการปฏิบัติต่อเด็กหรือเยาวชนในชั้นสอบสวน

- (๑) กระทำในสถานที่ที่เหมาะสมโดยไม่เลือกปฏิบัติ
- (๒) ไม่ปะปนกับผู้ต้องหาอื่น หรือมีบุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องอยู่ในสถานที่นั้น อันมีลักษณะ

เป็นการประจานเด็กหรือเยาวชน

(๓) ใช้ภาษาหรือถ้อยคำที่ทำให้เด็กหรือเยาวชนสามารถเข้าใจได้โดยง่าย ถ้าไม่สามารถสื่อสารหรือไม่เข้าใจภาษาไทย ก็ให้จัดหาล่ามให้

(๔) จัดหาเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกหรือความช่วยเหลืออื่นใดให้ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

(๕) หากเด็กหรือเยาวชนประสงค์จะติดต่อสื่อสารหรือปรึกษาหารือกับผู้ปกครอง บุคคลหรือผู้แทนองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย และอยู่ในวิสัยที่จะดำเนินการได้ ให้ดำเนินการได้ตามสมควรโดยไม่ชักช้า

(๖) สอบถามเด็กหรือเยาวชนในเรื่องของเด็กหรือเยาวชนและผู้ปกครองเพื่อทราบ

ก. ชื่อตัว ชื่อสกุล อายุ สัญชาติ ถิ่นที่อยู่ สถานที่เกิด และอาชีพของเด็กหรือเยาวชน

ข. ชื่อตัว ชื่อสกุล และรายละเอียดเกี่ยวกับบิดา มารดา ผู้ปกครอง บุคคลหรือองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย

(๗) แจ้งข้อหาให้เด็ก เยาวชน หรือผู้ปกครองทราบ

(๘) แจ้งผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อดำเนินการตามมาตรา ๘๒ ภายในเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมง

(๙) สอบสวนด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่อง และเป็นธรรม

๒. ขั้นตอนการตรวจสอบการจับกุม

เมื่อมีการจับกุมเด็กหรือเยาวชนซึ่งกระทำความผิดและพนักงานสอบสวนได้สอบถามเบื้องต้นและแจ้งข้อกล่าวหาแล้ว พนักงานสอบสวนนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาลเพื่อตรวจสอบการจับกุมภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เวลาที่เด็กหรือเยาวชนไปถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน โดยไม่นับเวลาเดินทางจากที่ทำการของพนักงานสอบสวนมาศาล หรืออาจมีคำสั่งให้ผู้ปกครองเป็นผู้นำตัวเด็กไปส่งศาลเพื่อตรวจสอบการจับกุมภายใน ๒๔ ชั่วโมง ทั้งนี้หากเด็กหรือเยาวชนมีพฤติการณ์น่าเชื่อว่าจะไม่ไปศาล พนักงานสอบสวนจะเรียกประกันจากผู้ปกครองตามควรแก่กรณี

๒.๑ การตรวจสอบการจับกุมของศาล

(๑) ตรวจสอบว่ามี การส่งตัวเด็กหรือเยาวชนมาศาลภายในเวลา ๒๔ ชั่วโมงหรือไม่

(๒) ศาลจะตั้งที่ปรึกษากฎหมายให้ ถ้าเด็กหรือเยาวชนยังไม่มี

(๓) ตรวจสอบว่าเป็นเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดหรือไม่

(๔) การจับเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ถ้าไม่ชอบด้วยกฎหมายให้ปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชนไป

(๕) การปฏิบัติต่อเด็กหรือเยาวชนเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

๒.๒ การควบคุมตัวเด็กหรือเยาวชนหลังการตรวจสอบการจับกุม

(๑) มอบตัวเด็กหรือเยาวชนให้แก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย หรือบุคคลหรือองค์การที่ศาลเห็นสมควรเป็นผู้ดูแลเด็กหรือเยาวชนในระหว่างพิจารณาคดี โดยกำหนดให้บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่นำตัวเด็กหรือเยาวชนนั้นไปพบพนักงานสอบสวนหรือพนักงานคุมประพฤติหรือศาล รวมทั้งผู้อำนวยการสถานพินิจด้วย

(๒) ควบคุมเด็กหรือเยาวชนไว้ในสถานพินิจหรือสถานที่อื่นที่ศาลจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายและตามที่ศาลเห็นสมควร ในกรณีที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าการกระทำของเด็กหรือเยาวชนมีลักษณะพฤติการณ์ที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรง

(๓) ควบคุมไว้ในเรือนจำหรือสถานที่อื่น ในกรณีที่เยาวชนมีอายุตั้งแต่สิบแปดปีบริบูรณ์ขึ้นไป และมีลักษณะหรือพฤติการณ์ที่อาจจะเป็นภัยต่อบุคคลอื่น หรือในกรณีที่ผู้กระทำความผิดมีอายุเกินยี่สิบปีบริบูรณ์แล้ว

กรณีที่ศาลมอบตัวเด็กหรือเยาวชนให้แก่ผู้ดูแลหรือการปล่อยชั่วคราว ศาลอาจกำหนดมาตรการให้เด็กหรือเยาวชนเข้ารับการบำบัดรักษาหรือรับคำปรึกษาแนะนำ หรือร่วมกิจกรรมบำบัดใด ๆ ก็ได้ เพื่อคุ้มครองสิทธิเด็ก

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ยุติธรรม....ปรากฏที่สุดท้าย

หากกฎหมาย มีหมายกุด จำเพาะกิจ
บ้านเมืองก็ มีวิกฤติ ทุกหย่อมหญ้า
นักกฎหมาย ยึดมั่น ธรรมจรรยา
ประจัญหน้า ผองพาล ผลาญแผ่นดิน
ลี้ในหมายปอง ลากยศ สุขสรรเสริญ
พร้อมเผชิญ อาธรรม ถ้อยทุศีล
เทิดค่าชาติ เหนือค่าคน เป็นนราคิน
ชูเชิดหน้า เหนือมลทิน...เคืองระคาย
วิ้ทั้งรู้ ...ว่าฝ่าฝืน มิฝืนฝ่า
มั่นรักษา ชาติรอด พลีชีพถวาย
กิดกระบวน ท่าพลิกพลั่ว กลอุบาย
เหตุยกย้าย ต่อต้าน มารจำแลง
ทั้งแจกแจง แสดงเหตุผล ประกอบได้
ว่ามีไซ้ เหตุชำระ กระจ่างแจ้ง
ข้อเท็จจริง ดั้งเดิม ที่สำแดง
ยังย่อนแย้ง ยินยอม ชัดก้นจริง
เพราะอะไร ต้องให้ชัด ต้องให้แจ้ง
“ยุติธรรม” จำแข็งแกร่ง ยืนหยัดยิ่ง
เป็นที่พึ่ง สุดท้าย หมายถึงพึ่ง
หากทอดทิ้ง ลังคม ล้มละลาย !!!

๗